

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 3

กรกฎาคม – สิงหาคม – กันยายน 2022

พิมพ์จำนวน 1,090 เล่ม

ในเข้าหลอมกับพระคริสต์

In the Crucible With Christ

เขียนโดย

กาวิน แอนโทนี่

แปลโดย

เปี่ยมพร หยางกุลวัฒน์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdam@adventist.or.th

คำนำ

พระผู้สร้างผู้ทรงสละพระชนม์

“พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:3)

“สิ่งทั้งปวง” ได้รับการสร้างขึ้นโดยพระองค์ คือพระเยซู แต่กระนั้นตามที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ “พระเยซูทรงกันแสง” (ยอห์น 11:35) พระผู้สร้างทรงกันแสงอย่างนั้นหรือ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูทรง “ถูกดูหมิ่นและถูกทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเจ็บปวด และคั่นเคຍกับความทุกข์ยาก” (อิสยาห์ 53:3) พระผู้สร้างเป็นผู้ที่รับความเจ็บปวด ถูกดูหมิ่นและทอดทิ้ง และครั้งหนึ่งพระองค์ทรงร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มัทธิว 27:46)

สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นเพราะพระเยซูพระผู้สร้างของเราทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเราด้วย และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงสละพระชนม์ถูกตรึงบนกางเขน คือพระผู้สร้างที่รับเอาสภาพมนุษย์ และในสภาพมนุษย์นั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ต่อการถูกทอดถอนและการตรากตรำตลอดชีวิต จนที่สุดทรงถูกตรึงบนกางเขนของชาวโรมัน

ดังนั้น พระผู้สร้างของเรา “เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28) ทนทุกข์ในสภาพมนุษย์ในแบบที่ไม่เคยมีใครเผชิญมาก่อน เราสัมผัสเฉพาะความเศร้าโศก ความเศร้าเสียใจของเราเอง แต่ที่กางเขนพระองค์ทรงแบก “ความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป” (อิสยาห์ 53:4) ทั้งหมด เป็นการกระทำที่น่าทึ่งที่สุดในประวัติศาสตร์ของจักรวาล

ด้วยภูมิหลังเช่นนี้ ในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าเราจะพยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่เข้าใจได้ยาก คือความทุกข์ใจของเราเอง ความทุกข์ทรมานของชาวคริสเตียน ของผู้ที่ได้มอบชีวิตไว้กับพระคริสต์ เราไม่ได้อ้างว่ามีคำตอบทั้งหมดหรือแม้แต่หลายคำตอบ เราเพียงแต่อ้างได้ว่า “พระเจ้าทรงเป็น

ความรัก” (1 ยอห์น 4:8) และแม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น เราสามารถวางใจในพระเจ้าได้ และเติบโตในพระองค์ ไม่ว่ากระบวนการนี้จะเจ็บปวดเพียงใดก็ตาม ไตรมาสนี้เราจะศึกษาพระคำของพระเจ้าและมาดูว่าคนอื่น ๆ ในพระคัมภีร์ แม้จะเต็มด้วยความเชื่อ แต่ก็ยังต้องเผชิญกับความสิ้นหวัง การทรยศ ความผิดหวัง การสูญเสีย ความอยุติธรรม และการทารุณกรรม (ฟังดูเหมือนคุณจะคุ้นเคยกับสิ่งเหล่านี้ดี) พวกเขารับมืออย่างไร ได้เรียนรู้อะไรบ้าง และแบบอย่างของพวกเขาสอนอะไรแก่เรา

เมื่อเรามองดูคนเหล่านั้น ประสบการณ์ การดิ้นรน และความเชื่อที่ถูกทดลองของพวกเขา (ซึ่งอาจคล้ายกับของเรา) เราจะต้องมองสิ่งเหล่านี้กับกางเขนเสมอ เราจะต้องจำไว้เสมอว่าไม่ว่าใครจะเผชิญกับอะไรก็ตาม พระเยซูคริสต์พระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ของเราเคยผ่านสิ่งที่แย่กว่านี้มาแล้ว

พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแห่งความทนทุกข์ แม้แต่อัลเบิร์ต คามูสผู้ซึ่งแทบไม่เป็นคริสเตียนเลยก็เข้าใจความหมายของกางเขนและการทนทุกข์ของพระเจ้า ณ ที่นั้น “คำคืนที่โกละโกธามีความสำคัญมากในประวัติศาสตร์มนุษย์ เพราะว่าในเงาของความมืดที่กางเขนนั้น พระผู้เป็นเจ้าทรงสละทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ แล้วทรงดื่มความทุกข์ทรมาน ความสิ้นหวัง รวมถึงความตายจนหยดสุดท้าย” (อัลเบิร์ต คามูส, *The Rebel* [New York: Vintage International, 1991], หน้า 33) หรือดังที่นางเอลเลน จี. ไวท์ อธิบายไว้ว่า “กางเขนสีแดงให้เห็นถึงความรู้สึกมัวหมองแห่งความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มแรก ที่บาปได้นำมาสู่จิตใจของพระเจ้า” (*Education*, หน้า 263)

บทเรียนของเราไม่ใช่ทฤษฎี แต่เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในการเผชิญกับความชั่วร้าย อย่างที่ได้กล่าวไปแล้ว สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้เราผ่านความทุกข์ทรมานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เราทุกคนต้องเผชิญในโลกที่การทำบาปนั้นง่ายพอๆ กับการหายใจ สิ่งที่ยากจะแสดงให้เห็นก็คือความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และความสูญเสียไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งเราไป แต่หมายความว่า เราผู้เชื่อเรามีส่วนร่วมกับทุกคนในเผ่าพันธุ์ที่ตกสู่บาป แต่สิ่งที่ต่างออกไปคือ โดยทางพระเยซูและความหวังที่พระองค์ประทานให้ เราจะพบความหมายและจุดประสงค์ในสิ่งที่ดูเหมือนไร้ความหมายและ

ไร้จุดหมาย ถึงแม้ว่าเราจะจินตนาการไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่เราสามารถเชื่อในพระสัญญาที่กล่าวว่า “เหตุการณ์ทุกอย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า” (โรม 8:28) พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งก็ทรงทนทุกข์ในทุกสิ่งด้วย (และนี่ก็เป็นเหตุผลที่เรารักพระองค์)

กาวิน แอนโทนี่ ผู้สนับสนุนหลักของบทเรียนไตรมาสนี้ ท่านเติบโตในประเทศศรีลังกาในฐานะลูกของมิชชันนารี ท่านทำงานเป็นศาสตราจารย์ในประเทศอังกฤษและเป็นประธานคอนเฟอเรนซ์ในไอส์แลนด์ในขณะที่เขียนบทเรียนนี้

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	เบ้าหลอมของพระผู้เลี้ยง ..... วันที่ 25 มิถุนายน – 1 กรกฎาคม 2022	6
2	เบ้าหลอมที่เข้ามา ..... วันที่ 2 – 8 กรกฎาคม 2022	15
3	กรงนก ..... วันที่ 9 – 15 กรกฎาคม 2022	24
4	การเห็นใบหน้าของช่างทอง ..... วันที่ 16 – 22 กรกฎาคม 2022	33
5	ความร้อนอย่างสุดขีด ..... วันที่ 23 – 29 กรกฎาคม 2022	42
6	การดิ้นรนด้วยกำลังทั้งหมด ..... วันที่ 30 กรกฎาคม – 5 สิงหาคม 2022	52
7	ความหวังที่ทำลายไม่ได้ ..... วันที่ 6 – 12 สิงหาคม 2022	61
8	การเห็นสิ่งที่มองไม่เห็น ..... วันที่ 13 – 19 สิงหาคม 2022	70
9	ชีวิตแห่งการสรรเสริญ ..... วันที่ 20 – 26 สิงหาคม 2022	79
10	ใจอ่อนโยนในเบ้าหลอม ..... วันที่ 27 สิงหาคม – 2 กันยายน 2022	89
11	การรอคอยในเบ้าหลอม ..... วันที่ 3 – 9 กันยายน 2022	98
12	เปื่อยเน่าเหมือนเมล็ด ..... วันที่ 10 – 16 กันยายน 2022	106
13	พระคริสต์ในเบ้าหลอม ..... วันที่ 17 – 23 กันยายน 2022	116

บทที่ 1

เบ้าหลอมของพระเจ้า

The Shepherd's Crucible

วันที่ 25 มิถุนายน - 1 กรกฎาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สดุดี 23; โรม 12:18-21

ข้อควรจำ

“พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (สดุดี 23:3)

โซฟีนั่งเอนหลังฟังประตูห้องนอนของเธอและค่อยๆ เลื่อนลงมาที่พื้น น้ำตาไหลลงอย่างรวดเร็ว เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงครู่เดียวเท่านั้นก่อนที่เธอจะมานั่งสะอื้นตรึงนี้ “เขาทำอย่างนี้ได้อย่างไร ทำได้อย่างไร” โซฟีเพิ่งได้รับข่าวที่ทำให้ใจเธอสลาย คนคนหนึ่งที่คุณคิดว่าเป็นเพื่อน คนคนหนึ่งที่คุณเคารพและไว้วางใจ กำลังแพร่ข่าวร้ายให้เธอเพื่อทำลายชื่อเสียงและงานที่เธอทำอยู่ ทันทีที่คิดว่าพระคัมภีร์ขึ้นจากเตียง เธอก็พบว่ากำลังจ้องไปยังข้อพระคัมภีร์ที่คุ้นเคยอยู่ “พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แม้ข้าพเจ้าจะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพเจ้าจะไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพเจ้า คทาและธารพระกรของพระองค์เล่าโลมข้าพเจ้า” (สดุดี 23:3, 4)

“เป็นไปไม่ได้” เธอโพล่งออกมากับตัวเอง แต่ดูเหมือนจะหลีกหนีความคิดนี้ไม่พ้น พระผู้เลี้ยงแกะในพระธรรมสดุดีกำลังนำทางแกะของพระองค์

ไปในทางชอบธรรม แต่เส้นทางเหล่านี้ดูเหมือนจะคัดเคี้ยวเข้าไปในหุบเขาเงา
มัจจุราช เป็นไปได้ไหมที่พระเจ้าจะทรงใช้การทรยศอย่างเจ็บปวดของเพื่อน
คนหนึ่งเป็นเหมือนหุบเขาอันมืดมิดแห่งนี้ เพื่อฝึกฝนเธอไปในทางชอบธรรม

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ช่วงเวลาใดที่คุณเติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ
ช่วงเวลาสงบสบายหรือช่วงเวลาลำบาก

วันอาทิตย์

คู่มือการเดินทาง: พระผู้เลี้ยง

A Guide for the Journey: The Shepherd

**“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน” (สดุดี
23:1)**

มีการขอให้เด็กกลุ่มหนึ่งวาดรูปพระเจ้า ภาพที่ได้มีหัวใจปรากฏอยู่ใน
รูปของทุกคน เมื่อถามว่าทำไม เด็กๆ ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า เพราะว่า
พระเจ้าเป็นความรัก ง่ายๆ เพียงแค่นั้น

เป็นเรื่องง่ายที่จะให้ข้อคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับพระเจ้าและพระประสงค์
ของพระองค์เมื่อทุกอย่างเป็นไปด้วยดี แต่เมื่อเราโตขึ้นและชีวิตยากขึ้นและ
ซับซ้อนมากขึ้น ทศนะของเราต่อพระเจ้ามักเปลี่ยนไป แน่หนอนว่าพระเจ้าไม่
เปลี่ยนแปลง (ฮีบรู 13:8; ยากอบ 1:17) แต่เรานี่แหละที่เปลี่ยนแปลง

เนื่องจากผู้คนในสมัยพันธสัญญาเดิมมีวิถีชีวิตแบบการเลี้ยงสัตว์
บทเพลงสดุดี บทที่ 23 จึงใช้ภาพลักษณ์ของคนเลี้ยงแกะเพื่อบรรยายถึงวิธีที่
พระเจ้าทรงดูแลเรา สัญลักษณ์ของผู้เลี้ยงแกะใช้สำหรับพระเจ้าทั้งในพันธสัญญา
เดิมและพันธสัญญาใหม่ เป็นภาพที่ยอดเยี่ยมและเป็นภาพที่ไม่เปลี่ยนแปลง
เช่นกัน ก่อนที่เราจะดูสดุดี บทที่ 23 เรามาสืบสวนกันก่อนว่าผู้เขียนพระคัมภีร์
แต่ละคนตลอดทั้งเล่มเข้าใจงานและอุปนิสัยของผู้เลี้ยงแกะอย่างไร

ท่านเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะจากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้:
อิสยาห์ 40:11; เยเรมีย์ 23:3-4; เอเสเคียล 34:12; ยอห์น 10:14-16;
1 เปโตร 2:25

**บัดนี้ให้เปิดไปที่สดุดี บทที่ 23 พระผู้เลี้ยงแกะทำอะไรเพื่อดูแล
แกะของพระองค์: สดุดี 23:2-6**

การที่คุณรู้ว่า มีพระผู้หนึ่งคอยดูแลคุณเช่นนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไร คุณจะใช้ภาพนี้เพื่อให้กำลังใจคนคนหนึ่งที่มีภาพพระเจ้าของเขาคลุมเครือเนื่องจากปัญหาของตนเอง ไม่ว่าปัญหานั้นจะเป็นอะไรก็ตามได้อย่างไร

วันจันทร์

สถานที่ในการเดินทาง

Locations on the Journey

“พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (สดุดี 23:3)

ลองจินตนาการถึง “ทางชอบธรรม” (สดุดี 23:3) ที่ทอดยาวออกไปเบื้องหน้าคุณ คุณมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด แต่คุณรู้ว่าจุดสิ้นสุดการเดินทางคือบ้าน บ้านของพระเจ้า ในขณะที่คุณจดจ่ออยู่กับตัวคุณมากขึ้น คุณจะเห็นเส้นทางที่นำคุณไปข้างหน้าหรือไม่ คุณอาจมองเห็นสถานที่บางแห่งได้ชัดเจน แต่ส่วนอื่นๆ ถูกบดบังด้วยสิ่งกีดขวางขนาดใหญ่หรืออันตรายโดยสิ้นเชิง บางครั้งเส้นทางก็หายไปหลังสันเขา บางส่วนของเส้นทางเดินได้ง่าย บางส่วนก็ยาก ในครั้งที่ชาวอิสราเอลเดินทางจากอียิปต์ไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญาก็เป็นเช่นนี้ และพระธรรมสดุดีนี้ได้อธิบายไว้ในลักษณะเดียวกัน

ลองระบุสถานที่ที่ดาวิดเห็นแคะเดินผ่านขณะที่กำลังเดินทางไปตามทางชอบธรรมในขณะที่เดินทางไปยังพระนิเวศของพระเจ้าจากสดุดีบทที่ 23

เหตุใดเส้นทางนี้จึงเรียกว่า “ทางชอบธรรม” หรือ “ทางที่ถูกต้อง” ต่อไปนี่คือเหตุผลสำคัญสี่ประการ ประการแรก เส้นทางเหล่านี้เป็นเส้นทางที่ถูกต้องเพราะนำไปสู่จุดหมายที่ถูกต้อง นั่นคือบ้านของพระเจ้า ประการที่สอง เส้นทางเหล่านี้เป็นเส้นทางที่ถูกต้องเพราะช่วยให้เรากลับมกลืนไปกับคนที่ถูกต้อง คือพระเจ้าผู้เลี้ยงเอง ประการที่สาม เส้นทางเหล่านี้เป็นเส้นทางที่ถูกต้องเพราะช่วยฝึกเราให้เป็นคนที่ถูกต้อง เป็นเหมือนพระเจ้าผู้เลี้ยง ประการที่สี่ เส้นทางเหล่านี้เป็นเส้นทางที่ถูกต้องเพราะช่วยให้เราเป็นพยานที่ถูกต้อง เมื่อเรากลายเป็นคนที่ถูกต้อง เราจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เส้นทางเหล่านี้

นี่เป็นเส้นทางที่ “ถูกต้อง” หรือ “ชอบธรรม” ไม่ว่าการเดินทางจะง่ายหรือยากก็ตาม

สิ่งสำคัญที่ต้องตระหนักคือ เมื่อพระเจ้าทรงนำทางเรา มิใช่เป็นเพียงการที่พระองค์ส่งพลังไปยังจุดหมายปลายทาง แต่ยังเป็นมากกว่าการนำทางและการปกป้องเสียอีก เช่นเดียวกับตัวอย่างมากมายในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ (ไม่ว่าจะเป็นการทรงนำอับราฮัมตามพระสัญญาของพระองค์หรือการทรงนำชาวอิสราเอลด้วยเสาไฟและเสามาเมฆ) พระเจ้าทรงนำทางมักจะเกี่ยวกับการฝึกฝนประชากรของพระองค์ในความชอบธรรม

คุณเข้าใจมากแค่ไหนว่า สิ่งสำคัญอันดับแรกของพระผู้เลี้ยงคือ ความชอบธรรมสำหรับชีวิตคุณ การทดลองจะเปลี่ยนชีวิตคุณเพื่อให้คุณสะท้อนพระลักษณะของพระคริสต์ให้ดีขึ้นได้อย่างไร

วันอังคาร

เส้นทางที่ไม่คาดคิด 1 : หุบเขา

Unexpected Detour 1: The Valley

“แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ ดินและธารพระกรของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์” (สดุดี 23:4)

คงจะดีหากเส้นทางชอบธรรมมาบรรจบกับริมฝั่งลำธารไหลเย็นที่มีหญ้าปกคลุมเพียงเท่านั้น แต่นั่นไม่ใช่แนวทางที่ดาวิดวาดไว้ เส้นทางที่ยาวไกลนี้ยังมีหุบเขาเงามัจจุราช ซึ่งไม่ใช่สถานที่ที่เราอยากไป ในบางช่วงเวลาของปี บริเวณลำน้ำและหุบเขาลึกที่พบในอิสราเอลมีแนวโน้มที่จะเกิดน้ำท่วมฉับพลันซึ่งอาจมาโดยไม่คาดคิดและล้นหลาม สถานที่เหล่านี้มีลักษณะแคบ โดยมีหน้าผาสูงชันด้านข้างซึ่งบดบังแสงแดด ดังนั้น “เงามัจจุราช” จึงเป็นภาพของ “เงาที่มืดมาก” หรือ “ความมืดที่ลึกยิ่ง”

ลองนึกถึงเวลาที่ท่านเคยตกอยู่ใน “หุบเขาเงามัจจุราช” ของคุณเอง เป็นอย่างไรบ้าง คุณกลัวไหมแม้คุณจะรู้ว่าพระผู้เลี้ยงอยู่ที่นั่นกับคุณ ข้อพระคัมภีร์ใดมีค่ามากที่สุดสำหรับคุณในช่วงเวลานั้น เพราะเหตุใด

คุณคิดว่าแกะลงเอยไปอยู่ในหุบเขาได้อย่างไร คุณคิดว่าแกะไปที่นั่นด้วยตัวมันเองหรือไม่ หรือพระผู้เลี้ยงนำทางมันไปทางนั้นด้วยตัวของพระองค์เอง จงอธิบายคำตอบของคุณ

เอลิซาเบธ เอลเลียตเขียนว่า “ลูกแกะตัวหนึ่งที่พบว่าตนเองนั้นอยู่ในหุบเขาเงามัจจุราจอาจสรุปว่า เขาถูกชักจูงไปอย่างผิดๆ คิดว่าจำเป็นที่เขาจะสำรวจทางมีดนั้นเพื่อเรียนรู้ที่จะไม่กลัว ผู้เลี้ยงแกะยังคงอยู่ใกล้ๆ เขา” (เอลิซาเบธ เอลเลียต, *Quest for Love* [Grand Rapids, MI: Revell Books, 1996], หน้า 218)

คุณเคยรู้สึกไหมว่าคุณถูก “ชักจูงอย่างผิด ๆ” ให้เข้าไปในหุบเขา คุณตอบสนองต่อพระเจ้าอย่างไรในช่วงเวลานั้น คุณคิดว่าเหตุใดพระผู้เลี้ยงอาจยอมเสี่ยงที่จะถูกเข้าใจผิดโดยอนุญาตให้เราเข้าไปในหุบเขาอันมืดมิดนั้น

วันพุธ

เส้นทางที่ไม่คาดคิด 2 : โต๊ะอาหารที่ถูกรายล้อม

Unexpected Detour 2 : The Surrounded Table

“พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชัน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่” (สดุดี 23:5)

ตลอดชีวิตของเรา เราอาจจะเจอศัตรูบางคนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คุณจัดการกับเขาเหล่านั้นอย่างไร คุณเคยนอนกายน่าผากในเวลากลางคืนใหม่ พลิกตัวไปมา นึกถึงวิธีแก้แค้นคนที่พยายามทำร้ายคุณหรือทำลายงานของคุณ อาจเป็นเรื่องยากสำหรับคริสเตียนที่จะรู้ถึงวิธีจัดการกับศัตรู

ศัตรูประเภทใดบ้างที่เข้ามาในชีวิตของคุณ คุณมีปฏิกิริยาต่อผู้ที่พยายามทำร้ายคุณหรือทำร้ายคนที่คุณหวังใฝ่อย่างไร คุณปฏิบัติตามพระวาทะที่พระคริสต์ให้แก่เราใน มัทธิว 5:44 หรือที่เปาโลกล่าวไว้ใน โรม 12:18-21 ดีเพียงใด

ในสดุดี 23:5 ดาวิดแสดงวิธีจัดการกับศัตรูได้อย่างน่าสนใจ เขาบิดเบือนการปรากฏอยู่ของศัตรูด้วยการมองไปยังสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเขา และพระเจ้าก็ทรงอยู่ที่นั่นกำลังเตรียมงานเลี้ยงแก่เขา

ในวัฒนธรรมของดาวิด เมื่อแขกผู้มีเกียรติมางานเลี้ยง เจ้าภาพจะเจิมศีรษะของแขกด้วยน้ำมันขณะที่กำลังเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง น้ำมันเป็นส่วนผสมของน้ำมันมะกอกและน้ำหอม จากนั้นจึงจัดให้แขกนั่งหน้าอาหารจำนวนที่มากเกินกว่าที่คนคนหนึ่งจะกินไหว

สิ่งของสามอย่าง (สำหรับ (โต๊ะ), น้ำมัน, ชันน้ำ) ในสดุดี 23:5 ช่วยเตือนเราถึงการจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างไร หากแม้เราอยู่ในหุบเขาก็ก็ตาม

ดังที่เปาโลเตือนเรา “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6:12) ศัตรูของเรา รวมทั้งคนที่เรามองเห็นได้และสิ่งที่มองไม่เห็น ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ก็ตาม เราถูกรายล้อมไปด้วยศัตรูเหล่านี้ กระนั้น เมื่อเราอยู่กับพระเจ้าผู้เลี้ยงแกะ ไม่มีศัตรูใดเลยทั้งที่มองเห็นและไม่เห็นขโมยสิ่งที่พระองค์ประทานแก่เราได้

ลองใคร่ครวญว่าพระเจ้าผู้เลี้ยงทรงปฏิบัติต่อคุณอย่างไรเมื่อคุณถูกศัตรูรายล้อม คุณเห็นอะไรที่จะช่วยให้คุณชอบพระคุณพระองค์ได้แม้จะอยู่ในช่วงเวลาที่ยากลำบากเช่นนี้

วันพฤหัสบดี

พระสัญญาที่แน่นอนสำหรับการเดินทาง

A Certain Promise for the Journey

“แน่ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิตย์” (สดุดี 23:6)

เมื่อเราอยู่ในหุบเขาหรือรายล้อมไปด้วยศัตรู บางครั้งดูเหมือนชวนให้เชื่อว่าเราถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพัง เราไม่ได้รู้สึกเสมอไปว่าพระเจ้าได้ทรงทำอะไร

เพื่อเรามากมาย เราให้เหตุผลว่าหากพระองค์ทรงช่วยเหลือ เราคงไม่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้แต่แรกแล้ว แต่เห็นได้ชัดว่าดาวิดไม่ได้มองเห็นเช่นนั้น

ทั้ง ๆ ที่มีปัญหาเกิดขึ้น ดาวิดมั่นใจในอะไรสองประการ อ่าน สดุดี 23:6 (ดูใน เอเฟซัส 1:4; 2 เปโตร 1:10; ฮีบรู 11:13-15)

พระคัมภีร์บางฉบับแปลว่า ความดีและความรักมั่นคง (พันธสัญญาของพระเจ้า) จะ “ติดตาม” เราไปตลอดวันคืนชีวิตของเรา อย่างไรก็ตาม คำกริยาที่แปลดั้งเดิมนั้นให้ความหมายที่หนักแน่นกว่า และข้อนี้จะอ่านได้ว่า ความดีและความรักมั่นคงจะ “ไล่ตาม” เราไปตลอดวันคืนชีวิตของเรา (อันที่จริงแล้ว คำกริยาภาษาฮีบรูเดียวกันนี้ใช้ในข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ด้วย ได้แก่ ปฐมกาล 14:14; โยชูวา 10:19 และ 1 ซามูเอล 25:29 ซึ่งจะเห็นได้ว่าแนวคิด “ไล่ตาม” นั้นชัดเจนมาก)

คุณเห็นภาพอะไรในความคิดของคุณ ถ้าคุณจินตนาการถึงความดีและความรักมั่นคง “ไล่ตาม” คุณไป คุณคิดว่าดาวิดต้องการบอกอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้าโดยการอธิบายถึงความหวังโยที่พระองค์ทรงมีต่อเราด้วยวิธีนี้

ไม่ว่าหุบเขาจะลึกเพียงใดหรือศัตรูจะตี้อันเพียงใด ความดีและความรักมั่นคงของพระเจ้าที่แน่นอน และการนำทางของพระองค์จนถึงที่หมายอย่างแน่นอนนั้นไม่ต้องสงสัยเลย หากความคิดเหล่านี้ได้คำจุนพระเยซูที่คัลวารีเราก็ควรเอาใจใส่เช่นกัน

อย่างไรก็ตามจะมีบางคราวที่คนที่เราหวังโยเต็มไปด้วยคำถาม เช่นเดียวกับดาวิด วิธีที่ดีที่สุดในการจัดการกับข้อกังวลนี้มักไม่ใช่คำอธิบายเชิงศาสนศาสตร์ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำได้ แต่ดังที่ดาวิดได้แสดงให้เราเห็นใน สดุดี 23:6 โดยการยืนยันและแบ่งปันความเชื่อมั่นที่เป็นส่วนตัวเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้าของเรา

มีหลักฐานอะไรบ้างจากความรู้ความเข้าใจของคุณเกี่ยวกับพระเจ้าที่สามารถอธิบายถึงความแน่นอนว่า ความดีและความรักมั่นคงของพระองค์ไล่ตามเรามา มีหลักฐานอะไรอีกบ้างจากพระคัมภีร์ คุณจะแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับผู้ที่ยังสงสัยในการดูแลหวังโยของพระเจ้าได้อย่างไร กางเขนเป็นตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการ “ไล่ตาม” อย่างไร

อ่านหนังสือ *คำพยานสำหรับคริสตจักร* เรื่อง “Missionaries in the Home” หน้า 143 และ *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน* เรื่อง “The Divine Shepherd” หน้า 476-484 ของนางเอลเลน จี. ไวท์

“ผู้ที่ได้รับชัยชนะในท้ายที่สุดจะมีช่วงเวลาแห่งความสับสนที่เป็นทุกข์ และการทดลองในชีวิตทางศาสนา แต่พวกเขาต้องไม่ละทิ้งความมั่นใจ เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งของระเบียบวินัยในโรงเรียนของพระคริสต์ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำจัดของเสียออกไปให้หมด ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องอดทนต่อการโจมตีของศัตรู คำพูดเสียดสีที่ร้ายแรง และจะต้องเอาชนะอุปสรรคที่ซาตานวางขวางทางไว้...”

“แต่ถ้าคุณมองขึ้นไป ไม่ก้มลงมองปัญหาของคุณ คุณจะไม่มีหมดสติระหว่างทาง ในไม่ช้าคุณจะได้เห็นพระเยซูกำลังเอื้อมพระหัตถ์ออกเพื่อช่วยคุณ และคุณเพียงต้องมอบมือของคุณให้พระองค์ด้วยความมั่นใจอย่างเรียบง่าย และให้พระองค์นำทางคุณไป แล้วเมื่อคุณไว้วางใจ คุณก็也将มีความหวัง...”

“คุณจะพบกับความช่วยเหลือในพระคริสต์เพื่อสร้างบุคลิกที่แข็งแกร่ง สมส่วน และสวยงาม ซาตานไม่สามารถลบแสงที่ส่องออกมาจากลักษณะนิสัย เช่นนั้น... พระเจ้าประทานของประทานที่ดีที่สุดแก่เรา คือพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อยกระดับ ทำให้สูงส่ง และให้เหมาะกับเรา โดยการสวมพระลักษณะนิสัยอันสมบูรณ์แก่เรา เพื่อเข้าสู่พระนิเวศในอาณาจักรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Message to Young People*, pp. 63, 64)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณเข้าใจอย่างไรกับประโยคที่กล่าวว่า “ความสับสนที่เป็นทุกข์ และการทดลอง” ที่เข้ามาในชีวิตของคุณอาจเป็นส่วนหนึ่งของ “ระเบียบวินัยในโรงเรียนของพระคริสต์”
2. การให้ความช่วยเหลือ การปลอบโยน และการให้กำลังใจแก่ผู้ที่ตกอยู่ในหุบเขาเป็นส่วนหนึ่งของวิธีที่พระผู้เลี้ยงช่วยผู้คนให้ผ่านวิกฤตการณ์ได้อย่างไร คุณในฐานะคริสตจักรช่วยผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือได้อย่างไรบ้าง
3. จงแบ่งปันว่าความดีและความรักมั่นคง “ไล่ตาม” คุณอย่างไร คุณเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของกันและกัน
4. ลองคิดถึงชั่วโมงสุดท้ายในชีวิตของพระคริสต์ในขณะที่พระองค์เข้าสู่การทดสอบ ในความเป็นมนุษย์ของพระเยซู พระองค์ทรงอดทนอย่างไร เราเรียนรู้อะไรจากแบบอย่างของพระองค์สำหรับทุก ๆ การทดสอบที่เราต้องเผชิญ

บทที่ 2

เบ้าหลอมที่เข้ามา

The Crucibles That come

วันที่ 2 – 8 กรกฎาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 เปโตร 4:12-19; 1 เปโตร 5:8-11; โรม 1:21-32;

เยเรมีย์ 9:7-16; 2 โครินธ์ 12:7-10

ข้อควรจำ

“ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น ราวกับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน แต่จงชื่นชมยินดีเสมอ ที่ได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพราะว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ พวกท่านก็จะชื่นชมยินดีจนเนื้อเต้น” (1 เปโตร 4:12-13)

ในห้องปฏิบัติการเคมี เรามักจะใส่วัตถุต่างๆ ลงในภาชนะขนาดเล็ก และให้ความร้อนที่อุณหภูมิสูงมาก เมื่อภาชนะร้อนขึ้น วัตถุนั้นก็ จะหลอมละลาย มีเสียงฟู่ๆ แดกออกจากกัน หรือเผาไหม้ ขึ้นอยู่กับวัตถุนั้นทำมาจากอะไร ภาชนะนั้นเรียกว่าเบ้าหลอม

พจนานุกรมให้ความหมายของเบ้าหลอมว่า (1) ภาชนะที่ใช้สำหรับหลอมสารที่ต้องการความร้อนสูง (2) การทดสอบที่รุนแรง (3) สถานที่หรือสถานการณ์ที่กองกำลังเข้มข้นปฏิบัติการเพื่อก่อให้เกิดหรือมีอิทธิพลให้เกิด การเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนา

คำจำกัดความนี้ยังให้ข้อมูลเชิงลึกที่เป็นประโยชน์ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราอีกด้วย สัปดาห์นี้เราจะเน้นถึงเหตุผลบางประการที่ทำให้เราอยู่ภายใต้แรงกดดันและประสบกับการทดสอบในสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ลักษณะนิสัยของเราเปลี่ยนแปลง พัฒนา และเติบโต ซึ่งจะช่วยให้เราตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำในชีวิตของเรา เพื่อว่าเมื่อเราเข้าสู่เบ้าหลอมแล้ว เราจะรู้ว่าเราควรตอบสนองอย่างไร

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: อะไรคือสาเหตุของช่วงเวลายากลำบากที่เราประสบในชีวิตของเรา

วันอาทิตย์

ประหลาดใจ

Surprises

“ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าแปลกใจกับความทุกข์ยากแสนสาหัสที่กำลังเกิดขึ้นกับพวกท่าน เพื่อทดสอบพวกท่านนั้น ราวกับว่าสิ่งประหลาดเกิดกับพวกท่าน” (1 เปโตร 4:12)

สิ่งที่ทำให้ต้องแปลกใจ หรือสิ่งที่ทำให้เจ็บปวดเกิดขึ้นได้หลายทาง รถเบี่ยงข้ามถนนเข้ามาอยู่ในเส้นทางของคุณ ได้รับแจ้งกะทันหันว่าคุณกำลังจะตกงาน ข่าวร้ายที่ไม่คาดคิดจากผลตรวจทางการแพทย์ คนที่คุณรักหรือคนที่คุณคิดว่ารักคุณหักหลังคุณ ไม่ว่าความเจ็บปวดจะเลวร้ายเพียงใด แต่มันจะแย่งไปอีกเมื่อสิ่งเหล่านั้นเข้ามาโดยที่คุณไม่ทันตั้งตัว

สัปดาห์นี้เราจะมาดูสถานการณ์ที่ทำให้ต้องเจ็บปวด หรือเบ้าหลอมที่ไม่สมควรทำให้เราต้องแปลกใจ

เริ่มต้นด้วยการกลับไปอ่าน 1 เปโตร 4:12 คำภาษากรีกสำหรับคำว่า “แปลกใจ” ใน 1 เปโตร 4:12 หมายถึง “คนต่างดาว” หรือ “ต่างชาติ” เปโตรกระตุ้นผู้อ่านไม่ให้ตกหลุมพรางในการเชื่อว่าการทดสอบหรือทดลองที่ร้ายแรงนั้นเป็นสิ่งแปลกสำหรับคริสเตียน แต่ให้ถือว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องปกติที่คาดหวังได้

คำที่ใช้สำหรับ “ความทุกข์ยากแสนสาหัส” (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “การทดสอบที่ลุกเป็นไฟ” [fiery ordeal] หรือ “การทดลองที่ร้อนแรง”

[fiery trial]) คำนี้มาจากคำภาษากรีกอีกคำหนึ่งที่หมายถึง “การเผาไหม้” ในข้อความอื่นๆ คำนี้แปลได้ว่า “เตาเผา” ประสบการณ์การทนทุกข์เพื่อความเชื่อของเราเช่นนี้ถือได้ว่าเป็น “กระบวนการหลอม” คือกระบวนการที่เกิดขึ้นในเตาหลอม

อ่าน 1 เปโตร 4:12-19 อะไรคือข่าวสารของเปโตร

พวกเราหลายคนแปลกใจถึงความทุกข์ทรมานที่เกิดขึ้นกับเรา เพราะเรามองดูทัศนคติชีวิตคริสเตียนที่ง่ายเกินไป เราคิดว่ามีสองด้าน พระเจ้าผู้ทรงดีงาม และซาตานผู้ชั่วร้าย แต่บ่อยครั้งที่เราใส่ทุกอย่างที่รู้สึกดีลงในกล่องของพระเจ้า และใส่ทุกอย่างที่รู้สึกแย่งลงในกล่องของซาตาน แต่ชีวิตไม่เรียบง่ายนัก เราไม่สามารถใช้ความรู้สึกของเราตัดสินใจว่าจะได้อยู่ในกล่องของพระเจ้าหรือกล่องของซาตาน บางครั้งการเดินทางกับพระเจ้าอาจเป็นเรื่องท้าทายและยาก และการติดตามซาตานก็ดูเหมือนจะนำรางวัลมากมายมาสู่เรา โยบผู้ชอบธรรม แต่ก็ต้องทนทุกข์อธิบายเรื่องนี้ไว้ เมื่อเขาทูลถามพระเจ้าว่า “ไฉนพวกคนธรรมจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนแก่เฒ่า และเจริญมีกำลังมากขึ้น” (โยบ 21:7)

เปโตรกล่าวถึงการทดลองที่เป็นผลมาจากการยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ แต่ก็ยังมีเหตุผลอื่นๆ สำหรับการทดลองที่เกิดขึ้น 1 เปโตร 4:12-19 จะช่วยคุณอธิบายให้กับเพื่อนของคุณอย่างไรว่า เหตุใดจึงไม่ต้องแปลกใจที่ต้องเผชิญกับการทดลองอันเจ็บปวด

วันจันทร์

เตาหลอมของซาตาน

Crucible of Satan

“จงควบคุมตัวเอง จงระวังไว้ให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร दुคสิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” (1 เปโตร 5:8)

อ่านข้อพระคัมภีร์ด้านบนนี้ มีข่าวสารอะไรถึงเรา ถ้ามัวตัวคุณเองว่า “ฉันจริงจังกับข้อพระคัมภีร์นี้เพียงใด” คุณทำอะไรในชีวิตที่แสดงว่าคุณจริงจังกับข้อพระคัมภีร์นี้

คุณเคยเห็นสิ่งโตหิวโหยหรือไม่ คุณจะรู้ว่ามันสามารถจับและกินอะไรก็ได้ที่มันต้องการ เปโตรกล่าวว่าซาตานกำลังเดินต่อมๆ มองๆ ในลักษณะเดียวกัน เมื่อเรามองไปรอบๆ เราจะเป็นผลที่มันปรารถนาจะฆ่า ความตาย ความทุกข์ทรมาน ศีลธรรมและค่านิยมที่บิดเบี้ยว การหลงผิดมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เมื่อเห็นงานของซาตานแล้วเราก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น

อ่าน 1 เปโตร 5:8-11 คริสเตียนควรมีปฏิกริยาอย่างไรต่อการต่อมๆ มองๆ ของซาตาน

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำอะไรเพื่อคนที่กำลังทุกข์ทรมาน

เปโตรเขียนข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในบริบทของการตอบสนองต่อการโจมตีความเชื่อคริสเตียนของซาตาน แต่ดังที่กล่าวไปแล้วนั้น ซาตานกำลังทำงานในหลายๆ ด้าน ถึงแม้เราจะต้องตระหนักถึงความเป็นจริงและพลังของศัตรูของเรา แต่เราก็ต้องไม่ท้อถอยด้วย เพราะเราต้องจำไว้เสมอว่าพระเยซูทรงเอาชนะซาตานได้แล้ว ซาตานเป็นศัตรูที่พ่ายแพ้ และตราบไคที่เรายังคงเชื่อมต่อกับพระเยซู ตราบไคที่เรายึดมั่นในความเชื่อของพระองค์ เราจะไม่มีวันพ่ายแพ้ด้วยเช่นกัน เป็นเพราะที่กางเขน ชัยชนะของพระคริสต์จึงเป็นชัยชนะของเราด้วย

ลองนึกถึงวิธีที่ซาตานทำให้เจ็บปวดอื่น ๆ อีก การอ่าน 1 เปโตร 5:8-11 ช่วยเราจัดการกับความปวดร้าวที่เราประสบเพราะชะตากรรมของชีวิตเราในโลกแห่งบาปที่ซาตานทำลายล้างได้อย่างไร

วันอังคาร

เบ้าหลอมของความบาป

Crucibles of Sin

“เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความชั่วร้ายนั้นบีบคั้นความจริง” (โรม 1:18)

ทุกสิ่งที่เราทำมีผลตามมา ถ้าคุณถือไอศกรีมแล้วยื่นตากแดดร้อนๆ

ไอศกรีมก็จะละลายอย่างแน่นอน เหตุและผลมาพร้อมกันเสมอ แม้เราจะไม่ต้องการให้เป็นแบบนั้นก็ตาม บาปก็เช่นกัน ย่อมมีผลตามมาเสมอ มิใช่ว่าพระเจ้าประทับอยู่บนสวรรค์กำลังคิดคำนึงว่าจะทำสิ่งเลวร้ายประการใดกับคนที่ทำบาป ไม่เลย บาปนั้นมาพร้อมกับผลในตัวของมันเอง

ปัญหาก็คือหลายครั้งเราคิดว่า เราฉลาดกว่าพระเจ้าและทำบาปโดยไม่ต้องประสบกับผลที่ตามมา ความเป็นจริงไม่เคยเป็นเช่นนี้เลย เปาโลแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การทำบาปมีผลที่ตามมาไม่เพียงแต่ชั่ววันจันทร์เท่านั้น แต่ยังส่งผลที่เจ็บปวดและเศร้าโศกในทุกวันนี้ด้วย

เปาโลบรรยายใน โรม 1:21-32 ถึงกระบวนการที่ผู้คนตกสู่บาปและผลที่ตามมาของบาปเหล่านั้น อ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ด้วยใจอธิษฐานและละเอียดถี่ถ้วน และสรุปสาระสำคัญในสิ่งที่เปาโลได้กล่าวถึง โดยเฉพาะเน้นที่ขั้นตอนของบาปและผลที่ตามมา

เปาโลบรรยายถึงผลที่ตามมาในสองข้อก่อนหน้านี้นี้ว่าเป็น “พระพิโรธของพระองค์” (โรม 1:18) พระพิโรธของพระเจ้าในข้อนี้เป็นเพียงการที่พระเจ้าอนุญาตให้มนุษย์เก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน แม้แต่สำหรับคริสเตียนพระเจ้าก็ไม่ได้เข้าแทรกแซงเพื่อขจัดความเจ็บปวดที่เกิดจากการกระทำของเราเองทันที หลายครั้งพระองค์อนุญาตให้เราพบกับผลที่ตามมาจากการกระทำของเรา เพื่อให้เราเข้าใจว่าบาปของเราสร้างความเสียหายและเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใด

เราได้พิจารณาถึงผลของการละเมิดบทบัญญัติของพระเจ้า แล้วการละเมิดบทบัญญัติด้านสุขภาพของพระเจ้าล่ะ ร่างกายของเราเป็นบ้านของพระเจ้า หากเราทำร้ายร่างกายด้วยการไม่รับประทานอาหารมีประโยชน์ต่อสุขภาพหรือออกกำลังกาย หรือหากเราทำงานมากเกินไปเป็นประจำ นี่ก็เป็นบาปต่อพระเจ้าเช่นกัน สิ่งเหล่านี้ก็ส่งผลตามมาเช่นกัน ซึ่งก็คือการสร้างสภาพของเบ้าหลอมด้วยเช่นกัน

ในชีวิตของคุณ คุณเก็บเกี่ยวผลจากบาปของคุณเองในทันทีอย่างไร คุณเรียนรู้บทเรียนอะไรบ้าง คุณต้องทำการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างเพื่อไม่ให้กระทำในสิ่งที่คล้ายกันอีก

“เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมทัพบตรัสตั้งนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะถลุงเขาและทดลองเขา เพราะเขาเป็นประชากรของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร” (เยเรมีย์ 9:7)

“หากพระวิญญูณของพระเจ้านำพระวณะของพระเจ้าที่ทำร้ายจิตใจคุณมาสู่ความคิดของคุณ คุณจงมั่นใจได้ว่า มีบางอย่างในตัวคุณที่พระองค์ต้องการทำร้ายจนให้ถึงตาย” (Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* [Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963], หน้า 271)

คุณเข้าใจคำกล่าวและข้อพระคัมภีร์ข้างต้นอย่างไร คุณมีประสบการณ์ความเจ็บปวดของคุณเองที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทำให้บริสุทธิ์อย่างไรบ้าง

อ่าน เยเรมีย์ 9:7-16 พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรง “ถลุง” หรือ “หลอมละลาย” ยูดาห์และเยรูซาเล็ม (เยเรมีย์ 9:7) เหตุผลสองประการอะไรที่พระเจ้าทรงให้แก่เรื่องนี้ (เยเรมีย์ 9:13-14) การถลุงเกิดขึ้นได้อย่างไร (เยเรมีย์ 9:15-16)

การถลุงและทดลองของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับการดำเนินการที่เด็ดขาดสาเหตุสามประการที่การถลุงหรือการทดลองทำให้รู้สึกเหมือนเข้าหลอมประการแรก เราประสบกับความเจ็บปวดเพราะพระเจ้าอนุญาตให้สถานการณ์ต่างๆ นำบาปเข้ามาสู่ความสนใจของเรา เยเรมีย์เขียนอย่างไม่มีความสุขก่อนหน้านี้เล็กน้อยว่า “เครื่องเป่าลมของเขาเป่าอย่างดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่หายไป” (เยเรมีย์ 6:29) ดังนั้นบางครั้งจำเป็นต้องมีเหตุการณ์ที่เด็ดขาดเพื่อให้เราได้สนใจ ประการที่สอง เราประสบกับความปวดร้าวเพราะเราเสียใจต่อบาปที่เรามองเห็นได้ชัดเจนในเวลานี้ ประการที่สาม เราประสบกับความคับข้องใจขณะที่เราพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิต อาจจะไม่ค่อยสะดวกสบายและยากที่จะเลือกที่จะละทิ้งสิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของเรา

ลองนึกถึงบาปที่เราต่อสู้ดิ้นรนด้วย หากพระเจ้าจะถลุงและทดลองคุณในวันนี้ พระองค์จะทรงทำอะไร คุณจะทำอะไรได้บ้างที่จะ

จัดการกับสิ่งเหล่านี้ก่อนที่พระเจ้าจะต้องดำเนินการขั้นเด็ดขาดกับคุณ เหมือนที่พระองค์ทรงทำกับชาวอิสราเอล

วันพฤษหัตถ์

เข้าหลอมแห่งการเติบโต

Crucibles of Maturity

“และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป เนื่องจากการสำแดงอันยิ่งใหญ่ ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นทูตของซาตานที่คอยบอียดข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ยกตัวเกินไป” (2 โครินธ์ 12:7)

การตัดออกและการตัดแต่งกิ่งมีความแตกต่างกันอย่างมาก เราตัดต้นไม้ที่เราไม่ต้องการอีกต่อไป เราตัดแต่งต้นไม้ที่เราต้องการที่จะพัฒนาให้มีผลมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ทั้งสองกระบวนการต้องใช้มีดที่คมกริบ อันที่จริง การตัดแต่งกิ่งต้องตัดส่วนต่างๆ ของพืชออกที่บางครั้งชาวสวนมือใหม่อาจทำเสียได้ บรูซ วิลกิน เขียนเรื่องนี้ในบริบทฝ่ายจิตวิญญาณว่า “คุณกำลังอธิษฐานทูลขอพรมากมายอย่างเต็มล้นจากพระเจ้าและอ่อนวอนขอให้พระองค์ทรงทำให้คุณเหมือนพระบุตรของพระองค์มากขึ้นหรือไม่

“ถ้าคำตอบของคุณคือใช่ แสดงว่าคุณกำลังขอกรรไกรตัดแต่ง” (Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine* [Sisters, OR: 3 Multnomah Publishers, Inc., 2001], p. 60.)

หลายคนต่างสงสัยว่าจริงๆ แล้ว “หนามในเนื้อของข้าพเจ้า” (2 โครินธ์ 12:7) ที่เปาโลเขียนหมายถึงอะไร แนวคิดมีตั้งแต่การที่เปาโลถูกศัตรูโจมตีอย่างต่อเนื่องตลอดจนถึงที่ว่าเขามีปัญหาด้านการพูด แต่ดูเหมือนว่านี่เป็นปัญหาด้านสายตาของเปาโล (ดูใน เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, vol. 6 หน้า 1107) นำแปลกใจที่เปาโลเชื่อว่า “ทรงให้มี” “หนาม” ในเนื้อของเขา

คุณคิดว่าเปาโลหมายถึงอะไรที่กล่าวว่า “ทรงให้มี” ใครเป็นคนให้ พระเจ้าทรงใช้สิ่งนี้เพื่อประโยชน์แก่เปาโลอย่างไร

จงสังเกตว่า “หนาม” ของเปาโลมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนคือ “เพื่อข้าพเจ้า

จะไม่ยกตัวเกินไป” (2 โครินธ์ 12:7) ไม่ใช่เพราะบาปใดๆ ที่เขาได้กระทำ แต่เพื่อป้องกันไม่ให้ทำบาปในอนาคต เปาโลตระหนักดีว่าโดยธรรมชาติแล้วเขามีความอ่อนแอต่อบาป และ “หนาม” นี้สามารถป้องกันเขาได้

อ่าน 2 โครินธ์ 12:7-10 เปาโลจัดการกับ “หนาม” ของเขาอย่างไร คุณคิดว่าความอ่อนแอของเปาโลให้ประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณอื่น ๆ กับเขาไหม วิธีตอบสนองของเปาโลช่วยคุณจัดการกับ “หนาม” ที่คุณอาจต้องแบกอย่างไร

แนวความคิดของพระเจ้าในเรื่องการพัฒนาฝ่ายจิตวิญญาณแตกต่างจากของคุณอย่างไร จงนึกถึงด้านต่าง ๆ ในชีวิตที่คุณต้องการเพื่อให้เกิดผลในความชอบธรรม คุณสมบัติฝ่ายจิตวิญญาณใดที่คุณต้องการขอจากพระเจ้าเพื่อพัฒนาตัวคุณผ่านกระบวนการ “ตัดแต่ง” ของพระองค์

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “Effectual Prayer” ใน *Signs of the Times*, Nov. 18, 1903 และข้อคิดเห็นของนางเอลเลน จี. ไวท์ ใน *The SDA Bible Commentary*, vol. 4 หน้า 1182 และหนังสือ *My Life Today* หน้า 92 เรื่อง “God Permits Trial and Affliction to Purify Me”

“พระผู้อ่านจิตใจมนุษย์รู้จักอุปนิสัยของเขาดีกว่าพวกเขาเองเสียอีก พระองค์ทรงเห็นว่า บางคนมีอำนาจและความอ่อนไหว ซึ่งหากนำไปยังทางที่ถูกต้องก็จะสามารถใช้ในการพัฒนางานของพระองค์ได้ ในการจัดเตรียมของพระองค์ พระองค์ทรงนำคนเหล่านี้ให้อยู่ในตำแหน่งที่แตกต่างและสภาวะที่หลากหลาย เพื่อพวกเขาจะได้ค้นพบข้อบกพร่องทางลักษณะนิสัยที่ซ่อนเร้นจากความรับรู้ของตนเอง พระองค์ประทานโอกาสแก่พวกเขาให้แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านี้ และเตรียมให้พวกเขาเหมาะสมกับการรับใช้ของพระองค์ บ่อยครั้งพระองค์ทรงยอมให้ไฟแห่งความทุกข์ระทมจู่โจมพวกเขาเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 471)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เป็นเรื่องที่ยากจริง ๆ เวลาที่เราต้องรับผลที่เกิดขึ้นจากบาป “ฉันจะกลับไปคืนดีกับพระเจ้าอีกครั้งได้หรือไม่” เราอาจจะถามตัวเอง พระเจ้าประทานพระสัญญาอะไรที่จะช่วยหนุนใจเราให้อดทนต่อช่วงเวลาเช่นนั้นและไม่ยอมแพ้ (ดูสิ่งที่เปาโลเขียนในภายหลังใน โรม 5:1-11) คุณจะตอบคนที่ถามคำถามนี้กับคุณว่าอย่างไร
2. คำกล่าวของนางเอลเลน จี. ไวท์ “การจัดเตรียมของพระองค์” หมายความว่าอะไร เกิดขึ้นอย่างไร คุณจะรู้ได้อย่างไรว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมาจากการจัดเตรียมของพระเจ้า มีการกระทำใดที่เป็น “การจัดเตรียม” ของพระเจ้าที่นำชีวิตของคุณไปสู่การทดลองบ้าง คุณเรียนรู้อะไรบ้าง คุณจะช่วยคนที่สงสัยว่าแท้จริงแล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็น “การจัดเตรียมของพระองค์” ได้อย่างไร
3. หากคุณรู้จักใครสักคนที่กำลังเผชิญกับประสบการณ์เข้าหลอมในตอนนี้ ประสบการณ์เช่นนี้สำคัญแค่ไหน และคุณจะตอบสนองต่อบุคคลนั้นและต่อความทุกข์ของเขาอย่างไร
4. ชายหนุ่มชาวคริสต์ที่อาศัยอยู่ในอเมริกาใต้ต้องเผชิญกับการทดลองอันขมขื่น หลังจากที่เหตุการณ์นี้ผ่านไป เขาย้ายไปยุโรป และต่อมาได้แสดงความเห็นให้กับคนหนึ่งที่ “ผมทิ้งศพของผมไปแล้วที่อเมริกาใต้” หมายความว่าอย่างไร ในอีกแง่หนึ่งทำไมเราทุกคนจะต้องทิ้งศพไว้ที่ใดสักแห่ง การทดลองมีบทบาทอย่างไรในกระบวนการนี้
5. ให้อ้างแผนด้วยกันในชั้นบทเรียนเพื่อออกไปโรงพยาบาลหรือที่ไหนสักแห่งที่คุณจะสามารถให้ความช่วยเหลือ ปลอบประโลม และให้กำลังใจผู้ที่อยู่ในเข้าหลอม

บทที่ 3

กรงนก

The Birdcage

วันที่ 9 – 15 กรกฎาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 14, อพยพ 15:22-27; อพยพ 17:1-7;

สุภาพิต 3, ลูคา 4:1-13; 1 เปโตร 1:6-9

ข้อควรจำ

“ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่าง ๆ” (1 เปโตร 1:6)

๑๑ ในช่วงกลางวันที่แสงแดดเจิดจ้า เมื่อนกในกรงได้ยินเสียงของนกตัวอื่น มันจะไม่ส่งเสียงเพลงตามที่ผู้เลี้ยงพยายามสอนมัน มันเรียนรู้ที่นั่นนั่นหน่อย แต่ไม่เคยจับได้ทั้งเพลง แต่หากผู้เลี้ยงคลุมกรงของมันไว้และตั้งไว้ตรงที่นกนั้นจะได้ยินเสียงเพียงเพลงเดียว มันก็จะส่งเสียงตามเพลงนั้น ในความมืดมันจะพยายามแล้วพยายามอีกเพื่อที่จะส่งเสียงตามเพลงนั้นให้ได้จนกระทั่งมันเรียนรู้และขับขานทำนองตามเพลงอย่างสมบูรณ์แบบ จากนั้นก็จะนำนกนั้นออกมาแล้วมันก็จะสามารถร้องทำนองเพลงนั้นภายใต้แสงสว่างได้ พระเจ้าทรงจัดการกับบุตรธิดาของพระองค์เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงมีบทเพลงที่จะสอนเรา และเมื่อเราได้เรียนรู้ท่ามกลางเงาแห่งความทุกข์ใจ เราก็คจะสามารถร้องเพลงนั้นได้ตลอดไป” (เอลเลน จี. วัต์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 472)

ให้สังเกตว่าผู้เลี้ยงเป็นผู้ที่ยกกรงนกนั้นไปตั้งในความมืดเอง

เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่ายว่าซาตานทำให้เกิดความเจ็บปวด แต่พระเจ้าพระองค์เองก็มีส่วนอย่างแข็งขันในการนำเราไปสู่เป้าหมายที่เรากำลังแสวงหาด้วยความสับสนและความเจ็บปวดด้วยหรือไม่

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: มีตัวอย่างใดบ้างในพระคัมภีร์ที่พระเจ้ายำงักผู้นำประชากรของพระองค์เข้าสู่เหตุการณ์ที่พระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจะต้องทนทุกข์ทรมาน เพลงใหม่อะไรที่พระองค์ทรงต้องการให้พวกเขาร้อง

วันอาทิตย์ **สู่ดินแดนแห่งคำสัญญาผ่านทางตัน** To the Promised Land via a Dead End

“เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเกิดชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์” (อพยพ 14:10)

คุณเคยเดินเข้าสู่กับดักหรือทางตันหรือไม่ บางครั้งก็เป็นสิ่งที่ดีหากคุณเดินเข้าสู่ห้องห้องหนึ่งที่เพื่อน ๆ รออยู่ เพื่อตะโกนว่า “เซอร์ไพรส์ สุขสันต์วันเกิด” โดยไม่คาดคิด แต่บางครั้งกับดักก็เป็นเรื่องที่น่าตกใจ เป็นเรื่องที่ไม่พึงปรารถนาอย่างยิ่ง คุณอาจจะถูกกลั่นแกล้งที่โรงเรียนหรือจากเพื่อนร่วมงานที่พยายามทำให้คุณดูแย่โดยไม่เจตนา

ตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์จนถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญา “พระยาห์เวห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในเวลากลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้พวกเขามีแสงสว่างเพื่อจะเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน” (อพยพ 13:21) พระเจ้าพระองค์เองทรงนำการเดินทางของพวกเขาในทุกย่างก้าว แต่จงดูเถิดว่าพระองค์ทรงนำพวกเขาไปที่ใดก่อน ไปยังสถานที่ซึ่งทะเลตั้งอยู่ด้านหน้า ภูเขาทรายล้อมอยู่ด้านข้างทั้งสองด้านและกองทัพฟาโรห์กำลังตามมาด้านหลังใกล้จนมองเห็นด้วยสายตาได้

อ่านอพยพ บทที่ 14 เหตุใดพระเจ้าจึงทรงนำชาวอิสราเอลไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงรู้ว่าพวกเขาจะต้องหวาดกลัว

การเดินทาง “เสา” (เสาเมฆ เสาเพลิง) ไม่ได้ทำให้เรามีความสุขตลอดเวลา อาจเป็นประสบการณ์ที่ยากลำบากเช่นกัน เพราะการฝึกอยู่ในความชอบธรรมพาเราไปยังสถานที่ต่างๆ ที่ทดสอบจิตใจเรา ซึ่งเป็นการหลอกลวงอย่างเป็นธรรมชาติ (*เยเรมีย์ 17:9*) ในช่วงความยากลำบากนี้ กฎเกณฑ์สำคัญที่จะรู้ว่าเรากำลังติดตามพระเจ้าอย่างแท้จริง ไม่จำเป็นว่าจะต้องไม่มีการทดลองหรือความเจ็บปวด แต่เป็นการเปิดใจรับคำสั่งสอนของพระเจ้าและยอมจำนนความคิดและจิตใจของเราต่อการทรงนำของพระองค์อย่างต่อเนื่อง

ชาวอิสราเอลได้รับบทเรียนอะไรจากประสบการณ์นี้ (*อพยพ 14:31*)

ทำไมบางครั้งการไว้วางใจในพระเจ้าจึงเป็นเรื่องยาก แม้เราจะรู้ถึงพระสัญญาอันน่าอัศจรรย์มากมายที่พระองค์ประทานแก่เราก็ดำเนินให้คุณลงหนักสถานการณ์ที่ยากลำบากที่คุณเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้นำคุณไปเพื่อสอนให้คุณ “เชื่อ” และ “ยำเกรง” พระองค์

วันจันทร์

น้ำขม

Bitter Waters

“ขุมหมุมนอิสราเอลทั้งหมดเคลื่อนออกจากถิ่นทุรกันดารสินไปเป็นระยะๆ ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิมที่นั่น ไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม” (*อพยพ 17:1*)

บางครั้งเราอาจไม่ได้ทุกสิ่งที่เราต้องการจากพระเจ้า แต่เราก็คาดหวังว่าจะได้รับทุกสิ่งที่เราทูลขอมิใช่หรือ มิใช่เพียงสิ่งที่เราคิดว่าต้องการ แต่เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างแท้จริง

มีสิ่งหนึ่งที่จำเป็นต่อชาวอิสราเอลอย่างแน่นอน และนั่นก็คือ น้ำ หลังจากพระเจ้าในรูปแบบเมฆนำชนชาติอิสราเอลข้ามทะเลแดง พวกเขาติดตามพระองค์ผ่านทะเลทรายอันร้อนระอุเป็นเวลาสามวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการหาน้ำในทะเลทรายเป็นสิ่งสำคัญมาก เข้าใจได้หากพวกเขาจะสิ้นหวังพวกเขาจะได้ น้ำ ที่ต้องการเมื่อใด

แล้วพระเจ้าทรงนำพวกเขาไปที่ไหน เสาแอมแซมเคลื่อนไปยังมาราห์ที่มีน้ำในที่สุด พวกเขาคงต้องตื่นเต้นแน่ๆ แต่เมื่อพวกเขาชิมน้ำแล้ว ก็ต้องพ่นออกมาทันทีเพราะว่าน้ำนั้นขมมาก “ประชาชนก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า ‘เราจะเอาอะไรดื่ม’” (อพยพ 15:24)

ไม่กี่วันหลังจากนั้นพระเจ้าทรงทำเช่นเดียวกันนี้อีก ทว่าคราวนี้เสาแอมแซมหยุดในที่ที่ไม่มีน้ำเลย (อพยพ 17:1)

อ่าน อพยพ 15:22-27 และ อพยพ 17:1-7 พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อชาวอิสราเอลอย่างไรที่แม่น้ำมาราห์และเรฟีดิม พวกเขาได้รับบทเรียนอะไรบ้าง

ชาวอิสราเอลถามอะไรในเรฟีดิม (อพยพ 17:7) คุณเคยถามคำถามเดียวกันนี้หรือไม่ หากตอบว่าใช่ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น คุณรู้สึกอย่างไร และคุณได้รับบทเรียนอะไรหลังจากที่คุณตอบคำถามนี้ เราจำเป็นต้องได้รับคำตอบกี่ครั้งก่อนที่เราจะหยุดถามโดยสิ้นเชิง

วันอังคาร

ความขัดแย้งที่ยิ่งใหญ่ในถิ่นทุรกันดาร

The Great Controversy in the Desert

“พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร” (ลูกา 4:1, 2)

อ่าน ลูกา 4:1-13 คุณได้รับบทเรียนอะไรบ้างจากเรื่องนี้ที่เกี่ยวข้องกับวิธีเอาชนะการล่อลวงและไม่ยอมแพ้ต่อบาป

ลูกา บทที่ 4 เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่ซาตานล่อลวงพระเยซู ซึ่งประเด็นความทุกข์ยากนี้ทำให้เราสนใจ เมื่อมองแวบแรกดูเหมือนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังนำพระเยซูไปสู่การทดลอง อย่างไรก็ตามพระเจ้าไม่เคยล่อลวงเราเลย (ยากอบ 1:13) แต่อย่างที่เราเห็น พระเจ้าทรงนำเราไปสู่

เบ้าหลอมแห่งการทดสอบ สิ่งที่น่าโดดเด่นในลูกา บทที่ 4 คือ พระวิญญูณ บริสุทธิ้นำเราไปสู่ช่วงเวลาแห่งการทดสอบซึ่งรวมถึงการเผชิญกับการทดลอง อันร้ายแรงของซาตาน ในเวลาที่เรารู้สึกว่าการทดลองนี้ช่างโหดร้าย เราอาจเข้าใจผิดและคิดว่าเราไม่ได้ปฏิบัติตามพระเจ้าอย่างถูกต้อง แต่ไม่ใช่เช่นนี้เสมอไป “บ่อยครั้งที่เราอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก เราไม่คิดว่าพระวิญญูณ ของพระเจ้าทรงนำเราไป แต่เป็นการทรงนำของพระวิญญูณที่นำพระเยซูเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารเพื่อให้ซาตานล่อลวง เมื่อพระเจ้าทรงนำเราเข้าสู่การทดลอง พระองค์ทรงมีจุดประสงค์เพื่อประโยชน์ต่อเรา พระเยซูมีได้ทรงทักท้วงว่าพระสัญญาของพระเจ้าเป็นจริงโดยการเข้าสู่การทดลองด้วยตัวของพระองค์เอง และพระองค์ก็ได้ทรงหมดหวังเมื่อการทดลองเข้ามาสู่พระองค์ เราก็คงไม่ควรด้วยเช่นกัน” (เอลเลน จี. วัตส์, *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 126, 129)

บางครั้งที่เราอยู่ในเบ้าหลอม เราจะรู้สึกพลบประโลมอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าขณะที่เรายับยู่ใต้การทดลอง เรามีหวังได้อีกครั้ง เพราะพระเยซูทรงยื่นมือช่วยอย่างมั่นคง ข่าวดีก็คือว่า พระเยซูทรงเป็นผู้แบกรับบาปของเราไว้ เพราะพระองค์ทรงอดทนต่อการทดลองนั้นเพื่อชดใช้โทษสำหรับความผิดของเรา (ไม่ว่าความผิดนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม) เพราะพระองค์ทรงผ่านเบ้าหลอมที่เลวร้ายยิ่งกว่าที่เราพบเจอเสียอีก พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งหรือละทิ้งเราเลย มีความหวังแม้แต่สำหรับ “หัวหน้า” ของคนบาป (1 ทิโมธี 1:15)

คุณกำลังเผชิญกับการทดลองอะไรบ้าง จงใช้เวลาอธิษฐาน ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าสอนวิธีนำบทเรียนจากแบบอย่างของพระเยซูไปใช้ในชีวิตของคุณ จงจำไว้ว่า เราไม่จำเป็นต้องยอมจำนนต่อการทดลองอีกต่อไป ไม่เลย และจงจำไว้ด้วยว่า ถ้าคุณต้องจำนน คุณยังมีพระผู้ช่วยให้อดอยู่เสมอ

วันพุธ

มรดกที่ยั่งยืน

An Enduring Legacy

อ่าน 1 เปโตร 1:6, 7 เปโตรกล่าวอะไร

เปโตรเขียนถึงผู้คนที่กำลังต่อสู้กับความยากลำบากและผู้ที่ยังรู้สึก

โดดเดี่ยว เขาเขียนว่า “เรียน ท่านทั้งหลายที่เป็นคนต่างด้าว ที่ทรงเลือกสรร ที่ได้กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคับปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย” (1 เปโตร 1:1) นี่เป็นประเทศตुरกที่เรารู้จักกันดีในทุกวันนี้ เปโตรกล่าวในสองสามข้อต่อมาว่า เขารู้ดีว่าพวกเขากำลังประสบกับการ “ทนทุกข์ในการทดลองต่าง ๆ นานา” (1 เปโตร 1:6)

ที่เปโตรกล่าวว่า “ต่างด้าว” และ “กระจัดกระจาย” หมายความว่าอย่างไร สิ่งนี้เพิ่มการทดลองแก่พวกเขาอย่างไร

การเป็นคริสเตียนในช่วงเวลานั้นเป็นสิ่งใหม่ ผู้เชื่อมีจำนวนน้อยและอยู่ตามสถานที่ต่างๆ พวกเขาเป็นชนกลุ่มน้อยที่มักถูกเข้าใจผิด หรือที่เลวร้ายที่สุดคือ ถูกกดขี่ข่มเหง อย่างไรก็ตาม เปโตรทำให้พวกเขามั่นใจว่า การทดลองเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญหรือทำให้ยุ่งเหยิง (1 เปโตร 1:6, 7) ความเชื่อที่แท้จริงเป็นเป้าหมายของคนเหล่านั้นที่พากเพียรผ่านการ “ทนทุกข์ในการทดลองต่าง ๆ นานา”

อ่าน 1 เปโตร 1:6-9 ความมั่นใจสูงสุดแบบใดที่เปโตรพยายามให้แก่คนที่อยู่ท่ามกลางการทดลอง ความหวังนี้มีความหมายต่อเราอย่างไร

ไม่ว่าการทดลองจะเป็นอะไร ไม่ว่าพวกเขาจะทนทุกข์อย่างไร สิ่งเหล่านี้จะเทียบกับความเป็นนิรันดร์ที่รอคอยพวกเขาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาได้หรือ สิ่งที่เปโตรกล่าวแก่พวกเขาก็คือพระวาระที่พระเจ้าตรัสแก่เรา ไม่ว่าเราจะเผชิญกับอะไรก็ตาม การทดลองของเราจะยากหรือเจ็บปวดเพียงใด เราต้องไม่ลี้มเป้าหมายอันสูงสุดคือ ชีวิตนิรันดร์ในแผ่นดินสวรรค์และแผ่นดินโลกใหม่ที่จะไม่มีความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมานหรือความตาย ด้วยพระสัญญาดังกล่าวที่อยู่เบื้องหน้าเราและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูรับรองให้เรา จึงเป็นสิ่งสำคัญเพียงใดที่เราจะต้องไม่สูญเสียความเชื่อ แต่ท่ามกลางการทดลอง จงทูลของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรามาให้ชำระเราจากทุกสิ่งที่ยึดขวางเราในหนทางแห่งความเชื่อ

มีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ อเล็กซ์ ชีวิตในวัยหนุ่มของเขานั้นช่างเลวร้าย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยาเสพติด ความรุนแรง แม้กระทั่งติดคุก แต่แล้วด้วยความเมตตาของสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่น อเล็กซ์เรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและมอบหัวใจของเขาให้กับพระเยซู แม้ว่าเขาจะยังมีปัญหาและต้องดิ้นรนอยู่ แต่เขาก็เป็นคนใหม่ในพระเยซู เขารักพระเจ้าและพยายามแสดงความรักนั้นโดยเชื่อฟังพระบัญญัติ (1 ยอห์น 5:1, 2) จนถึงจุดที่อเล็กซ์เชื่อมั่นว่าเขาควรจะเป็นศาสตราจารย์ ทุกสิ่งซึ่งไปยังเป้าหมายนั้น เขาได้ตอบรับการทรงเรียกของพระเจ้าโดยไม่ต้องสงสัยเลย

ชีวิตในช่วงมหาวิทยาลัยเป็นไปได้ด้วยดีในตอนแรก แต่แล้วสิ่งต่างๆ ก็เริ่มทยอยผิดพลาดไป จนชีวิตของเขาเริ่มแตกออกจากกัน แหล่งทุนการศึกษา ก็เริ่มแห้งเหี่ยว เพื่อนสนิทก็ต่อต้านเขา กล่าวหาเขาในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง และก็ทำให้ชื่อเสียงของเขาเสียหาย นอกจากนี้ เขายังป่วยแล้วป่วยอีก ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นอะไร แต่อาการป่วยส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเขาจนถึงจุดที่เขากลัวว่าเขาจะต้องลาออกจากโรงเรียนอย่างเด็ดขาด เหนือสิ่งอื่นใด เขายังต้องต่อสู้กับการล่อลวงอย่างโหดร้ายในเรื่องของยาเสพติด ซึ่งหาได้ง่ายในชุมชนท้องถิ่น ถึงจุดที่เขาล้มลงไปในเรื่องนี้ อเล็กซ์ไม่เข้าใจว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น โดยเฉพาะเขาแน่ใจว่า พระเจ้าได้ทรงนำเขามาที่โรงเรียนแห่งนี้ ตั้งแต่เริ่มแรก อเล็กซ์ทำผิดพลาดในเรื่องนี้หรือไม่ ถ้าใช่แล้วประสบการณ์ทั้งหมดที่เขาอยู่กับพระเจาก็เป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่หรือไม่ แม้แต่ความเชื่อพื้นฐานก็ยังมีข้อสงสัย

ลองจินตนาการว่า ท่ามกลางวิกฤตนี้ อเล็กซ์มาหาคุณและขอคำแนะนำ คุณจะบอกเขาอย่างไร คุณมีประสบการณ์อะไรบ้างที่จะช่วยคนอย่างเขาได้ คุณจะใช้ข้อพระคัมภีร์ใด และพระคัมภีร์ข้อนั้นจะเป็นประโยชน์ในสถานการณ์เช่นนี้อย่างไร (สุภาพิต 3; เยเรมีย์ 29:13; โรม 8:28; 2 โครินธ์ 12:9; ฮีบรู 13:5)

เกือบทุกคนที่ติดตามพระเจ้าได้พบเจอกับวิกฤติในช่วงที่พวกเขา ถูกทดลองให้สงสัยในการทรงนำของพระเจ้า สิ่งสำคัญในสถานการณ์เช่นนี้คือ การยึดมั่นในพระสัญญา ระลึกถึงการทรงนำของพระเจ้าในอดีต และอธิษฐานทูลขอความเชื่อและความอดทน องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีวันละทิ้งเรา คำถามสำหรับเราก็คือ เราจะไมยอมแพ้ต่อการทดลองและละทิ้งพระองค์ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “การอพยพ” หน้า 281–290; เรื่อง “จากทะเลแดงสู่ซีไน” หน้า 291–302 จากหนังสือ *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ* และเรื่อง “การทดลอง” หน้า 114–123 จากหนังสือ *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*

“แต่ครั้งก่อนนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ไปที่เรฟีดิม และพระองค์อาจเลือกนำเราไปนั่นด้วย เพื่อทดสอบความจงรักภักดีของเรา พระองค์มิได้ทรงนำเราไปยังสถานที่ที่น่าชื่นชมเสมอ หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น ด้วยการพึ่งพาตนเองได้จะทำให้เราหลงลืมว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยของเรา พระองค์ทรงปรารถนาที่จะสำแดงพระองค์แก่เราและเปิดเผยสิ่งที่มีอยู่มากมายแก่เรา และพระองค์ทรงยอมให้การทดลองและความผิดหวังเข้ามาสู่เรา เพื่อเราจะได้ตระหนักว่าเราหมดหนทางและเรียนรู้ที่จะทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ทรงทำให้กระแสน้ำเย็นไหลจากหินแข็งได้ เราจะไม่มีวันรู้เลยจนกว่าจะเผชิญหน้ากับพระเจ้า เมื่อเราเห็นในสิ่งที่เราควรเป็น และรู้ในสิ่งที่เราถูกรู้จัก พระองค์ทรงแบกรับภาระให้เราเพียงใด และทรงยินดีที่จะแบกรับภาระอีกมากเพียงใดหากเรานำภาระนั้นมาหาพระองค์ด้วยความเชื่อเหมือนเด็ก ๆ” (เอลเลน จี. ไวท์, “ไถ่เพราะรัก,” *Advent Review and Sabbath Herald*, 2 เมษายน, 1903)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เรามักพูดถึงการทดลองว่าเป็นเรื่องของแต่ละคน ซึ่งก็แน่นอนว่าเป็นเช่นนั้น ในขณะที่เดียวกันก็มีการทดลองร่วมกันเป็นกลุ่ม การทดลองใดบ้างที่เราในฐานะคริสตจักรหรือครอบครัวต้องช่วยกันป้องกันเป็นกลุ่ม
2. ถามผู้ที่ยินดีจะพูดถึง “สถานที่หรือสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา” ที่พวกเขาเคยไปหรือทำ ทำไมสิ่งเหล่านั้นจึงไม่พึงปรารถนา และหากพวกเขากลับไปหาประสบการณ์เหล่านั้นในวันนี้ได้ พวกเขาจะมีมุมมองที่ต่างจากเดิมหรือไม่
3. เราทุกคนเข้าใจหลักการเบื้องต้นหลังที่พระเจ้าอนุญาตให้เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์และขัดเกลาด้วยการทดลอง เราจะเข้าใจในสถานการณ์ที่การทดลองดูเหมือนไม่มีค่าได้อย่างไร ตัวอย่างเช่น คนที่ตายทันทีในอุบัติเหตุบนท้องถนน จงอภิปรายในชั้นเรียน
4. ในชั้นเรียนให้ใช้เวลาร่วมกันอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อแต่ละคนให้มีความเข้มแข็งเพื่ออดทนต่อการทดลองและยังคงสัตย์ซื่อต่อไป
5. ชั้นเรียนของคุณรู้จักใครที่กำลังเผชิญกับการทดลองหรือหลงทางอยู่หรือไม่ หากมี คุณและคนในชั้นเรียนทำอะไรได้บ้างที่จะช่วยนำคนนั้นกลับมา

บทที่ 4

การเห็นใบหน้าของช่างทอง

Seeing the Goldsmith's Face

วันที่ 16 – 22 กรกฎาคม 2022

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 5:16; 1 โครินธ์ 4:9; 11 เอเฟซัส 3:10; โยบ 23:1–10;

มัทธิว 25:1–12; ดาเนียล 12:1–10, 12; เอเฟซัส 4:11–16

ข้อควรจำ

“แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 โครินธ์ 3:18)

๖๖ ออมมี คาร์มิเคล พาเด็กกลุ่มหนึ่งไปดูการทำงานของช่างทองดั้งเดิมในประเทศอินเดีย ตรงกลางของกองไฟที่กำลังเผาไหม้จากถ่าน เป็นกระเบื้องหลังคาโค้ง มีส่วนผสมของเกลือ มะขาม และฝุ่นอิฐตั้งอยู่บนกระเบื้อง สิ่งที่อยู่ระหว่างส่วนผสมนี้คือ ทองคำ ในขณะที่ไฟเผาผลาญส่วนผสม ทองคำก็จะบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ช่างทองจะใช้แหวนหนีบทองคำออกมา และหากทองค่านั้นยังไม่บริสุทธิ์ดีพอ เขาก็จะใส่ลงในไฟพร้อมกับส่วนผสมใหม่ แต่ทุกครั้งที่เราใส่ทองคำลงไป ความร้อนจะเพิ่มสูงขึ้น กลุ่มเด็กๆ จึงถามว่า “คุณรู้ได้อย่างไรว่าทองค่านั้นบริสุทธิ์แล้ว” เขาตอบว่า “เมื่อผมเห็นหน้าของผมในนั้น” (Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, PA: 12 Christian Literature Crusade, 1989, หน้า 50)

พระเจ้าทรงพยายามชำระเราให้บริสุทธิ์ ชัดเกล้าเราให้เป็นอย่างทองคำ เปลี่ยนเราให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ นี่เป็นจุดประสงค์อันน่าอัศจรรย์ และดูเหมือนจะน่าอัศจรรย์ยิ่งขึ้นเมื่อพระลักษณะของพระคริสต์พัฒนาในตัวเรากี่เมื่อเราผ่านเข้าหลอมของชีวิต

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ความทุกข์ทรมานมีบทบาทอย่างไรในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ เราจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดนี้ในบริบทของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ได้อย่างไร

วันอาทิตย์

ในพระฉายาของพระองค์

In His Image

“เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (โรม 8:29)

ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ (ปฐมกาล 1:27) แต่ความบาปได้ทำให้ลักษณะบิดเบือนไป

เราเห็นการเสื่อมจากพระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์ทางใดบ้าง

เป็นที่แน่ชัดว่า เราทุกคนต่างเสื่อมลงเนื่องจากบาป (โรม 3:10-19) กระนั้น พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะนำเรากลับคืนสู่สิ่งที่เราควรจะเป็นตั้งแต่แรกเริ่ม ข้อพระคัมภีร์ในวันนี้ตรงกับเรื่องนี้ เป็นการเปิดเผยแผนการของพระเจ้าที่ว่า ผู้ที่ยอมมอบชีวิตของตนไว้กับพระวิญญูณบริสุทธ์จะ “เป็นตามลักษณะพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29)

แต่ยังมีมิติอื่นอีก “พระฉายาของพระเจ้าจะต้องได้รับการถอดแบบในมนุษยชาติ เกียรติของพระเจ้า เกียรติของพระคริสต์มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสมบูรณ์ของลักษณะนิสัยในประชากรของพระองค์” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 671)

เราเข้าใจสิ่งที่นางเอลเลน จี. ไวท์ เขียนไว้ในข้อความข้างต้น
อย่างไร ดูใน โยบ 1; มัทธิว 5:16; 1 โครินธ์ 4:9; เอเฟซัส 3:10

ในฐานะคริสเตียน เราต้องไม่ลืมว่าเราอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายแห่ง
จักรวาล ความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ระหว่างพระคริสต์และซาตานกำลังคลี่คลาย
อยู่รอบตัวเรา การต่อสู้มีหลายรูปแบบและปรากฏให้เห็นในหลายๆ ด้าน ถึงแม้
อีกหลายด้านยังคงปิดบังอยู่ แต่เราเข้าใจได้ว่า ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ เรา
มีส่วนในความวุ่นวายนี้และสามารถนำเกียรติมาสู่พระคริสต์ผ่านทางชีวิตของเรา

ลองจินตนาการว่าคุณอยู่ในสนามกีฬาขนาดใหญ่ นั่งอยู่บน
อัฒจันทร์ซึ่งข้างหนึ่งมีทูตสวรรค์ที่ภักดีต่อพระเจ้า และอีกข้างหนึ่งเป็น
ทูตที่ล้มลงในบาปกับลูซิเฟอร์ หากชีวิตของคุณใน 24 ชั่วโมงที่ผ่านมา
กำลังฉายอยู่ในสนาม ฝ่ายไหนน่าจะเชียร์คุณมากกว่ากัน คำตอบบอก
อะไรเกี่ยวกับตัวคุณได้บ้าง

วันจันทร์

ความเชื่อท่ามกลางไฟกลั่นให้บริสุทธิ์

Faith Amid the Refining Fire

การอยู่ในสงครามก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งเมื่อเราไม่เห็น
กองกำลังที่ตั้งเรียงรายอยู่ในสนามรบ ซึ่งนี่ก็คือสิ่งที่เราผู้เป็นคริสเตียนต้อง
เผชิญ เรารู้ว่ากองกำลังนั้นอยู่ด้านนอก เราสัมผัสได้ในชีวิตของเรา แต่กระนั้น
เราจะต้องก้าวไปข้างหน้าด้วยความเชื่อ วางใจในพระองค์ “ผู้ไม่ทรงปรากฏ
แก่ตา” (ฮีบรู 11:27)

อ่าน โยบ 23:1-10 อะไรคือแก่นแท้ของการต่อสู้ของโยบ อะไร
ที่เขามองไม่เห็น ในขณะที่เดียวกันเขามีความเชื่ออย่างไรทั้ง ๆ ที่อยู่ท่าม
กลางการทดลองที่ปวง

แม้จะอยู่ท่ามกลางการทดลองอันเลวร้าย โยบก็ยังวางใจในพระเจ้า
ไม่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร โยบตั้งใจแน่วแน่ที่จะอดทน และ
สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขายืนหยัดอยู่ได้คือ ทองคำ ไม่ใช่เหรียญทองแต่เป็นการที่เขา
มองไปยังอนาคตและตระหนักว่าถ้าเขายึดมั่นในพระเจ้า เขาจะออกมาดีกว่านี้

แน่นอน เขาจะออกมาเหมือนอย่างทองคำ เรามีอาจรู้ได้ว่าโยบรู้ว่าอะไรเกิดขึ้น เบื้องหลังมากนักน้อยเพียงไร ไม่ว่าจะมียี่สิบสิ่งที่ปกปิดจากเขา เขาก็ยังอดทนต่อไฟ กลับให้บริสุทธ์อยู่ดี

คุณกลัวไฟไหม คุณกังวลถึงความร้อนที่เกิดจากสถานการณ์หรือไม่ บางทีความร้อนของพระเจ้าดูเหมือนจะร้อนแรงจนอธิบายไม่ได้เหมือนที่เกิดขึ้นกับโยบ อาจจะเป็นความลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับงานใหม่หรือบ้านใหม่ อาจจะทำให้จัดการกับการปฏิบัติที่ไม่ดีของเพื่อนร่วมงานหรือแม้แต่ในครอบครัวของคุณเอง อาจจะเป็นความเจ็บป่วยหรือสูญเสียทางการเงิน ยากเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ พระเจ้าทรงใช้การทดลองเหล่านี้เพื่อขัดเกลาและชำระคุณให้บริสุทธ์ และนำพระฉายาของพระองค์มาสู่ลักษณะนิสัยของคุณ

การได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นทองคำดูเหมือนจะเป็นแรงจูงใจสำหรับโยบ เป็นบางสิ่งที่เขาต้องจ้องมองและสิ่งนั้นก็ช่วยดึงเขาให้ผ่านพันธปัญหาได้ ลักษณะนิสัยของเขาเป็นพยานอย่างทรงพลังให้เห็นแล้วว่า ท่ามกลางความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมาน โยบสัมผัสได้ถึงความจริงของกระบวนการชำระให้บริสุทธ์ แม้เขาจะไม่เข้าใจเท่าไร แต่เขาก็รู้ว่าการทดลองเหล่านี้จะช่วยขัดเกลาเขาได้

จากประสบการณ์ของคุณ การทดลองขัดเกลาและชำระคุณให้บริสุทธ์อย่างไร มีทางใดอีกบ้างนอกจากความทุกข์ที่ช่วยขัดเกลาคุณ

วันอังคาร

คำตรัสสุดท้ายของพระเยซู

Jesus' Last Words

พระเยซูอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มกำลังจะสิ้นพระชนม์ ตามที่พระกิตติคุณมัทธิวกว่าไว้ ชั่วโมงสุดท้ายในการสอนของพระเยซูก่อนเทศกาลปัสกาเป็นการเล่าอุปมาแก่เหล่าสาวกของพระองค์ รวมทั้งเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน และเรื่องแกะกับแพะ เรื่องทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกับวิธีที่เราควรดำเนินชีวิตขณะรอคอยองค์พระเยซูคริสต์เสด็จมา ดังนั้นเรื่องนี้มีความเกี่ยวข้องกับยุคปัจจุบันที่มีสัญญาณการกลับมาในไม่ช้าของพระเยซูเกิดขึ้นรอบตัวเราอย่างไม่เคยมีความสำคัญมากเท่านี้มาก่อน

ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน (มัทธิว 25:1-12) นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนชี้ให้เห็นว่า น้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นางเอลเลน-จี. ไวท์ ก็เห็นด้วย แต่ยังคงกล่าวเพิ่มเติมว่า น้ำมันนี้เป็นสัญลักษณ์ของลักษณะนิสัยและเป็นบางสิ่งที่คนอื่นทำแทนเราไม่ได้

อ่านคำอุปมานี้ ความหมายของเรื่องเปลี่ยนไปทางใดได้บ้าง ขึ้นอยู่กับว่าคุณเห็นวามันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการมีลักษณะนิสัย เรื่องนี้มีความหมายอย่างไรกับคุณ ถ้าน้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือลักษณะนิสัยเหมือนพระคริสต์

พระวิญญาณบริสุทธิ์

ลักษณะนิสัยของพระคริสต์

อ่านคำอุปมาเรื่องแกะกับแพะใน มัทธิว 25:31-46 เกณฑ์อะไรที่ใช้ในการแยกแกะและแพะ

สังเกตว่าชัตรีย์แยกแกะและแพะตามงานและลักษณะนิสัยของพวกเขา แม้ว่าในข้อนี้พระเยซูไม่ได้สอนความรอดโดยการกระทำ แต่เราจะเห็นได้ว่าการพัฒนาอุปนิสัยมีความสำคัญเพียงใดในแผนแห่งความรอด และผู้ที่ได้รับการไถ่ให้รอดโดยพระคริสต์จะสะท้อนความรอดนั้นผ่านทางชีวิตและอุปนิสัยของพวกเขา

มีคำกล่าวว่า “ลักษณะนิสัยคือสิ่งที่คนคนหนึ่งเป็นเมื่อเขาอยู่ในความมืด” คุณเป็นคนแบบไหนเมื่อไม่มีใครมองคุณ คำตอบนี้บอกอะไรคุณเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่คุณต้องทำ

วันพุธ “ผู้ฉลาด”
“The Wise”

เมื่อวานเราเรียนถึงความสำคัญของลักษณะนิสัยของผู้ที่รอคอยการเสด็จมาครั้งที่สอง วันนี้เราจะมาเจาะจงมากขึ้นถึงความสำคัญของอุปนิสัยของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สอง

อ่านดาเนียล 12:1-10 บริบทในข้อเหล่านี้เป็นอย่างไร มีการอ้างถึงเวลาใดในประวัติศาสตร์ของโลก และที่สำคัญที่สุดลักษณะประชากรของพระเจ้าในช่วงเวลานี้เป็นอย่างไร พวกเขามีลักษณะนิสัยที่แตกต่างจากคนชั่วยังไง อ่าน วิวรรณ์ 22:11 ด้วย

ดาเนียลได้รับแจ้งว่าก่อนที่พระเยซูจะเสด็จมา จะมีช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากที่ไม่มีช่วงเวลาใดในประวัติศาสตร์เทียบได้ ใน ดาเนียล 12:3, 10 เราเห็นภาพคนชอบธรรมและคนอธรรมในช่วงเวลานี้ ให้สังเกตคนชั้วก็ “จะยังทำการชั้วอยู่” (ดาเนียล 12:10) ซึ่งตรงกันข้ามกับคนชอบธรรม ผู้ซึ่งส่องแสงเจิดจ้าในข้อ 3 บางทีอาจจะเป็นเพราะพวกเขา “ชำระตนเอง ทำให้ตนเองสะอาดหมดจดและถูกล้าง” (ดาเนียล 12:10) ในช่วงเวลานี้ “จะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น” (ดาเนียล 12:1) ในทางกลับกันด้วย คนอธรรมจะไม่เข้าใจ แต่คนชอบธรรมจะ “ฉลาด” และเข้าใจ

เข้าใจเรื่องอะไร คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือการประเมินขั้นสูง พระธรรมสุภษิตกล่าวว่า “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้” (สุภษิต 1:7) บางทีในบริบทนี้ “คนฉลาด” เป็นคนฉลาดเพราะว่าพวกเขาเข้าใจถึงเหตุการณ์ยุคสุดท้ายนี้ คือช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากที่กำลังคลี่คลาย พวกเขาจะไม่แปลกใจ พวกเขารู้ว่าเหตุการณ์นี้กำลังจะเกิดขึ้นจากการศึกษาพระคำ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ พวกเขาเข้าใจมากพอที่จะยอมให้เวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากนี้ชำระและถูกล้างพวกเขาให้บริสุทธิ์ ในทางกลับกัน คนอธรรมจะตื่นตระหนกขึ้นต่อการกบฏและยังคงดำเนินอยู่ในทางชั้วของพวกเขา ประเด็นสำคัญคือ ในเรื่องนี้เราได้เห็นการบรรยายภาพของผู้คนที่เคยผ่านกระบวนการถูกล้างและชำระให้บริสุทธิ์แล้ว

แม้เราจะดูข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในบริบทของยุคสุดท้าย แต่เราเห็นหลักการอะไรในเรื่องนี้ที่จะช่วยเราให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่า กระบวนการถูกล้างและชำระให้บริสุทธิ์เกี่ยวกับอะไร แม้แต่สำหรับเราในทุกวันนี้

มีเพลงหนึ่งกล่าวว่า “เราเป็นศิลา เราเป็นเกาะ” คุณเคยรู้สึกอยากอยู่คนเดียวเช่นเพลงนี้หรือไม่ คุณอาจเคยได้ยินคนพูดว่า “การดำเนินของฉันกับพระเจ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการจะพูดถึง”

อ่าน เอเฟซัส 4:11-16 เปาโลกล่าวถึงประเด็นอะไรในข้อนี้ **ชุมชนควรมีบทบาทอะไร**

เมื่อเปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เขาอธิบายว่าคริสตจักรคือร่างกายพระเยซูทรงเป็นศีรษะ และประชากรของพระองค์เป็นส่วนประกอบของร่างกายที่เหลือ หากคุณอ่าน เอเฟซัส 4:13 คุณจะสังเกตเห็นจุดประสงค์สูงสุดของการใช้ชีวิตในชุมชนดังกล่าว คือการได้สัมผัสกับ “โตเต็มถึงขนาดความบริบูรณ์ของพระคริสต์” และเพื่อให้สำเร็จเราจึงต้องการกันและกัน

แน่นอนว่าการเป็นคริสเตียนเพียงลำพังนั้นก็ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ อันที่จริงแล้ว ผู้คนตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมาที่ถูกเยาะเย้ยและข่มเหง การที่ต้องยืนอยู่ตามลำพังเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ทั้งนี้การที่ชายและหญิงไม่ผูกมัดภายใต้แรงกดดันที่รายล้อมพวกเขาก็เป็นพยานอันเข้มแข็งถึงพลังกำลังของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง เปาโลต้องการเน้นความจริงที่สำคัญคือ เราจะสัมผัสและเปิดเผยความบริบูรณ์ของพระคริสต์เมื่อเราทำงานร่วมกันในการสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

ในเอเฟซัส 4:11-16 เปาโลกล่าวว่าอะไรจะต้องเกิดขึ้นก่อนที่ความบริบูรณ์ของพระคริสต์จะถูกเปิดเผยในชุมชนคริสเตียนของเรา

คำพยานของชุมชนในการเปิดเผยความบริบูรณ์ในพระคริสต์แตกต่างจากคำพยานของบุคคลส่วนตัวอย่างไร เรื่องนี้มีความหมายอย่างไรในบริบทของความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่ ดูใน เอเฟซัส 3:10

การทำตัวให้น่ารักเป็นเรื่องง่ายเมื่อคุณอยู่คนเดียวหรือกับคนแปลกหน้า แต่การทำตัวให้เข้ากับคนที่คุณรู้จักดีหรือไม่ชอบนั้นยาก

กว่ามาก ซึ่งหมายความว่าขณะที่เราแสดงความดีและเมตตาต่อคนเหล่านี้ เราได้เป็นพยานถึงความจริงของพระเจ้า

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือ เอลเลน จี. วัตต์ เรื่อง “God Promises Us a New Heart of Flesh” หน้า 100 จากหนังสือ *Sons and Daughters of God*; เรื่อง “To Meet the Bridegroom” หน้า 405-421 จากหนังสือ *อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์*; เรื่อง “The Time of Trouble” หน้า 613-634 จากหนังสือ *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*

“การพัฒนาอุปนิสัยเป็นงานที่สำคัญที่สุดที่ได้มอบไว้แก่มนุษย์ และการการศึกษาอย่างขยันขันแข็งไม่เคยมีความสำคัญมากเท่านี้มาก่อน คนรุ่นก่อนๆ ไม่เคยต้องเผชิญกับปัญหาที่จริงจังมากเท่านี้มาก่อน ชายหนุ่มหญิงสาวไม่เคยเผชิญกับภัยอันตรายร้ายแรงมากเท่านี้มาก่อน” (เอลเลน จี. วัตต์, *Education*, หน้า 225)

“ในคำอุปมานั้น หญิงพรหมจารีโง่เขลาถูกมองว่าเป็นผู้ขี้เกียจ แต่ไม่ได้รับตามคำขอ นี่เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่ไม่ได้เตรียมตัวให้พร้อมด้วยการพัฒนาบุคลิกลักษณะเพื่อให้ยืนหยัดในยามวิกฤต ราวกับว่าพวกเขาจะต้องไปหาเพื่อนบ้านและพูดว่า ขอลักษณะนิสัยของท่านให้ฉันเถิด มิฉะนั้นฉันจะไม่รอด บรรดาผู้ที่มิปัญญาไม่สามารถให้นำน้ำมันแก่พวกเขาเพื่อใส่ในตะเกียงที่ริบหรี่ของหญิงพรหมจารีโง่เขลานั้นได้ ลักษณะนิสัยไม่สามารถโอนย้ายได้ ไม่สามารถซื้อขายได้ แต่จะต้องได้มาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานโอกาสให้แต่ละคนในการได้รับอุปนิสัยที่ขอบธรรมในช่วงที่พระกรรณายังเปิดอยู่ แต่พระองค์มิได้ทรงจัดให้มีหนทางที่มนุษย์คนหนึ่งจะถ่ายถอดลักษณะนิสัยของตนแก่อีกคนหนึ่งได้ ลักษณะนิสัยที่ได้มาจากการพัฒนาผ่านประสบการณ์อันยากลำบากและได้จากการเรียนรู้อันหนักหน่วงจากพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เพื่อเขาจะสามารถอดทนภายใต้การทดลองและฝึกฝนความเชื่อเพื่อเขาจะสามารถเคลื่อนภูเขาที่เป็นไปไม่ได้” (เอลเลน จี. วัตต์, *The Youth's Instructor*, 16 มกราคม 1896)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การ “พัฒนาบุคลิกลักษณะ” หมายความว่าอะไร คุณจะพัฒนาได้อย่างไร ชีวิตของคุณเองและชุมชนคริสตจักรของคุณมีการพัฒนาบุคลิกลักษณะที่มองเห็นได้อย่างไรบ้าง
2. บทเรียนในวันพฤหัสบดีกล่าวถึงบทบาทสำคัญของชุมชนในชีวิตของคริสเตียน คริสตจักรท้องถิ่นของคุณทำหน้าที่เสมือนพระกายของพระคริสต์อย่างไร ในฐานะชุมชนคุณเป็นตัวแทนของพระเจ้าได้ดีเพียงใด จงอภิปรายถึงวิธีการปรับปรุงลักษณะนิสัยในฐานะชุมชนในชั้นเรียน
3. จงอภิปรายในชั้นเรียนว่า เหตุใดการพัฒนาบุคลิกภาพจึงเป็นสิ่งสำคัญ แม้ว่าเราจะได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูเท่านั้นก็ตาม หากความชอบธรรมและพระลักษณะอันสมบูรณ์ของพระองค์เป็นสิ่งช่วยให้เราให้รอดแล้ว เหตุใดเราจึงต้องพัฒนาอุปนิสัยอีก
4. เฮเลน เคลเลอร์ ซึ่งเป็นคนหูหนวกและตาบอดตั้งแต่อายุน้อย เขียนว่า “ลักษณะนิสัยไม่สามารถพัฒนาได้อย่างง่ายดายและเจียบๆ แต่ต้องผ่านประสบการณ์ของการทดลองและความทุกข์ทรมานเท่านั้นที่จะเสริมสร้างจิตวิญญาณ ช่วยให้การมองเห็นชัดเจน สร้างแรงบันดาลใจในความทะเยอทะยาน และประสบความสำเร็จ” (*Leadership*, vol. 17, no. 4) คุณเห็นด้วยหรือไม่ อภิปรายความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะนิสัย ความทุกข์ และความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่

บทที่ 5

ความร้อนอย่างสุดขีด

Extreme Heat

วันที่ 23 – 29 กรกฎาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 22; โสเซยา 2:1-12; โยบ 1:6-2:10;

2 โครินธ์ 11:23-29; อีสยาห์ 43:1-7

ข้อควรจำ

“แต่พระยาห์เวห์ยังทรงประสงค์ให้ท่านบอบช้ำด้วยการบาดเจ็บ เมื่อชีวิตของท่านเป็นเครื่องบูชาบลังบาป ท่านจะเห็นพงศ์พันธุ์ของท่าน ท่านจะยึดวันเวลาของท่าน พระประสงค์ของพระยาห์เวห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน” (อิสยาห์ 53:10)

ในขณะที่ภรรยาของ ซี.เอส.ลูอิส นักเขียนชื่อดังชาวคริสเตียนกำลังจะสิ้นใจ ลูอิสเขียนว่า “ฉันไม่คิดว่าฉันจะตกอยู่ในอันตรายที่จะไม่เชื่อในพระเจ้า แต่อันตรายที่แท้จริงคือการเชื่อว่าพระองค์จะทำสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว ฉันไม่คิดว่าฉันจะจบลงด้วยการพูดว่า “ไม่มีพระเจ้าแล้ว” แต่อาจจะจบลงด้วยคำว่า “นี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นจริงๆ หรือ” (*A Grief Observed* [New York: HarperCollins Publishers, Inc., 1961], หน้า 6, 7)

เมื่อสิ่งรอบตัวดูเหมือนทำให้เจ็บปวด บางคนก็ปฏิเสธพระเจ้าโดยสิ้นเชิง อีกหลายคนก็เป็นเหมือนลูอิส ซึ่งการทดลองทำให้เราเปลี่ยนมุมมองต่อพระเจ้าและจินตนาการสิ่งเลวร้ายต่างๆ เกี่ยวกับพระองค์ คำถามคือ เราจะรับความร้อนได้ถึงขนาดไหน พระเจ้าเติมพระทัยที่จะเสี่ยงให้ผู้คนของพระองค์

เผชิญกับความร้อนรนได้มากแค่ไหน เพื่อให้สำเร็จตามจุดประสงค์สูงสุดของพระองค์ในการหล่อหลอมเราให้ “เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29)

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: เหตุใดพระเจ้าจึงเต็มพระทัยที่จะยอมเสี่ยงที่จะถูกเข้าใจผิดจากผู้ที่พระองค์ต้องการให้รู้จักและรักพระองค์ คุณคิดว่าพระเจ้าเต็มพระทัยที่จะยอมเข้าใจผิดมากเพียงใดเพื่อหล่อหลอมคุณให้ “เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์”

วันอาทิตย์

อับราฮัมในบ้ำหลอม

Abraham in the Crucible

อ่านปฐมกาล บทที่ 22 ชูๆ พระเจ้าก็ทรงเรียกอับราฮัมให้ถวายบุตรของตนเป็นเครื่องบูชา คุณลองจินตนาการถึงความรู้สึกของอับราฮัม นี่เป็นความคิดที่เลวร้ายอย่างยิ่งที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะขอให้คุณถวายลูกชายของคุณเป็นเครื่องบูชา หากแม้ว่าอับราฮัมคิดว่านี่เป็นสิ่งที่ยอมรับได้ แล้วพระสัญญาเรื่องทายาทสืบทอดของพระเจ้าล่ะ หากไม่มีลูกชายแล้ว พระสัญญานี้ก็ต้องจบไป

เหตุใดพระเจ้าจึงขอให้อับราฮัมถวายเครื่องบูชานี้ ถ้าพระเจ้ารู้ทุกอย่างอยู่แล้ว ประเด็นคืออะไร

การขอและจิงหะของพระเจ้านั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แท้จริงแล้ว เป็นการตั้งใจให้การทดลองนี้เป็นสิ่งปวดร้าวที่สุดที่จะเป็นไปได้ เพราะ “พระเจ้าได้สงวนการทดลองครั้งสุดท้ายที่ยากที่สุดแก่อับราฮัมเมื่อเขาอายุมากแล้ว และเขาก็ปรารถนาที่จะพักผ่อน” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 147) นี่เป็นการทดสอบของพระเจ้าที่บ้าคลั่งหรือไม่ ไม่เลยเพราะ “ความทุกข์ทรมานที่เขาต้องทนต่อการทดลองอันน่าสะพรึงกลัวในยามมีดมนั้น ด้วยประสบการณ์ครั้งนี้ทำให้เขาเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของการเสียสละที่พระเจ้าผู้ไม่มีที่สิ้นสุดกระทำเพื่อไถ่บาปมนุษย์” (*บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 154)

นี่เป็นเพียงการทดสอบ พระเจ้าไม่เคยประสงค์ให้อับราฮัมฆ่าลูกชายของเขาเลย เป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงบางสิ่งที่สำคัญมากเกี่ยวกับวิธีการทำงาน

ของพระเจ้าในบางครั้ง พระเจ้าอาจขอให้เราทำบางสิ่งที่พระองค์มิได้มีพระประสงค์ให้เราทำให้สำเร็จ พระองค์อาจขอเราให้ไปในที่ที่พระองค์ไม่เคยประสงค์ให้เราไปเลย สิ่งที่สำคัญสำหรับพระเจ้าไม่จำเป็นต้องเป็นจุดสิ้นสุด แต่คือสิ่งที่เราได้เรียนรู้ผ่านกระบวนการปรับเปลี่ยนตัวเรา

ขณะที่พระองค์กำลังตรัสกับซาวยิว พระเยซูอาจกำลังนึกถึงประสบการณ์ของอับราฮัม “อับราฮัมบิดาของพวกท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็เห็นแล้วและมีความยินดี” (ยอห์น 8:56) อับราฮัมอาจพลาดความเข้าใจนี้ โดยละเลยคำตรัสสั่งนี้ โดยคิดว่ามาจากซาตานก็เป็นได้ ฤกษ์แจสำคัญในการดำรงชีวิตและเรียนรู้ของอับราฮัมตลอดกระบวนการทั้งหมดคือการรู้จักพระสุรเสียงของพระเจ้า

คุณรู้จักเสียงของพระเจ้าได้อย่างไร คุณรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้ากำลังพูดกับคุณ พระองค์ทรงสื่อสารพระประสงค์ของพระองค์แก่คุณทางใดบ้าง

วันจันทร์

ชาวอิสราเอลผู้เอาแต่ใจ

Wayward Israel

เรื่องราวของโฮเซยาให้บทเรียนที่มีค่าอย่างยิ่งแก่เรา สถานการณ์ของโฮเซยานั้นน่าทึ่งมาก โกอเมอร์ ภรรยาของเขาหนีเขาไปและมีลูกกับชายอื่น แม้ว่าเธอจะไม่ซื่อสัตย์ทางเพศ แต่พระเจ้ายกทรงเรียกให้โฮเซยานำภรรยาของตนกลับคืนมาและให้แสดงความรักต่อเธออย่างเต็มล้นอีกครั้ง เรื่องนี้มีขึ้นเพื่อเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับพระเจ้าและอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลละทิ้งพระเจ้าและเล่นซู้ฝ่ายจิตวิญญาณกับพระอื่น ๆ แต่พระเจ้ายกทรงรักพวกเขาและต้องการแสดงความรักนี้ แต่ให้ลองดูวิธีการของพระเจ้า

อ่าน โฮเซยา 2:1-12 พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงใช้วิถีใดดึงอิสราเอลกลับมาหาพระองค์ ประสบการณ์เช่นนี้ให้ความรู้สึกอย่างไร

เรื่องนี้ยกประเด็นสำคัญสองประการเกี่ยวกับวิถีที่เราสัมผัสกับพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเราสู่การกลับใจใหม่ ประการแรก เราเสี่ยงที่จะไม่รู้ว่ามีพระเจ้า

กำลังทรงทำงานอยู่ เมื่อชาวอิสราเอลมีประสบการณ์ที่ยากลำบากและเจ็บปวด เช่นนี้ คงเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะตระหนักว่าพระเจ้ากำลังทำเพื่อความรอดของพวกเขา เมื่อทางของเราถูกขวางกั้นหรือเราถูกล้อมไว้จนไม่รู้ว่าจะไปทางไหน (โฮเซยา 2:6) นี่คืองานของพระเจ้าหรือ เมื่อเราต้องขาดสิ่งจำเป็นพื้นฐานหรือเราต้องอับอาย (โฮเซยา 2:9, 10) พระบิดาของเราทรงประทับอยู่ที่ท่ามกลางทุกสิ่งนี้หรือ ความจริงก็คือ ไม่ว่าเราจะรู้สึกอย่างไร พระเจ้าทรงพยายามนำเราสู่การกลับใจใหม่เสมอ เพราะว่าพระองค์ทรงรักเราอย่างมาก

ประการที่สอง เราเสี่ยงที่จะเข้าใจพระเจ้าผิดเมื่อพระองค์กำลังทำงาน เราอาจตระหนักได้ว่าพระเจ้ากำลังทำงานอยู่ แต่เราไม่ชอบสิ่งที่พระองค์ทรงทำ ในขณะที่เราเจ็บปวดและอับอาย เป็นเรื่องง่ายที่จะตำหนิพระเจ้าที่พระองค์ทรงโหดร้ายที่ไม่เข้าแทรกแซง หรือไม่เอาใจใส่ แต่พระเจ้าทรงพยายามสร้างเราใหม่ผ่านทางพันธสัญญาแห่งรักของพระองค์

อ่าน โฮเซยา 2:14-23 ข้อพระคัมภีร์นี้เปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้าอย่างไร จงขอพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้คุณเห็นถ้าหากคุณวิงหนีจากพระเจ้าในด้านใดด้านหนึ่งของชีวิต ถ้าคุณรู้ว่าคุณได้หนีจากพระองค์ จงเข้าสู่บ้านลอมนั้น มีสิ่งใดที่หยุดคุณไม่ให้ยอมจำนนต่อพระเจ้า

วันอังคาร

รอดด้วยการนมัสการ

Surviving Through Worship

อ่าน โยบ 1:6 – 2:10 อะไรเป็นสาเหตุของความทุกข์ทรมานของโยบ

มีบางสิ่งน่าประหลาดใจในเรื่องนี้ เหล่าทูตสวรรค์มาเข้าเฝ้าพระเจ้าและซาตานก็มาด้วย พระเจ้าทรงถามซาตานว่าไปอยู่ที่ไหนมา และซาตานตอบว่าเขา “จากไปๆ มาๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” (โยบ 1:7) จากนั้นพระเจ้าทรงถามอีกว่า “เจ้าได้พิจารณาดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่” (โยบ 1:8) ด้วยตัวคำถามเองนั้นไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่สิ่งที่น่าสนใจคือผู้ที่ถามคำถามนี้ มิใช่เป็นซาตานที่เสนอให้ตรวจตราดูโยบ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทรง

ชี้หน้า พระเจ้าทรงรู้ชัดอยู่แล้วว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้น แต่พระองค์ก็ยังทรงนำโยบ ให้เข้าสู่ความสนใจของซาตาน บนพื้นแผ่นดินโลก โยบไม่รู้เลยว่าเป้าหมาย ของเขากำลังจะร้อนระอุขึ้นเพียงไร และแม้ว่าจะเห็นชัดเจนมากกว่าซาตานทำ ให้โยบต้องทนทุกข์ทรมาน ไม่ใช่พระเจ้า แต่ก็เป็นที่ชัดเจนด้วยว่า พระเจ้า เป็นผู้อนุญาตให้ซาตานทำลายทรัพย์สิน ลูกๆ และแม้แต่สุขภาพของเขาเอง ถ้าพระเจ้าอนุญาตให้โยบต้องทนทุกข์แล้ว การที่พระเจ้าหรือซาตานเป็นผู้ สร้างความเจ็บปวดจะแตกต่างกัน พระเจ้าจะชอบธรรมหรือบริสุทธิ์ได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์ยอมให้ซาตานทำให้โยบต้องเจ็บปวดเช่นนั้น หรือนี่เป็นกรณี พิเศษ หรือเป็นวิธีที่พระเจ้ายังทรงปฏิบัติกับเราในทุกวันนี้

อ่าน โยบ 1:20, 21 โยบตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างไร

โดยปกติแล้วเราตอบสนองต่อความทุกข์ดังกล่าวได้สองวิธี เราอาจ จะกลายเป็นคนขมขื่นและโกรธเคือง หันหลังให้กับพระเจ้าผู้ที่เราเชื่อว่าโหด ร้ายหรือไม่ได้อยู่จริง หรือเราอาจจะยึดติดกับพระเจ้าแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น โยบจัด การกับความหายนะของเขาโดยการเข้าอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าและนมัสการ พระองค์

ในโยบ 1:20, 21 เราเห็นการนมัสการสามแบบที่ช่วยเราได้เมื่อเราอยู่ ในความ ปวดร้าว แบบที่หนึ่ง โยบยอมรับว่าเขาหมดหนทางและตระหนักว่า เขาไม่มีสิทธิ์เรียกร้องใดๆ “ข้ามาจากครรภ์มารดาตัวเปล่า และข้าจะกลับไป ตัวเปล่า” (โยบ 1:21) แบบที่สอง โยบตระหนักว่าพระเจ้ายังคงจัดการดูแลอยู่ “พระยาห์เวห์ประทาน และพระยาห์เวห์ทรงเอาไปเสีย” (โยบ 1:21) แบบที่สาม โยบสรุปโดยการยืนยันความเชื่อของเขาในความชอบธรรมของพระเจ้าอีกครั้ง “สาธุการแด่พระนามพระยาห์เวห์” (โยบ 1:21)

**คุณกำลังประสบปัญหาอยู่หรือไม่ ลองทำตามขั้นตอนที่โยบปฏิบัติ
ขั้นตอนเหล่านี้จะช่วยคุณได้เช่นกัน**

“เราเผชิญความทุกข์หนักอย่างยิ่งชนิดที่เกินกำลัง จนเราหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ ที่จริงเรารู้สึกว่าถูกตัดสินให้ถึงที่ตายแล้ว ทั้งนี้เพื่อเราจะไม่ไว้ใจตัวเอง แต่ไว้ใจพระเจ้าผู้ทรงให้คนทั้งหลายเป็นขึ้นจากตาย” (2 โครินธ์ 1:8, 9)

ในฐานะที่เปาโลเป็นอัครสาวกที่พระเจ้าทรงเลือก เขาได้อดทนมากกว่าคนส่วนใหญ่ กระนั้นเปาโลก็ไม่แตกสลาย แต่เขากลับเติบโตและสรรเสริญพระเจ้ามากยิ่งขึ้น อ่านรายการความทุกข์ยากของเขาได้ใน 2 โครินธ์ 11: 23-29 แล้วอ่าน 2 โครินธ์ 1:3-11

ใน 2 โครินธ์ 1:4 เปาโลกล่าวว่าเหตุผลที่รับความเห็นอกเห็นใจและการปลอบโยนจากพระเจ้าคือ “เพื่อเราจะสามารถหนุนใจคนทั้งหลายที่มีความยากลำบากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ด้วยการหนุนใจ ซึ่งเราเองได้รับจากพระเจ้า” ความทุกข์อาจเป็นการเรียกให้รับใช้ก็เป็นไปได้ เราจะตื่นตัวต่อความเป็นไปได้ในเรื่องนี้อย่างไร

พระเจ้าทรงประสงค์จะทำพันธกิจแก่ผู้ที่เจ็บปวดผ่านทางเรา ซึ่งหมายความว่าพระองค์ต้องยอมให้เราประสบกับความเจ็บปวดแบบเดียวกันก่อน จากนั้นเราจะให้กำลังใจที่ไม่ได้มาจากทฤษฎี แต่มาจากประสบการณ์ตรงที่ได้รับความเห็นอกเห็นใจและการปลอบประโลมจากพระเจ้า และนี่เป็นหลักการจากชีวิตของพระเยซู ดูในฮีบรู 4:15

คำอธิบายที่ชัดเจนของเปาโลเกี่ยวกับความยากลำบากของเขาไม่ใช่เพื่อให้เรารู้สึกสงสารเขา แต่มีไว้เพื่อให้เรารู้ว่า แม้เราจะอยู่ในส่วนลึก พระบิดายังคงสามารถเข้าแทรกแซงเพื่อนำความเห็นอกเห็นใจและการปลอบประโลมของพระองค์มาสู่เราได้ เราอาจสิ้นหวังกับชีวิตของเราเอง และถึงกับถูกฆ่า แต่จงอย่ากลัวเลย พระเจ้ากำลังสอนเราให้พึ่งพาพระองค์ เราวางใจในพระองค์ได้ เพราะพระเจ้า “เป็นขึ้นจากความตาย” (2 โครินธ์ 1:9)

ขณะที่เปาโลยังคงตั้งหน้าตั้งตาประกาศข่าวประเสริฐ เขารู้ดีว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเขาในอนาคตด้วย เปาโลกล่าวถึงสิ่งสนับสนุนสามประการใน 2 โครินธ์ 1:10, 11 ที่ช่วยให้เขาสามารถยืนหยัดอยู่ได้ ประการแรก หลักฐานที่พระเจ้าพิสูจน์ให้เห็นแล้ว “พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมรณภัยมาแล้ว และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก” (2 โครินธ์ 1:10) ประการที่สอง เปาโลมุ่งความสนใจไปที่พระเจ้า “เราหวังในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก” (2 โครินธ์ 1:10) ประการที่สาม ธรรมชาติของอิสรภาพวิงวอนอย่างต่อเนื่อง “มีส่วนช่วยโดยการทูลขอเพื่อเรา” (2 โครินธ์ 1:11)

คุณเรียนรู้สิ่งใดจากเปาโลที่ช่วยให้คุณไม่จมอยู่กับความสงสารตัวเองในขณะที่คุณต้องต่อสู้ดิ้นรน

วันหยุดหีบศอก

ความร้อนอย่างยิ่งยวด

Extreme Heat

ไทรมาสนี้เราได้พิจารณาตัวอย่างของเบ้าหลอมมากมายที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อนำความบริสุทธิ์และพระลักษณะของพระคริสต์มาสู่ชีวิตของเรา อย่างไรก็ตาม บางคนอาจดูตัวอย่างเหล่านี้และสรุปว่าพระเจ้าทรงเป็นจอมเจ้านายที่เข้มงวดและเรียกร้องสูง แน่หนอนว่าบางคนอาจพูดว่า “เรารู้ว่าพระเจ้าประสงค์สิ่งดีต่อเรา แต่ตัวอย่างเหล่านี้ไม่แสดงให้เห็นถึงความห่วงใยและความรักมากนัก แต่พระเจ้าดูเหมือนเป็นอันธพาลเสียมากกว่า พระองค์ทรงตั้งเป้าหมายที่ทำให้เราต้องลำบาก แล้วเราก็กทำอะไรไม่ได้เลย”

เป็นความจริงที่ว่า ในขณะที่เรามีชีวิตอยู่บนโลกที่เต็มไปด้วยบาปนี้ เราเข้าใจเพียงเล็กน้อยว่าทำไมสิ่งต่างๆ จึงเกิดขึ้น เราจะเข้าใจมากขึ้นในสวรรค์ (1 โครินธ์ 4:5; 1 โครินธ์ 13:12) แต่สำหรับตอนนี้ เราจะต้องดำเนินชีวิตด้วยความตึงเครียดโดยเชื่อว่าพระเจ้าสถิตกับเราและดูแลเรา แม้สิ่งต่างๆ อาจจะไม่ดีเสมอไป อิสยาห์บรรยายถึงความตึงเครียดนี้ไว้อย่างดี

อ่าน อิสยาห์ 43:1-7 ในข้อ 2 พระเจ้าตรัสว่าประชากรของพระองค์จะลุยข้ามน้ำและเดินผ่านไฟ สิ่งเหล่านี้เปรียบได้กับอันตรายที่ร้ายแรงมาก แต่บางทีอาจจะเป็นการบอกเป็นนัยถึงการข้ามทะเลแดงและแม่น้ำจอร์แดนซึ่งเป็น

ช่วงเวลาที่น่าหวาดกลัวทั้งสองช่วง แต่ก็ก็เป็นช่วงเวลาแห่งการปูทางไปสู่ชีวิตใหม่ คุณอาจจะคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรงบอกว่าคุณจะปกป้องประชากรของพระองค์จากอันตรายเหล่านี้ และนำทางพวกเขาไปตามเส้นทางที่ง่ายกว่า แต่เจกเช่นผู้เลี้ยงแกะในสดุดี บทที่ 23 พระองค์ตรัสว่าเมื่อเวลายากลำบากมาถึง ประชากรของพระเจ้าจะไม่รู้สึกท้อแท้ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับพวกเขา

จงกลับไปอ่าน อีสยาห์ 43:1-7 เขียนวิธีต่างๆ ที่พระเจ้าให้ความมั่นใจแก่ประชากรของพระองค์ว่า จะทรงปกป้องพวกเขาในช่วงเวลาแห่งการลุ่มน้ำและเดินผ่านไฟ คุณวาดภาพของพระเจ้าในความคิดของคุณอย่างไร คุณจะอ้างอิงพระสัญญาอะไรได้บ้าง

เราสามารถสรุปสิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับเป้าหมายของพระเจ้าได้สามประการ ประการแรก ความร้อนจัดของพระเจ้ามิใช่เพื่อทำลายเราแต่ทำลายบาปของเรา ประการที่สอง ความร้อนจัดของพระเจ้ามิใช่ทำให้เราทุกข์ยากแต่ทำให้เราบริสุทธิ์ดังที่เราถูกสร้างให้เป็นขึ้นมา ประการที่สาม พระเจ้าทรงดูแลเราตลอด พระองค์จะไม่มีวันทิ้งเราไว้ตามลำพังไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรากก็ตาม

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเกี่ยวกับภาระกระทำและพระลักษณะของพระเจ้า *สดุดี 103:13, 14; มัทธิว 28:20; 1 โครินธ์ 10:13; 1 เปโตร 1:7* คุณเคยสัมผัสกับข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในชีวิตของคุณหรือไม่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “The Test of Faith” หน้า 145-155 ในหนังสือบรรพชนและผู้เผยพระวจนะ เรื่อง “Praise Ye the Lord” หน้า 315-319 ในหนังสือ *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, vol. 5

“พระเจ้าทรงทดลองประชากรของพระองค์ในเตาเผาแห่งความทุกข์ใจ อยู่เสมอ ความร้อนของเตาเผาที่แยกกากตะกอนออกจากทองคำแท้แห่ง

อุปนิสัยของคริสเตียน พระเยซูทรงเฝ้าดูการทดสอบ พระองค์ทรงรู้ว่าอะไรที่จำเป็นในการชำระโลหะอันล้ำค่าให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้สะท้อนความอันเจิดจ้าของพระองค์ พระเจ้าทรงทดสอบผู้รับใช้ของพระองค์จากปัญหาที่เข้ามา พระองค์ทรงเห็นว่าบางคนมีแรงที่สามารถใช้ให้เกิดความก้าวหน้าในงานของพระองค์ พระองค์จึงทรงให้คนเหล่านี้เข้าสู่การทดลอง ด้วยการจัดเตรียมของพระองค์ พระองค์ทรงนำให้พวกเขาเข้าสู่ตำแหน่งที่จะทดสอบอุปนิสัย...พระองค์ทรงแสดงให้พวกเขาเห็นความอ่อนแอของตนเอง และสอนให้พึ่งพาพระองค์...ดังนั้นพระประสงค์ของพระองค์จึงบรรลุได้ พวกเขาได้รับการศึกษา ฝึกฝน และติสอน เพื่อเตรียมพร้อมที่จะทำให้อุดมคติอันยิ่งใหญ่ที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 129, 130)

“หากในแผนการของพระเจ้า เราได้รับการเรียกให้อดทนต่อการทดลอง ให้เรายอมรับกางเขนและตีฆ้องอันขมขื่น โดยให้ระลึกว่าพระหัตถ์ของพระบิดาทรงถือถ่วงนั้นไว้ที่ริมฝีปากของเรา ให้เราวางใจในพระองค์ทั้งในเวลากลางคืนและกลางวัน เราจะไม่เชื่อหรือว่า พระองค์จะทรงประทานทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่เรา...แม้แต่ในยามคำคืนแห่งความทุกข์ยากเราจะปฏิเสธที่จะยกจิตใจและเปล่งเสียงสรรเสริญด้วยความกตัญญูได้อย่างไร เมื่อเราระลึกถึงความรักที่ทรงมีต่อเรา ซึ่งเปิดเผยบนกางเขนแห่งถลวารี่” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, vol. 5, หน้า 316)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ขอให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนเล่าถึงการทดสอบความเชื่อที่ตนเคยประสบ แม้จะไม่เข้มขันเท่าอับราฮัม แต่ก็ถือว่าเป็นการทดสอบที่ยาก และคุณเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของบุคคลนั้น จากความสำเร็จหรือความล้มเหลวของเขา
2. ทบทวน 24 ชั่วโมงสุดท้ายของพระชนม์ชีพของพระคริสต์ก่อนการตรึงกางเขน เหตุการณ์ใดที่ร้ายแรงที่สุดที่พระองค์ทรงเผชิญ พระองค์ทรงอดทนอย่างไร เราเรียนรู้หลักการอะไรจากแบบอย่างของพระองค์ และนำมาประยุกต์กับตัวเราเองเมื่อเราต้องอยู่ท่ามกลางเบ้าหลอมได้อย่างไร
3. อภิปรายแนวคิดที่กล่าวว่า เราสามารถประณินภัยผู้ที่กำลังทนทุกข์ ผ่านทางการทนทุกข์ของเราได้ ไม่ว่าจะจริงแค่ไหน ปัญหาอะไรบ้างที่เราอาจประสบกับแนวคิดนี้
4. ตามคำเขียนของนางเอลเลน จี. ไวท์ ข้างต้น “ให้เราวางใจในพระองค์ทั้งในเวลากลางคืนและกลางวัน” ซึ่งการพูดก็ง่ายกว่าที่จะทำ เราจะช่วยกันพัฒนาความเชื่อที่จะช่วยให้เราเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เหตุใดการวางใจในพระเจ้าในช่วงเวลาที่เลวร้ายจึงสำคัญ

บทที่ 6

การดิ้นรนด้วยกำลังทั้งหมด

Struggling With All Energy

วันที่ 30 กรกฎาคม - 5 สิงหาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 16:5-15; โคลโลสี 1:28, 29; 1 เปโตร 1:13; มัทธีว 5:29; ปฐมกาล 32

ข้อควรจำ

“เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำต่อสู้ตามกำลังที่พระองค์ทรงทำกิจในตัวข้าพเจ้าอย่างมากมาย” (โคลโลสี 1:29)

ชายและหญิงนั่งด้วยกันในรายการทอล์คโชว์ ทั้งสองเคยมีประสบการณ์ที่ต้องสูญเสียลูกจากการฆาตกรรม ลูกชายของหญิงคนนั้นถูกฆาตกรรมเมื่อ 20 ปีก่อน ความโกรธเกลียดและขมขื่นยังคงรุนแรงมากเช่นเคย แต่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงสำหรับชายคนนั้น ลูกสาวของเขาถูกผู้ก่อการร้ายสังหารเมื่อสองสามปีก่อน เขากล่าวถึงการให้อภัยแก่ฆาตกรและวิธีที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนความเจ็บปวดของเขา ไม่ว่าความเจ็บปวดจะเลวร้ายเพียงใด ชายคนนี้ได้เป็นตัวอย่างให้เห็นว่า พระเจ้าจะทรงนำการรักษามาสู่ช่วงเวลาที่มีดีมนที่สูงสุดในชีวิตของเรา

คนสองคนตอบสนองต่างกันได้อย่างไร การเปลี่ยนแปลงฝ่ายจิต-วิญญาณเกิดขึ้นได้อย่างไรในชีวิตคริสเตียน ที่ช่วยให้บุคคลหนึ่งเติบโตผ่านเป้าหมายแห่งชีวิตแทนที่จะถูกเป้าหมายนั้นครอบงำทั้งหมด

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: อะไรคือบทบาทของเจตจำนงและความมุ่งมั่นของเราในการต่อสู้กับตนเองและบาป เราจะหลีกเลี่ยงการปล่อย

ให้ความรู้สึกเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจของเราได้อย่างไร เหตุใดเราจึงต้องพากเพียรและไม่ยอมแพ้เมื่อต้องอยู่ในบ้านลอม

วันอาทิตย์

พระวิญญาณแห่งความจริง

The Spirit of Truth

คุณเคยอธิษฐานเช่นนี้ใหม่ว่า “ได้โปรด พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยให้ข้าเป็นคนดีด้วยเถิด” แต่ดูเหมือนว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย เป็นไปได้อย่างที่เรออธิษฐานขอพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าให้ทำงานภายในเรา แต่ชีวิตของเราก็ดูเหมือนเดิม เรารู้ว่าพระเจ้าทรงมีทรัพยากรเหนือธรรมชาติอย่างไม่จำกัดซึ่งพระองค์ประทานอย่างกระตือรือร้นและเต็มใจแก่เรา เราต้องการจะใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจริงๆ แต่กระนั้นก็ดูเหมือนว่าชีวิตของเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่พระเจ้าเสนอให้เลย

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เหตุผลหนึ่งที่รบกวนจิตใจคือ ในขณะที่พระวิญญาณมีพลังอำนาจในการเปลี่ยนแปลงเราอย่างไม่จำกัด แต่เป็นไปได้ที่การเลือกของเราเองนี้จำกัดสิ่งที่พระเจ้าสามารถทำได้

อ่าน ยอห์น 16:5-15 พระเยซูทรงเรียกพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “พระวิญญาณแห่งความจริง” (ยอห์น 16:13) ข้อนี้บอกเป็นนัยถึงสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำเพื่อเรา

แม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำให้เราตระหนักถึงบาปของเรา แต่พระองค์ก็ไม่สามารถทำให้เรากลับใจได้ พระองค์แสดงให้เราเห็นถึงความจริงอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าได้ แต่พระองค์ไม่สามารถบังคับเราให้เชื่อหรือเชื่อฟัง ถ้าพระเจ้าบังคับเราแม้เพียงเล็กน้อย เราจะสูญเสียเจตจำนงเสรีของเรา และซาตานจะกล่าวหาว่าพระเจ้าจัดการความคิดและจิตใจของเรา และจะกล่าวหาว่าพระเจ้าขี้โกงในความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่นี้ เมื่อความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในสวรรค์พระบิดาของเราไม่ได้บังคับซาตานหรือทูตสวรรค์องค์ใดให้เชื่อว่าพระองค์ทรงดีและยุติธรรมหรือทรงบังคับให้ทูตสวรรค์กลับใจ และในสวนเอเดน เมื่อต้องเผชิญกับความขัดแย้งอีกครั้ง พระเจ้าทรงบอกความจริงเรื่องต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้นอย่างชัดเจน แต่ไม่ได้ห้ามไม่ให้อาดัมและเอวา

ใช้เจตจำนงเสรีที่จะไม่เชื่อฟัง พระเจ้าจะทรงทำเช่นเดียวกับเราในทุกวันนี้ ดังนั้นแล้ว พระวิญญานจะทรงนำเสนอความจริงของพระเจ้าและบาป แล้ว ตรัสว่า “จากสิ่งที่เราแสดงให้เห็นแล้วนั้น บัดนี้เจ้าจะอย่างไร”

เช่นเดียวกับขณะที่เราอยู่ในป่าหลอม บางครั้งป่าหลอมก็เห็นได้อย่างชัดเจนเพราะเราไม่เชื่อฟังหรือกลับใจจากบาปของเรา สำหรับการที่พระบิดาจะทำงานในกรณีเช่นนี้ เราต้องเลือกอย่างมีสติที่จะเปิดประตูแห่งการกลับใจและเชื่อฟัง เพื่ออำนาจของพระเจ้าจะเข้ามาและเปลี่ยนแปลงเรา

เมื่อไม่นานมานี้ “พระวิญญานแห่งความจริง” ช่วยให้คุณรู้ว่า คุณทำอะไรผิดไปบ้าง คุณฟังเสียงของพระองค์ได้ดีแค่ไหน และสำคัญที่สุด คุณใช้เจตจำนงเสรีของคุณเลือกที่จะทำอะไร

วันจันทร์

การผสมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

The Divine-Human Combination

ความสำเร็จยิ่งใหญ่ที่สุดของคุณคืออะไร ความสำเร็จของคุณไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแต่คุณลุกขึ้นจากเตียงนอนในตอนเช้า ถ้าเราต้องการประสบความสำเร็จในบางสิ่งที่คุ้มค่ากับชีวิตนี้ เราต้องใช้เวลาและความพยายาม การเป็นสาวกของพระคริสต์ก็เช่นเดียวกัน

อ่านโคโลสี 1:28, 29 แม้ว่าเปาโลจะพูดเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงทำงานในเขา แต่เขาก็แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ก็ต้องพยายามด้วยอย่างไรบ้าง อ่าน *เฉลยธรรมบัญญัติ 4:4; ลูคา 13:24; 1 โครินธ์ 9:25; ฮีบรู 12:4*

ในโคโลสี 1:29 ให้ข้อมูลเชิงลึกที่น่าสนใจมากเกี่ยวกับวิธีที่เปาโลมองเห็นความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้าในการทำงาน เปาโลบอกว่าเขากำลังดิ้นรน แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

คำว่า “ตรากตรำ” หมายถึง “เหน็ดเหนื่อย” “ทำงานจนหมดแรง” คำนี้ใช้โดยเฉพาะกับนักกีฬาขณะฝึกซ้อม คำต่อมาคือ “ต่อสู้” ดิ้นรน ในบางภาษาหมายถึง “ทนทุกข์” ดังนั้นเราจึงมีภาษาภาพพจน์ของนักกีฬาที่

หุ้มเทอย่างเต็มที่กับทุกสิ่งเพื่อชัยชนะ แต่แล้วเปาโลก็ทำให้แนวคิดนี้บิดเบี้ยว เพราะเปาโลหุ้มเทมิใช่กับทุกสิ่งที่เขา มี แต่กับทุกสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เขา ดังนั้นบทสรุปของพันธกิจเปาโลอย่างง่าย ๆ คือ พันธกิจที่ทำด้วยความพยายาม และวินัยส่วนตัวเป็นอย่างมาก และทำด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ความสัมพันธ์นี้ทำงานในลักษณะเดียวกันกับการพัฒนาพระลักษณะของพระคริสต์ในตัวเรา

นี่เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้ เพราะว่าเราอาศัยอยู่ในโลกที่เรามีความต้องการมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยหวังว่าจะใช้ความพยายามน้อยลง แนวคิดนี้ได้คืบคลานเข้าสู่ศาสนาคริสต์เช่นกัน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐบางคนให้คำสัญญาว่า หากแต่เพียงคุณเชื่อ พระวิญญูณบริสุทธ์ก็จะลงมาเหนือคุณพร้อมกับพลังเหนือธรรมชาติอันอัศจรรย์และทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ได้ แต่แนวคิดนี้เป็นความจริงเพียงครั้งเดียวที่อันตราย เพราะนำผู้คนไปสู่ข้อสรุปที่ว่า เราแค่นั่งรออย่างสบายใจให้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าลงมาก็เพียงพอแล้ว

คุณมีประสบการณ์อย่างไรบ้างในรูปแบบลักษณะของการหุ้มเทที่เปาโลกล่าวถึง มีสิ่งใดบ้างที่พระเจ้าทรงวางไว้บนจิตใจของคุณที่ทำให้คุณต้องดิ้นรน คุณเรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างไร

วันอังคาร

การควบคุมเจตจำนง

The Disciplined Will

ศัตรูตัวฉกาจที่สุดของเจตจำนงของเราคือความรู้สึกของเราเอง เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยภาพและดนตรีที่ดึงดูดความรู้สึกของเรา กระตุ้นอารมณ์ของเรา เช่น โกรธ กลัว หรือค้นหา ได้โดยตรง โดยที่เราไม่รู้ตัว บ่อยแค่ไหนที่เราคิดประมาณว่า “วันนี้ฉันรู้สึกอยากกินอะไรดี” “วันนี้ฉันรู้สึกอยากทำอะไรดี” “ฉันรู้สึกดีไหมที่จะซื้อสิ่งนี้” ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกจึงเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของเราอย่างใกล้ชิด ความรู้สึกไม่จำเป็นต้องแยแสเสมอไป แต่ความรู้สึกที่เรามีต่อบางสิ่งอาจไม่ใช่สิ่งที่ถูกที่สุดหรือดีที่สุดในแท้อจริงแล้ว ความรู้สึกของเรานั้นโกหกเราได้ “จิตใจก็เป็นตัวล่อลวง

เหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด” (เยเรมีย์ 17:9) ซึ่งสามารถสร้างภาพความจริงให้เป็นที่ใจได้ ทำให้เราเลือกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำให้เราเข้าสู่เป้าหมายที่เราตั้งขึ้นเอง

เราพบตัวอย่างอะไรจากพระคัมภีร์ที่ผู้คนเลือกโดยอาศัยความรู้สึกมากกว่าพระคำของพระเจ้า ผลที่ตามมาคืออะไร ดูตัวอย่างจาก *ปฐมกาล 3:6; 2 ซามูเอล 11:2-4; กาลาเทีย 2:11, 12*

อ่าน 1 เปโตร 1:13 เปโตรกังวลเรื่องอะไร และเขาต้องการให้ผู้อ่านทำอะไร

เปโตรเข้าใจว่าจิตใจเป็นหางเสือของร่างกายที่เราควบคุม หากเราไม่ควบคุมจิตใจของเราแล้ว เราก็จะถูกควบคุมโดยความรู้สึกใดก็ตามที่เข้ามาสู่เรา ลองจินตนาการภาพเดินไปตามทางแคบๆ ยังบ้านของพระผู้เลี้ยงแกะ ระหว่างทางก็มีเส้นทางหลายสายที่นำไปสู่ทิศทางต่างๆ บางเส้นทางนำไปยังที่ที่เราไม่อยากจะไป บางเส้นทางก็ดูน่าดึงดูด เพราะเส้นทางเหล่านั้นดึงดูดความรู้สึก อารมณ์ และความปรารถนาของเรา แต่หากเราเลือกทางใดทางหนึ่งและออกจากเส้นทางที่ถูกต้อง ก็จะยากมากที่เราจะกลับเข้ามา

คุณกำลังเผชิญกับการตัดสินใจอะไรที่สำคัญบ้าง ถ้ามัวตัวคุณเองอย่างตรงไปตรงมาว่า “ฉันจะรู้ได้อย่างไรว่า ฉันกำลังเลือกบนพื้นฐานของความรู้สึก อารมณ์ ความปรารถนาที่ตรงข้ามกับพระวาทะของพระเจ้า”

วันพุธ

ความมุ่งมั่นที่จริงจัง

Radical Commitment

“ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย เพราะว่าถึงจะเสียอวัยวะอย่างหนึ่ง ก็ดีกว่าตัวท่านจะต้องลงนรก” (มัทธิว 5:29)

จากพระคำของพระเยซูในข้อพระคัมภีร์ข้างต้น คุณถือว่าพระคำของพระองค์นั้นรุนแรงหรือไม่ ถ้าใช่ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

การกระทำที่รุนแรงไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงทำให้ชีวิตคริสเตียนยากขึ้น แต่เพราะเราและวัฒนธรรมของเราได้ออกห่างไกลจากแผนการที่พระเจ้าทรงมีต่อเราอย่างมาก ผู้คนมักตื่นขึ้นและสงสัยกับตนเองว่า “ฉันออกห่างจากพระเจ้าไกลขนาดนี้ได้อย่างไร” และคำตอบก็ยังคงเหมือนเดิมคือ ที่ละก้าว

อ่าน มัทธิว 5:29, 30 พระเยซูกำลังตรัสในบริบทของบาปทางเพศ อย่างไรก็ตามหลักการพื้นฐานสามารถนำมาประยุกต์ใช้จัดการกับบาปอื่นๆ ได้เช่นกัน อันที่จริงหลักการนี้สามารถนำไปใช้กับการเติบโตของเราในพระคริสต์โดยทั่วไปด้วย

พระเยซูทรงบอกถึงจุดสำคัญอะไรในพระวจนะของพระองค์ในมัทธิว 5:29, 30 เราได้รับการบอกให้ทำร้ายตัวเองจริง ๆ หรือ

พระเยซูมิได้ทรงบอกให้เราทำร้ายร่างกาย ไม่เลย แต่ตรงกันข้ามพระองค์ทรงเรียกให้เราควบคุมจิตใจและร่างกายของเราไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม ให้สังเกตว่า ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า เราควรอธิษฐานและพระเจ้าจะทรงขจัดแนวโน้มที่เป็นบาปออกจากชีวิตเรา บางครั้งพระเจ้าก็ทรงทำเช่นนั้นเพื่อเราอย่างปรารถนา แต่บ่อยครั้งพระองค์ทรงเรียกให้เราให้คำมั่นสัญญาอย่างจริงจังที่จะละทิ้งบางสิ่งบางอย่าง หรือเริ่มทำบางสิ่งที่เราอาจไม่รู้สึกริอยากทำเลย ช่างเป็นเบ้าหลอมที่ยากลำบากอะไรเช่นนี้ ยิ่งเราเลือกทำสิ่งที่ถูกต้องบ่อยเพียงไร เราก็จะยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้นและพลังแห่งการล่อลวงในชีวิตของเราก็จะยิ่งอ่อนแอลงเพียงนั้น

บางครั้งพระเจ้าทรงใช้เบ้าหลอมเพื่อดึงความสนใจของเราจากเสียงรบกวนมากมายที่รายล้อมเราอยู่ เมื่อเราอยู่ในเบ้าหลอมเราจะตระหนักได้ว่าเราออกห่างจากพระเจ้ามากเพียงใด เบ้าหลอมอาจเป็นการทรงเรียกของพระเจ้าเพื่อให้เราตัดสินใจอย่างเด็ดขาดในการกลับสู่แผนของพระบิดาที่มีแก่เรา

อ่านเรื่องราวที่ยาโคบปล้ำสู้กับพระเจ้า (*ปฐมกาล 32*) เรื่องนี้บอก
อะไรเราเกี่ยวกับความพากเพียร แม้จะอยู่ท่ามกลางความท้อแท้อย่างยิ่ง
(ให้คุณตอบคำถามนี้โดยนึกถึงบริบทของยาโคบ)

เรารู้ได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกต้องและฝึกการใช้เจตจำนงของเราทำสิ่งที่
ถูกต้องนั้น แต่เมื่อเราอยู่ภายใต้แรงกดดัน ก็คงเป็นเรื่องยากมากที่จะยึดมั่น
ในพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ นั่นเป็นเพราะเราอ่อนแอและหวาดกลัว
ตั้งนั้นจุดแข็งที่สำคัญอย่างหนึ่งของคริสเตียนคือ ความพากเพียร ความ
สามารถที่จะดำเนินต่อไป แม้ต้องการยอมแพ้ก็ตาม

ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความพากเพียรในพระคัมภีร์ตัวอย่างหนึ่งคือ
ยาโคบ หลายปีก่อนยาโคบหลอกให้เอชวาวพี่ชายและพ่อของตนยกสิทธิบุตร
หัวปีแก่เขา (*ปฐมกาล 27*) ตั้งแต่นั้นมา เขากลัวว่าเอชวาวจะฆ่าเขา แม้เขาจะ
ได้รับพระสัญญาจากการทรงนำของพระเจ้าและพระพรในความฝันที่บันไดเอี่ยม
สูงไปถึงสวรรค์แล้วก็ตาม (*ปฐมกาล 28*) เขาก็ยังคงกลัว ยาโคบต้องการความ
มั่นใจจากพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งว่าเขาได้รับการยอมรับและพระสัญญาที่ให้ไว้กับ
เขาเมื่อหลายปีก่อนจะยังคงเป็นจริง ในขณะที่เขาต่อสู้กับใครบางคน ซึ่งที่จริง
แล้วคือ พระเยซู และทำให้ข้อสะโพกของยาโคบเคลื่อน ตั้งแต่นั้นเป็นต้น
ไป ยาโคบก็สู้ต่อไปไม่ได้ เนื่องจากความเจ็บปวดนั้นแสนสาหัสเกินไป จึงมี
การเปลี่ยนจากการต่อสู้เป็นการร้องไว้ ยาโคบยึดพระเยซูเอาไว้ด้วยความเจ็บ
ปวดเหลือทนจนกว่าเขาจะได้รับความมั่นใจในพรของเขา พระเยซูจึงตรัสกับ
เขาว่า “ปล่อยเราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว” (*ปฐมกาล 32:26*)

พรของยาโคบเกิดขึ้นเพราะเขาอดทนต่อความเจ็บปวด เช่นเดียวกับเรา
พระเจ้าอาจจะเคลื่อน “สะโพก” ของเราด้วยก็ได้ และบอกให้เราพึ่งพระองค์ไว้
ในความเจ็บปวดของเรา อันที่จริง พระเจ้าปล่อยให้เราเผยแผลเป็นที่เจ็บปวด
ดำเนินต่อไป ยาโคบยังคงเดินกะเผลกเมื่อได้เข้าพบกับพี่ชาย แม้รูปปล้ำชนิด
ภายนอกจะอ่อนแอ แต่สำหรับยาโคบแล้วมันเป็นเครื่องบังชี้ถึงความแข็งแกร่ง
ของเขา

แนวทางปฏิบัติอะไรบ้าง (สังคม วิถีชีวิต สิ่งที่อ่าน นิสัยด้านสุขภาพ ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ) ที่จะช่วยให้คุณพบกับพระเจ้าได้มากขึ้นท่ามกลางความท้อใจและการทดลอง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “The Night of Wrestling” หน้า 195–203 จากหนังสือ *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ* และเรื่อง “Consecration” หน้า 43–48 จากหนังสือ *ก้าวตามพระคริสต์*

“เจตจำนงนี้ซึ่งก่อตัวเป็นปัจจัยสำคัญในลักษณะนิสัยของมนุษย์อยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานในช่วงที่ล้มลงในบาป และนับแต่นั้นมา ซาตานก็ได้ทำงานในมนุษย์เพื่อควบคุมความคิดและทำตามความพอใจของมัน เพื่อความพินาศและให้เกิดความทุกข์ยากสูงสุดแก่มนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร*, vol. 5, หน้า 515)

“เพื่อที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า มนุษย์ต้องตระหนักถึงความอ่อนแอและความบกพร่องของตน เขาจะต้องให้ความคิดเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นกับเขา เขาจะต้องได้รับการกระตุ้นให้อิทธิฐานและพยายามอย่างจริงจังและพากเพียร นิสัยและขนบธรรมเนียมที่ผิดจะต้องถูกสลัดออกไป และจะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยความเพียรพยายามอย่างแน่วแน่ที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านี้และปฏิบัติตามหลักการที่ถูกต้องเท่านั้นจึงจะได้รับชัยชนะหลายคนไม่เคยไปถึงตำแหน่งที่พวกเขาควรจะครอบครองเพราะพวกเขาปล่อยให้พระเจ้าทำเพื่อพวกเขาในส่วนของพระองค์ประทานอำนาจให้พวกเขาทำเพื่อตนเอง ทุกคนที่จะเป็นประโยชน์จะต้องได้รับการฝึกฝนวินัยทางจิตใจและศีลธรรมที่เข้มงวดที่สุด และพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาโดยการรวมอำนาจจากสวรรค์เข้ากับความสามารถของมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 248)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณคิดว่าจริง ๆ แล้วเราตระหนักมากน้อยเพียงใดว่า เจตจำนงของเรา “อยู่ภายใต้การควบคุมของซาตานในช่วงที่ล้มลงในบาป” โดยการมุ่งเน้นไปที่พระลักษณะของพระเยซู เราเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม เราตกต่ำเพียงใดและพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด
2. อ่านเรื่องราวของพระเยซูในสวนเกทเซมนี (*มัทธิว 26:36-42*) ความรู้สึกและความปรารถนาส่วนตัวของพระเยซูที่ตรงข้ามกับพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นอย่างไร เราเรียนรู้อะไรได้บ้างจากตัวอย่างนี้
3. อภิปรายในชั้นเรียนถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในวัฒนธรรมของคุณที่ทำให้ลายการป้องกันตนของเราและปล่อยให้เราอ่อนแอต่อการโจมตีของซาตาน เราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยให้สมาชิกคริสตจักรคนอื่น ๆ ตระหนักถึงอันตรายเหล่านี้และช่วยเหลือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ
4. คุณรู้จักใครบางคนในคริสตจักรของคุณหรือไม่ ที่ไม่ได้มาร่วมนมัสการเป็นเวลานาน ซึ่งเขาคนนั้นอาจจะยอมแพ้หรือได้ยอมแพ้ไปแล้ว คุณและกลุ่มของคุณทำอะไรได้บ้างเพื่อให้กำลังใจคนนี้ และช่วยให้เขาไม่หันหลังให้พระเยซู คุณมีวิธีปฏิบัติอย่างไรบ้างในการช่วยเหลือ

บทที่ 7

ความหวังที่ทำลายไม่ได้

Indestructible Hope

วันที่ 6 - 12 สิงหาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮาบาคูก 1:1-4; โยบ 38-41; อีสยาห์ 41:8-14; เยเรมีย์ 29:1-10; ฮีบรู 12:1-13

ข้อควรจำ

“และความหวังจะไม่ทำให้ผิดหวัง เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญูณฉบับวิสุทธิ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว”
(โรม 5:5)

เมื่ออยู่ในโบสถ์ที่รายล้อมไปด้วยผู้คนที่ยิ้มแย้ม การพูดคุยและร้องเพลงเกี่ยวกับความหวังนั้นก็เกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย แต่เมื่อเราพบว่าตัวเรานั้นอยู่ในบ้ำหลอม ความหวังไม่ได้ดูเหมือนง่ายเสมอไป เมื่อสถานการณ์รอบตัวรุมเร้า เราเริ่มที่จะสงสัยในทุกสิ่งโดยเฉพาะพระปรีชาญาณของพระเจ้า

หนังสือเล่มหนึ่งของ ซี.เอส.ลูอิส เขียนเกี่ยวกับสิงโตจอมปลอม บางคนที่อยากเข้าไปหาสิงโตตัวนี้ก็จะถามว่า ปลอดภัยไหมที่จะเข้าหาสิงโตตัวนี้ก็จะได้รับคำตอบว่า สิงโตตัวนี้ไม่ปลอดภัย แต่ “มันเป็นสิงโตที่ดี”

แม้ว่าเราจะไม่เข้าใจพระเจ้าเสมอไป และดูเหมือนว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ไม่คาดคิด แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้ากำลังต่อต้านเรา เพียงแต่หมายความว่า เรายังไม่เห็นภาพรวม แต่เราต่อสู้กับแนวคิดที่ว่าเพื่อที่เราจะมีสันติสุข ความมั่นใจ และความหวัง เราจะต้องเข้าใจและคาดเดาพระเจ้าได้

พระองค์จะต้องอยู่ในความคิดของเราว่า “ปลอดภัย” หากเป็นเช่นนั้นแล้ว เราก็ตั้งตัวเราอยู่บนความผิดพลาด

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: การเข้าใจพระลักษณะของพระเจ้าช่วยให้เรายังคงมีความหวังเมื่ออยู่ในเบ้าหลอมได้อย่างไร

วันอาทิตย์

ภาพรวมใหญ่

The Big Picture

เมื่อเราเจ็บปวด เป็นเรื่องง่ายมากที่จะเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราเป็นสิ่งที่เดียวที่สำคัญ แต่แท้จริงแล้วมีภาพรวมที่ใหญ่กว่าเพียงแค่ภาพ “ฉันทัน” (ดูใน *วิวรณ์ 12:7; โรม 8:22*)

อ่าน ฮาบากุก 1:1-4 ฮาบากุกต้องเผชิญกับอะไร

คุณคงคาดหวังว่าพระเจ้าจะตรัสว่า “นั่นเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากฮาบากุก ให้เรามาและช่วยเจ้าทันทีที่เกิด” แต่คำตอบของพระเจ้ากลับตรงกันข้าม พระองค์ตรัสบอกฮาบากุกว่ามันจะแย่ลงไปอีก อ่านเรื่องนี้ได้ใน ฮาบากุก 1:5-11

ชนชาติอิสราเอลถูกพวกอัสซีเรียจับตัวไปเป็นเชลย แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าสิ่งที่เลวร้ายกว่านั้นกำลังจะเกิดขึ้น บัดนี้ ชาวบาบิโลนจะขับไล่ชาวยูดาห์ไป ฮาบากุกร้องทูลขออีกครั้งในข้อ 12-17 แล้วรอดูว่าพระเจ้าจะตรัสว่าอย่างไร

คำนำของพระเจ้าในเรื่องของการทำลายบาบิโลนตามคำสัญญาในฮาบากุก 2:2, 3 ทำให้เกิดความหวังอย่างไร

ฮาบากุก บทที่ 2 เป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่จะทำลายล้างชาวบาบิโลน ฮีบรู 10:37 อ้างคำกล่าวใน ฮาบากุก 2:3 บอกเป็นนัยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคตตามพระสัญญา ด้วยความมั่นใจเช่นเดียวกับคำสัญญาว่าบาบิโลนจะถูกทำลาย เราจึงมั่นใจได้ด้วยว่า “บาบิโลนมหานคร” (*วิวรณ์ 18:2*) นั้นก็จะต้องถูกทำลาย

ฮาบากุกติดอยู่ระหว่างความชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่ที่ร้ายล้อมรอบตัวเขา กับพระสัญญาของพระเจ้าที่กล่าวว่าสิ่งเลวร้ายยิ่งขึ้นจะเกิดขึ้น ทว่านี่คือจุดยืนของเราในประวัติศาสตร์แห่งความรอดด้วยเช่นกัน ความชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่ร้ายล้อมเรา แต่พระคัมภีร์ทำนายว่า สิ่งเลวร้ายกว่านี้จะเกิดขึ้น กฎุญแจสำคัญในการอยู่รอดของฮาบากุกคือ การที่เขาได้เห็นภาพรวมใหญ่ ดังนั้นใน บทที่ 3 เขาจึงสามารถที่จะอธิษฐานทูลขอด้วยคำอธิษฐานสรรเสริญอย่างน่าเหลือเชื่อ เพราะสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำในอนาคต

อ่าน ฮาบากุก 3:16-19 ฮาบากุกระบุว่าอะไรเป็นเหตุแห่งความหวังของเขา ในขณะที่ประชากรของเจ้ารอคอยจากสุดท้ายของคำพยากรณ์ให้ปรากฏเรามีความหวังอะไร เราให้ความหวังนี้เป็นความหวังของเราเองได้อย่างไร

วันจันทร์

ผู้ทรงเป็นพระบิดาของเรา

Who Our Father Is

ออสวอลด์ แชมเบอร์ เขียนว่า “คุณเคยถามพระเจ้าไหมว่าพระองค์จะทรงทำอะไร พระองค์จะไม่ทรงบอกคุณ พระเจ้าไม่บอกคุณว่าพระองค์จะทรงทำอะไร แต่พระองค์ทรงเปิดเผยแก่คุณว่าพระองค์คือใคร” (*My Utmost for His Highest* [Uhrichsville, OH: Barhour & Company, Inc., 1963], 2 มกราคม)

คุณคิดว่าแนวคิดของแชมเบอร์หมายความว่าอย่างไร

ดังที่เราทราบกันแล้วว่า พระธรรมโยบเริ่มต้นด้วยโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ของโยบ เขาสูญเสียทุกอย่างยกเว้นชีวิตของเขาและภรรยา และเขอแนะนำว่า “จงแข่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ” (*โยบ 2:9*) เรื่องที่เกิดขึ้นตามมาคือ การสนทนาระหว่างเพื่อน ๆ ของเขาที่พยายามหาสาเหตุว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น พระเจ้ายังคงนิ่งเงียบตลอดการสนทนาทั้งหมดนั้น

ในโยบ บทที่ 38 วันใดนั้นพระเจ้าทรงปรากฏและตรัสว่า “นี่ผู้ใดหนอที่ให้คำปรึกษาที่มีดมนไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้อันนี้” (*โยบ 38:2*) แล้ว

พระเจ้าทรงถามคำถาม 60 กว่าคำถามโดยไม่หยุด จงเปิดพระคัมภีร์และอ่านคำถามเหล่านี้ได้ใน โยบ บทที่ 38 และ 39

หลังจากคำถามสุดท้าย โยบตอบว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นผู้เล็กน้อย จะทูลพระองค์อย่างไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป” (โยบ 40:4, 5) แต่พระเจ้ายังคงไม่จบเพียงเท่านั้น จากนั้นพระองค์ก็เริ่มต้นอีกครั้งและถามคำถามชุด “ใหญ่” อย่างต่อเนื่อง

อ่านคำตอบสุดท้ายของโยบ ในโยบ 42:1-6 พระเจ้าพยายามจะบอกอะไรแก่โยบ และส่งผลต่อเขาอย่างไร

พระเจ้าไม่เคยตอบคำถาม “ทำไม” ของเพื่อน ๆ โยบ แต่พระเจ้าได้วาดภาพความยิ่งใหญ่ที่ไม่มีใครเทียบได้ของพระองค์ตั้งที่ได้ทรงเปิดเผยผ่านงานการทรงสร้างอันอัศจรรย์ จากนั้นไปโยบไม่ต้องการคำตอบอีกเลย ความจำเป็นที่จะต้องรับฟังคำอธิบายถูกภาพความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าดับบังเสีย

เรื่องนี้เผยให้เห็นถึงความขัดแย้งที่น่าสนใจ ความหวังและกำลังใจเกิดขึ้นได้จากการตระหนักว่าเรารู้เพียงเล็กน้อย โดยสัญญาตญาณเราพยายามหาการปลอบประโลมใจด้วยการรู้ทุกอย่าง และเมื่อเรารู้เราก็อึดใจ แต่บางครั้งพระเจ้าก็เน้นย้ำถึงความเขลาของเรา เพื่อเราจะได้ตระหนักว่ามนุษย์มันใจในความหวังได้ในพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าตัวเรา

มีสิ่งที่คุณไม่เข้าใจเกิดขึ้นในขณะนี้หรือไม่ ถ้ามี จงมุ่งไปยังพระลักษณะของพระเจ้า การกระทำเช่นนี้จะนำความหวังมาสู่คุณได้อย่างไร ความหวังที่คุณต้องการเพื่อบากบั่นผ่านสิ่งที่บั่นคุณยังไม่สามารถเข้าใจได้

วันอังคาร

การสถิตอยู่ของพระบิดา

Our Father's Presence

“เพราะเราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เราจวดยมือขวาของเจ้าไว้ คือเราที่พูดกับเจ้าว่า อย่างกลัวเลย เราเองจะช่วยเจ้า” (อิสยาห์ 41:13)

มีคนเคยพูดว่า “เมื่อดูเหมือนว่าพระเจ้าอยู่ไกลจากเรา ใครจะต้องเป็นฝ่ายเข้าหา” เมื่อเกิดปัญหาเรามักคิดว่าพระเจ้าทอดทิ้งเรา แต่ความจริงก็คือพระองค์มิได้ไปไหน

ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ห่างไกลจากชาวยิวที่ถูกจับเป็นเชลย กระนั้นพระเจ้าก็ทรงทำให้พวกเขามั่นใจในความรอดแห่งอนาคตผ่านทางอิสยาห์ อย่างไรก็ตามในขณะที่การกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มที่แท้จริงจะเกิดขึ้นอีกหลายปีในอนาคต แต่พระเจ้าทรงต้องการให้ประชากรของพระองค์รู้ว่า พระองค์ยังไม่ได้ออกห่างจากพวกเขา และยังมีเหตุผลสำหรับความหวัง

อ่าน อิสยาห์ 41:8-14 มีเหตุผลอะไรที่ผู้คนที่กำลังรอคอยการช่วยให้รอดในอนาคตอย่างกระตือรือร้นจะมีความหวัง พระสัญญาที่ช่วยเราอย่างไรในขณะที่เรากำลังรอคอยให้การเป็นเชลยบนแผ่นดินโลกสิ้นสุดลง

ภาพที่ทรงพลังที่สุดภาพหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้อยู่ใน อิสยาห์ 41:13 พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวาลกล่าวว่าประชากรของพระองค์ไม่จำเป็นต้องกลัว เพราะพระองค์คือผู้ที่ “ฉวยมือขวาของเจ้าไว้” การที่จะจินตนาการว่าพระเจ้าทรงนำเหตุการณ์ต่างๆ บนโลกนี้จากบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ซึ่งอยู่ห่างจากโลกของเรานับปีแสง แต่จะให้ภาพที่แตกต่างกันหากเราตระหนักว่า พระองค์ทรงอยู่ใกล้เรามากพอที่จะจับมือผู้คนอันเป็นที่รักของพระองค์

เมื่อเราอยู่ อาจเป็นเรื่องยากที่จะระลึกได้ว่าพระเจ้าทรงอยู่ใกล้เรา มาก แต่เมื่อเราระลึกได้ว่าพระองค์คือ อิมมานูเอล “พระเจ้าสถิตกับเรา” ก็ จะให้ความหมายที่ต่างไปอย่างมาก เมื่อพระเจ้าทรงสถิตกับเรา พระประสงค์ พระสัญญาและอำนาจแห่งการเปลี่ยนแปลงของพระองค์ก็จะอยู่กับเราด้วย

ให้ลองทำการทดลองในไม่กี่วันข้างหน้า ลองพยายามเตือนตนเองในทุกช่วงเวลาที่จะจำได้ว่า พระเจ้าแห่งจักรวาลทรงอยู่ใกล้คุณมากพอที่จะจับมือคุณและสัญญาที่จะช่วยเหลือคุณเป็นการส่วนตัว จดบันทึกว่าการทำเช่นนี้ได้เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของคุณอย่างไรบ้าง เตรียมแบ่งปันประสบการณ์ของคุณในชั้นเรียนวันสะบาโตนี้

ทุกคนต่างมองหาความหวัง แต่จะพบได้ที่ไหน ความหวังสำหรับบางคนพบได้ในรอยยิ้มของเพื่อน สำหรับคนอื่น ๆ ความหวังเบ่งบานจากความมั่นคงทางการเงินหรือการแต่งงาน โดยปกติแล้วคุณมองหาความหวังและความกล้าหาญจากที่ไหน

ในพระธรรมเยเรมีย์ ผู้เผยพระวจนะเขียนถึงผู้คนที่สิ้นหวังกับการเป็นเชลย “ณ ริมฝั่งลำน้ำแห่งบาบิโลน ที่นั่นเรานั่งลง ปล่อยให้ระลึกถึงศิโยน” (สดุดี 137:1) แม้จิตใจพวกเขาจะแตกสลาย เยเรมีย์ก็ให้เหตุผลที่พวกเขาไม่ควรหมดหวัง

เยเรมีย์ 29:1-10 ทำไมเราควรมีความหวัง

ข้อพระคัมภีร์นี้ให้แหล่งความหวังที่สำคัญสามประการที่ควรค่าต่อการศึกษา

ประการแรก พระเจ้าทรงบอกประชากรของพระองค์ว่า พวกเขาไม่ควรละทิ้งความหวัง เพราะสถานการณ์ของพวกเขาไม่ได้เกิดจากโอกาสหรือความชั่วที่คาดเดาไม่ได้ เพราะพระเจ้าเองตรัสว่า “เราได้เนรเทศเขา (ยูดาห์) ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน” (เยเรมีย์ 29:4) แม้ดูเหมือนว่าความชั่วร้ายจะรายล้อมพวกเขา แต่ยูดาห์ก็ไม่เคยออกจากศูนย์กลางแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเลย

ประการที่สอง พระเจ้าทรงบอกประชากรของพระองค์ว่า พวกเขาไม่ควรละทิ้งความหวัง เพราะพระองค์ยังทรงสามารถทำงานได้ แม้พวกเขาจะอยู่ในยามยากลำบาก ณ เวลานั้น “แต่จงแสวงหาสวัสดิภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่ ณ ที่นั่น และจงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าจะพบสวัสดิภาพของเจ้าในสวัสดิภาพของเมืองนั้น” (เยเรมีย์ 29:7)

ประการที่สาม พระเจ้าทรงบอกประชากรของพระองค์ว่า พวกเขาไม่ควรละทิ้งความหวัง เพราะพระองค์จะทำให้การถูกเนรเทศของพวกเขาสิ้นสุด

ลงในเวลาที่กำหนด “เพราะพระยาห์เวห์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เมื่อครบ 70 ปีแห่งบาบิโลนแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนพวกเจ้าและจะให้คำสัญญาของเราสำเร็จเพื่อเจ้าและจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้’” (เยเรมีย์ 29:10)

หลังจากที่พระเจ้าอธิบายว่า พระองค์ได้ทรงดูแลอดีตของพวกเขา ทรงดูแลปัจจุบัน และจะทรงดูแลอนาคตด้วย จากนั้นพระองค์จึงทรงถ่ายทอดความหวังโยอันอ่อนโยนสู่ประชากรของพระองค์ (ดูใน เยเรมีย์ 29:11-14)

อ่านเยเรมีย์ 29:11-14 ให้อ่านโดยพูดชื่อของคุณแทนคำว่า “เจ้า” ให้เหมือนกับว่าพระเจ้ากำลังทำสัญญานี้กับคุณเป็นการส่วนตัว จงประยุกต์ใช้คำสัญญานี้กับตัวคุณเองในทุก ๆ สถานการณ์ที่คุณกำลังเผชิญอยู่

วันพฤหัสบดี

การติสอนของพระบิดา Our Father's Discipline

อ่าน ฮีบรู 12:5-13 มีข่าวสารอะไรถึงเรา และตรงกับสิ่งที่เรากำลังศึกษาในไตรมาสนี้อย่างไร

ใน ฮีบรู 12:5-13 เปาโลอธิบายถึงการทดลองในบริบทของการติสอนในพระคัมภีร์ฉบับแปลใหม่ของภาษาอังกฤษ (NIV) ได้ใช้คำว่า ติสอน ถึงสิบรูปแบบ ในภาษากรีก คำนี้เป็นคำพื้นฐานที่สุดสำหรับคำว่า “การศึกษา” ดังนั้นเพื่อให้เข้าใจคำว่า “ติสอน” ก็คือการเข้าใจว่า พระเจ้าทรงให้การศึกษาแก่เราอย่างไรในโรงเรียนแห่งความเชื่อที่เปาโลได้บรรยายไว้ก่อนหน้านั้นในฮีบรู บทที่ 11

เปาโลได้วาดภาพชายและหญิงแห่งความเชื่อตลอดข้อพระคัมภีร์ในฮีบรู บทที่ 11 ความเชื่อของพวกเขาเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาดำเนินต่อไปได้เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยากลำบากทุกประเภท เมื่อเราเข้าสู่ ฮีบรู บทที่ 12 เปาโลหันมาบอกเราในฐานะผู้อ่านว่า เนื่องจากมีผู้คนมากมายที่อยู่ก่อนเราได้บากบั่นต่อสู้กับอุปสรรคที่เหลือเชื่อ เราก็สามารถวิ่งและเข้าสู่เส้นชัยแห่งชีวิตในความเชื่อได้เช่นเดียวกัน กุญแจสำคัญคือการจับตามองไปที่พระเยซู (ฮีบรู

12:2) เพื่อว่าพระองค์จะเป็นแบบอย่างในเวลาที่ยากลำบาก (ฮีบรู 12:3) การอ่านฮีบรู บทที่ 12 ก็เหมือนการได้รับแว่นตาอ่านหนังสือ หากปราศจากแว่นตานี้แล้ว วิสัยทัศน์หรือความเข้าใจในความทุกข์ยากของเราก็จะไม่ชัดเจน แต่โดยการมองผ่านแว่นนี้ ความทุกข์ที่วัฒนธรรมของเรากดดันเราจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วเราจะสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจนและตอบสนองต่อการทดลองได้อย่างชาญฉลาด

อ่านฮีบรู 12:1-13 โดยผ่าน “แว่นตา” และให้จดจ่ออยู่ที่ข้อ 5-13 และตอบคำถามเหล่านี้:

อะไรคือแหล่งของการติสอน? เราตอบสนองต่อการติสอนอย่างไร? เป้าหมายของการติสอนคืออะไร?

อ่านฮีบรู 12:1-13 ทั้งหมดอีกครั้ง จงเขียนเหตุผลทั้งหมดที่เป็นพื้นฐานแห่งความหวัง คุณประสบกับความหวังเช่นนี้ในช่วงเวลาแห่งการ “ติสอน” ฝ่ายจิตวิญญาณของคุณอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือ เอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “The School of the Hereafter”, หน้า 301-309 ในหนังสือ *Education*; เรื่อง “Help in Daily Living”, หน้า 470, 471 ในหนังสือ *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*

“ในประสบการณ์ของทุกคนต่างมีช่วงเวลาที่ผิดหวังอย่างรุนแรงและท้อแท้ที่สุด เป็นวันที่มีความโศกเศร้าเป็นส่วนหนึ่ง และเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้ายังคงเป็นผู้มีพระคุณต่อบุตรธิดาของพระองค์บนแผ่นดินโลก เป็นวันที่ความทุกข์ระทมรังควานจิตใจ จนกระทั่งความตายดูเหมือนจะดีกว่าการมีชีวิตอยู่ เมื่อนั้นเองที่หลายคนสูญเสียการยึดมั่นในพระเจ้าและถูกจับสู่การเป็นทาสแห่งความสงสัย เป็นทาสของความไม่เชื่อ ในช่วงเวลานั้น เราจะแยกแยะความหมายฝ่ายจิตวิญญาณแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าได้หรือไม่ เราควรเห็นเหล่าทูตสวรรค์พยายามช่วยเราให้รอดจากตัวเราเอง พยายามวางเท้าของเราบนรากฐานให้มั่นคงกว่าเนินเขอันเป็นนิรันดร์ และความเชื่อใหม่

ชีวิตใหม่ จะพรังพรูสู่บุคคลนั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 162)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. นางเอลเลน จี. ไวท์กล่าวว่า เรา “ทุกคน” จะประสบกับช่วงเวลาแห่งความ “ผิดหวังอย่างรุนแรงและท้อแท้ยิ่งที่สุด” เราจะสังเกตกันและกันได้อย่างไร หากมีใครเข้าสู่ประสบการณ์เช่นนั้น เราเรียนรู้ที่จะเป็นตัวแทนแห่งความหวังให้กันและกันเมื่อเราต้องประสบกับความผิดหวังอันขมขื่นเช่นนั้นได้อย่างไร
2. อภิปรายคำตอบในคำถามท้ายบทของบทเรียนวันอังคาร ถ้าคุณระลึกว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ใกล้คุณตลอดเวลา ชีวิตของคุณจะมีความแตกต่างอย่างไร
3. อ่านออกเสียง พระธรรมโยบ บทที่ 38-41 ในชั้นเรียน ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้นำเสนอพระเจ้าในภาพแบบใด อะไรที่ทำให้คุณมีความหวังและกำลังใจ วันสะบาโตเข้ากับภาพนี้อย่างไร ช่วยให้เราเห็นถึงธรรมชาติและพระลักษณะของพระเจ้าอย่างไร
4. ความหวังแห่งการเปลี่ยนแปลงมาจากสวรรค์ ซึ่งหมายความว่าเราสามารถอธิษฐานขอความหวังให้เข้ามาในชีวิตของกันและกัน จงใช้เวลาอธิษฐานเพื่อผู้ที่ความหวังเพิ่งพังทลายลง เพื่อความหวังของพวกเขาจะได้รับการรื้อฟื้นขึ้นใหม่ ยิ่งไปกว่านี้ คุณทำอะไรให้คนอื่น ๆ ที่กำลังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อหาความหวังได้บ้าง
5. หากมีผู้ที่เต็มใจ ขอให้บุคคลนั้นเล่าถึงช่วงเวลาที่สิ้นหวังและการทดลองที่ทำให้เขาสูญเสียความหวังและความเชื่อ อะไรทำให้ผู้นั้นหันกลับมา เราจะเป็นพยานให้กันและกันอย่างไรได้บ้างที่ช่วยเราเมื่อเราตกอยู่ในช่วงเวลาแห่งความสงสัยและผิดหวัง

บทที่ 8

การเห็นสิ่งที่มองไม่เห็น

Seeing the Invisible

วันที่ 13 - 19 สิงหาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 8:28-39; ยอห์น 14:1-14; เอเฟซัส 1:18-23; อิสยาห์ 40:27-31

ข้อควรจำ

“โดยความเชื่อ ท่านจึงออกจากอียิปต์ โดยไม่ได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ ท่านสู้ทนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮีบรู 11:27)

จำกัดความของความเชื่อในพระธรรมฮีบรูนั้นน่าทำทนายเสมอ **ก** “ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่หวังไว้ เป็นความแน่ใจในสิ่งที่มองไม่เห็น” (ฮีบรู 11:1) เราจะแน่ใจในสิ่งที่เรามองไม่เห็นได้อย่างไร ถึงกระนั้นโมเสสได้เป็นตัวอย่างให้เห็นอย่างชัดเจนในข้อควรจำของเรา “ท่านสู้ทนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮีบรู 11:27)

สิ่งที่ทำทนายยิ่งกว่านั้นคือ การที่ตระหนักว่า เราได้รับการทรงเรียกให้ “เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” ไม่เพียงแต่ในยามดีเท่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่ทุกสิ่งผิดพลาด ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องการความเชื่อเป็นความเชื่อแบบพระคริสต์ที่ต้องหล่อหลอมด้วยความจริงของพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ ความจริงเกี่ยวกับความดั่งามของพระบิดาของเรา ฤทธิ์อำนาจในพระนามของพระเยซู พลังแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ และพระเมตตาของพระเจ้า เหล่านี้เป็นความเชื่อที่จำเป็นที่จะช่วยเราให้ยืนหยัดอย่างเข้มแข็งเมื่อเราต้องเข้าสู่เป้าหมายและถูกล่อลวงให้สงสัยในทุกสิ่ง

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าที่จะช่วยคำจูน
เราในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด

วันอาทิตย์

ความดั่งามของพระเจ้า

Our Father's Extravagance

“ถ้าพระเจ้ารักฉันจริงๆ พระองค์จะทรงทำ ... ให้ฉันอย่างแน่นอน” ผมสงสัยว่าความคิดนี้แวบเข้ามาในจิตใจของเราบ่อยแค่ไหน เรามองดูสถานการณ์ของเราแล้วเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าทรงรักเราจริงหรือไม่ เพราะว่าถ้าพระองค์ทรงรักเราจริงๆ แล้วสิ่งต่างๆ ก็คงจะแตกต่างกันไป

เหตุผลสองประการที่มักทำให้เราสงสัยในความดั่งามของพระเจ้า ประการแรก เมื่อเรามีความปรารถนาอันแรงกล้าในจิตใจและในความคิดต่อบางสิ่งที่เราเชื่อว่าดี ฉะนั้นความคิดที่ว่าพระเจ้าอาจจะต้องการบางสิ่งที่แตกต่างออกไปสำหรับเราดูเหมือนเป็นเรื่องไร้สาระ ประการที่สอง เราอาจสงสัยในความดั่งามของพระเจ้าเพราะประสบการณ์ของเราขัดแย้งกับสิ่งที่เราเชื่อ หากบางสิ่งดูแล้วดี หรือรู้สึกดี หรือฟังดูดี หรือรสชาติดี แล้วนั่นก็คงจะเป็นสิ่งที่ดี ฉะนั้นเราจึงโกรธพระเจ้าเมื่อเราไม่ได้สิ่งนั้นมาเป็นของเรา

นี่คือที่มาของความเชื่อ ความเชื่อเกิดขึ้นจริงในช่วงเวลาที่เรากลับมองลงไปให้สงสัยในพระเจ้าและความดั่งามของพระองค์

โรม 8:28-39 เป็นข้อความอันทรงพลังที่บรรยายถึงความดั่งามของพระเจ้าที่มีต่อเรา อะไรที่ช่วยป้องกันความคิดของเราไม่ให้สงสัยความดั่งามของพระเจ้า

โรม 8:32 ให้แนวคิดที่สำคัญประการหนึ่งซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่งยวดในการปกป้องเราจากการถูกสถานการณ์ครอบงำ “ถ้าพระเจ้าไม่ทรงลังเลพระทัยที่จะประทานทุกสิ่งทุกอย่างแก่เรา ทรงยอมรับสภาพของเราและเข้าสู่การที่แย่มากที่สุดโดยการส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาแล้ว จะมีอะไรอีกหรือที่พระองค์ไม่ทรงยินดีและเต็มใจทำเพื่อเรา” เราจะคิดเช่นนี้ได้อย่างไรได้ว่า พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา แล้วจะกลับกลายเป็นพระเจ้าผู้ใจร้ายและตระหนี่

หมายความว่าความจริงแห่งพระกรุณาของพระเจ้าที่มีต่อเราเห็นได้จากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ จะต้องส่งผลต่อความคิดของเรามากกว่าความสงสัยทั้งปวงที่เกิดจากเบาหโลมภายในเรา

เป็นไปได้หรือไม่ที่ความจริง (ความดีงามของพระเจ้า) จะมีผลกับคุณมากกว่าความสงสัยที่คุณมี ลองใช้เวลาใคร่ครวญถึงความจริงที่กล่าวว่า พระเจ้าประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์แทนที่คุณ และพระกรุณาอันเหลือเชื่อนั้นก็ยังคงดำเนินต่อไปในวิธีต่าง ๆ นับพันวิธีเพื่อคุณในทุกวันนี้ สิ่งเหล่านี้มีผลอย่างไรต่อความเชื่อของคุณ

วันจันทร์

ในพระนามพระเยซู

In the Name of Jesus

“สิ่งใดที่พวกท่านขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น” (ยอห์น 14:14)

พระเยซูจะไม่อยู่กับเหล่าสาวกอีกนานนัก พระผู้ทรงคำจูนและให้กำลังใจกำลังจะกลับสู่สวรรค์ และเหล่าสาวกก็เริ่มรู้สึกสับสนและหมดหนทาง แต่ถึงแม้ว่าเหล่าสาวกจะไม่เห็นพระองค์ด้วยตาอีกต่อไป พระเยซูทรงให้พระสัญญาอันอัศจรรย์แก่พวกเขา

อ่าน ยอห์น 14:1-14 จากข้อ 13 และ 14 พระเยซูทรงสัญญาว่าจะทำ “สิ่งใด” ก็ตามเพื่อเรา หากเราขอในนามของพระองค์ เพราะเหตุนี้ เราจึงเพิ่มประโยคตอนท้ายคำอธิษฐานของเราทุกครั้งว่า “ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า อาเมน”

เมื่ออ่านได้เช่นนั้นแล้ว พระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์สนับสนุนให้เราอธิษฐานเช่นนี้ มีคำไบเบิลในข้อเหล่านี้ที่ช่วยเราให้เข้าใจประเด็นที่พระองค์กำลังตรัส

เมื่อคำทูลขอของเราคือ “ในพระนามพระเยซู” เราสามารถมั่นใจได้ว่ากลไกทั้งหมดในสวรรค์กำลังทำงานเพื่อเรา เราอาจไม่เห็นทูตสวรรค์ทำงาน

รอบตัวเรา แต่มีเหล่าทูตสวรรค์ที่ส่งมาจากบัลลังก์แห่งสวรรค์ในพระนามของพระเยซูกำลังตอบสนองคำทูลขอของเรา

บางครั้งที่เราอธิษฐานในพระนามของพระเยซู แล้วเรารู้สึกดีขึ้นและคาดหวังว่าทุกสิ่งรอบตัวเราจะแตกต่างกันไป แต่แล้วทุกอย่างก็ดูเหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าอาจส่งผลอันน่าทึ่งทันที เช่นเมื่อพระเยซูทรงทำให้พายุสงบ และก็อาจเกิดขึ้นอย่างเงียบๆ โดยไม่มีใครสังเกตเห็น เช่นเมื่อฤทธิ์เดชของพระเจ้าคำจุนพระเยซูในสวนเกทเสมนี บางครั้งสิ่งที่น่าทึ่งอาจไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใด แต่ไม่ได้หมายความว่า พระเจ้าไม่ได้ทำงานเพื่อเรา

อ่านยอห์น 14:1-14 อีกครั้ง ในขณะที่คุณกำลังอ่าน ให้นึกว่าพระเยซูกำลังตรัสกับคุณโดยตรงตัวต่อตัว คุณถึงความหวังและกำลังใจอะไรได้จากพระสัญญาเหล่านี้ ในขณะที่เดียวกันให้ถามตัวคุณเองว่า “มีอะไรในชีวิตของฉันที่ขวางพระสัญญาเหล่านี้ไม่ให้สำเร็จเพื่อฉัน ฉันต้องตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรในตัวเอง”

วันอังคาร

อำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ The Power of the Resurrection

การฟื้นคืนพระชนม์ทำให้เห็นถึงปัญหาความไร้หนทางของมนุษย์ เมื่อเรานึกถึงชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เรามักคิดว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้เราชอบธรรมตามสิทธิ์กับพระเจ้า และแน่นอนว่านั่นเป็นความจริง

อย่างไรก็ตาม การฟื้นคืนพระชนม์ได้เพิ่มมิติเฉพาะให้กับความรอด การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนั้นมีความหมายไม่เพียงเพราะแสดงให้เห็นว่าวันหนึ่งเราก็จะฟื้นคืนชีวิตเช่นกัน การฟื้นคืนพระชนม์วางพระเยซูไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดาได้รับตำแหน่งของฤทธาณูภาพและสิทธิอำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์นี้เป็นอำนาจเดียวกับที่พระเจ้าประทานให้เราในทุกวันนี้

เปาโลกล่าวใน เอเฟซัส 1:18-23 เกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์

อย่างไร คุณพบความหวังและพระสัญญาอะไรเพื่อตัวคุณเองจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

เปาโลกำลังอธิษฐานทูลขอให้ชาวเอเฟซัสเข้าใจบางสิ่งที่สามารถเข้าใจได้อย่างถูกต้องด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น: (1) มีความหวังในการเปลี่ยนแปลงและมีอนาคตนิรันดร์ที่พระเยซูทรงเรียกให้เราไปรับ (2) เราเข้าใจถึงฤทธิ์เดชที่สำแดงเพื่อเรา

จากนั้นเปาโลพยายามอธิบายว่าฤทธิ์เดชนี้นำอัครอัครยเพียงใด ฤทธิ์เดชที่มีให้กับเราทุกวันนี้เป็นฤทธิ์เดชเดียวกับที่ปลุกพระเยซูให้ฟื้นคืนพระชนม์ไม่เพียงแต่ออกจากพื้นดินและกลับสู่ชีวิตเท่านั้น แต่เป็นการขึ้นสู่ตำแหน่งแห่งฤทธานุภาพที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระบิดา

แต่เปาโลมิได้จบเพียงเท่านั้น การฟื้นคืนพระชนม์ไม่เพียงแต่มอบอำนาจต่างๆ ให้กับพระเยซูเท่านั้น แต่ยังให้อำนาจการปกครองและการจัดเตรียมทุกสิ่งให้แก่ประชากรของพระองค์ตามความต้องการตลอดชั่วนิรันดร์

เขียนสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตของคุณที่คุณต้องการฤทธิ์อำนาจแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เมื่อคุณเขียนเสร็จแล้วให้อธิษฐานเพื่อว่าพลังนี้จะใช้ได้กับทุกด้านที่คุณต้องการ ในขณะที่เดียวกันคุณจะทำอะไรได้มากกว่านี้หรือจะเลือกทำอะไรเพื่อที่จะให้ฤทธิ์อำนาจนี้ทำงานได้อย่างอิสระมากขึ้นในชีวิตของคุณ

วันพุธ

แบกรับทุก ๆ ความกังวลของเรา

To Carry All Our Worry

บางคนคิดแผ่นป้ายในบ้านว่า “ทำไมต้องอธิษฐานเมื่อกังวล” ซึ่งทำให้ต้องหัวเราะ เพราะเรารู้ว่าบ่อยครั้งเราก็กังวลแทนที่จะเข้าหาพระเจ้าและมอบความกังวลของเราให้กับพระองค์

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า เมื่อชีวิตของเราพันยุ่งเหยิงไปหมด จงมอบชีวิตให้กับพระเจ้าและปล่อยให้พระองค์แก้ปมเหล่านั้น โอ้ พระเจ้าปรารถนาที่จะทำให้เรามานานมากเพียงไรแล้ว กระนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจที่เราพยายาม

จัดการกับปัญหาของเราจนเราเกือบจะแตกหัก ทำไมเราคอยจนกระทั่งเราหมดหวังแล้วจึงไปหาพระเจ้า

อ่าน 1 เปโตร 5:7 เปโตรอ้างข้อพระคัมภีร์นี้จาก สดุดี 55:22 เราได้รับข่าวสารพื้นฐานอะไรจากข้อเหล่านี้ ดูใน มัทธิว 6:25-33 ด้วย

1 เปโตร 5:7 เป็นข้อที่เรียบง่ายมาก ไม่มีความลับซ่อนอยู่ในนั้น และก็ให้ความหมายตามที่เขียนไว้อย่างตรงๆ “จงละ” หมายถึง ให้โยนทิ้ง ให้ปล่อยไป เพื่อว่าสิ่งที่เป็นสาเหตุของความเจ็บปวดและความกังวลจะได้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณอีกต่อไป แต่แน่นอนว่า ภาระของเราไม่ได้ถูกโยนทิ้งไปที่ไหนก็ได้ ความกังวลของเราก็กังวลไม่สูญหายไป แต่เป็นการมอบให้กับพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงสัญญาว่าจะจัดการให้เรียบร้อย นี่คือสิ่งที่พระเยซูกำลังบอกเราในข้อพระคัมภีร์ของพระธรรมมัทธิว ปัญหาของการทำเช่นนั้นมิใช่เพราะว่าเป็นสิ่งที่ยาก แต่ดูเหมือนว่ามันจะง่ายเกินไป ดีเกินกว่าที่จะเป็นจริงได้

ความวิตกกังวลเกิดจากสิ่งต่างๆ อาจจะเป็นแรงกดดันจากการทำงาน ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่คาดคิด รู้สึกว่าไม่เป็นที่ต้องการหรือไม่มีใครรัก กังวลเรื่องสุขภาพและเงินทอง รู้สึกว่าเราไม่ดีพอสำหรับพระเจ้า เชื่อว่าเราไม่ได้รับการอภัย

ไม่ว่าจะมีสาเหตุมาจากอะไรก็ตาม เหตุผลหนึ่งที่เรายึดอยู่กับปัญหาก็คือ เราคิดว่าเราจัดการปัญหาเหล่านี้ได้ดีกว่าคนอื่น ๆ แต่เปโตรแนะนำให้เราลองเปลี่ยนแนวคิดใหม่ เหตุผลที่เราไม่จำเป็นต้องกังวลก็เพราะว่าพระเจ้าทรงห่วงใย แต่เมื่อการหย่าร้างกำลังจะเกิดขึ้นหรือเมื่อเรารู้สึกไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงพระเจ้าทรงห่วงใยเรามากพอที่จะเข้าแทรกแซงหรือไม่ พระคัมภีร์ตรัสว่าพระองค์ทรงห่วงใยเรามากพอที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ใดๆ ก็ตาม

ในขณะที่มีสิ่งใดบ้างที่ทำให้คุณกังวล ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะสมเหตุสมผลหรือเป็นปัญหาเพียงใด มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเจ้าหรือบางทีปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเราคือ แม้เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรู้ถึงปัญหานั้นดีและสามารถแก้ไขให้ได้ แต่เราไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงแก้ไขในวิธี

ที่เราต้องการ จงใคร่ครวญถึงประเด็นนี้และถามตัวคุณเองว่าสิ่งเหล่านี้
เกิดขึ้นกับชีวิตจริงแค่ไหน

วันพฤหัสบดี

ยังคงสัตย์ซื่อแม้จะไม่เห็นพระเจ้า Still Faithful When God Cannot Be Seen

การคิดว่าไม่มีใครสนใจในสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้นเป็นเรื่องที่ไม่น่ายินดีนัก แต่การคิดว่าพระเจ้าไม่รู้หรือไม่สนใจเรานั้นเป็นเรื่องที่น่าวิตกที่สุด

สำหรับชาวยูดาห์ที่ถูกจับไปเป็นเชลยยังบาบิโลนแล้ว ดูเหมือนว่าพระเจ้าจะไม่สนใจสถานการณ์ของพวกเขามากนัก พวกเขายังคงถูกเนรเทศ ยังคงรู้สึกว่พระเจ้าทอดทิ้งเพราะบาปของพวกเขา แต่อิสยาห์พูดปลอบใจพวกเขา อิสยาห์ บทที่ 40 เป็นข้อความที่งดงามซึ่งอิสยาห์พูดอย่างอ่อนโยนกับผู้คนถึงพระเจ้าของพวกเขา “พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และจะค่อยๆ นำแม่แกะที่มีลูกอ่อน” (อิสยาห์ 40:11) แต่หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาเริ่มคิดว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์อยู่ที่ไหน ข้าพระองค์ไม่เห็นหลักฐานใดๆ ที่แสดงว่าพระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นหรือยังคงหวังใย

อ่าน อิสยาห์ 40:27-31 อิสยาห์พรรณนาถึงพระเจ้าอย่างไร การบรรยายถึงพระเจ้าเช่นนี้ตั้งใจมิขึ้นเพื่อตอบความเชื่อของพวกเขาว่า “ทางของข้าพเจ้าถูกปิดไว้จากพระยาห์เวห์ และความมฤตยูธรรมที่ควรเป็นของข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไป” อย่างไร (อิสยาห์ 40:27)

กลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งที่อาจคิดว่าทางของตนซ่อนเร้นจากพระเจ้าพบได้ในพระธรรมเอสเธอร์ ไม่มีการกล่าวถึงพระเจ้าแม้แต่ครั้งเดียวในพระธรรมเล่มนี้ อย่างไรก็ตามเรื่องราวทั้งหมดเปิดเผยถึงการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าในการช่วยเหลือประชากรของพระองค์จากกฎที่ทำให้ทำลายพวกเขาที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ เรื่องนี้ไม่เพียงแต่บรรยายถึงเหตุการณ์ในอดีต แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ของเวลาในอนาคตที่ประชากรของพระเจ้าจะถูกกดขี่ข่มเหงอีกครั้งและจะมีกฎหมายออกมาเพื่อทำลายล้างพวกเขาอีกด้วย (วิวรณ์ 13:15) ง่ายเพียงใดที่เราจะสรุปว่า หากสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้มีอยู่จริง พระเจ้าต้องละทิ้งประชากรของพระองค์แล้วอย่างแน่นอน แต่เราต้องไม่กลัว พระเจ้าองค์เดียวกันที่ช่วยผู้ที่

พระองค์ทรงเลือกในเรื่องราวของเอสเธอร์ให้รอด ก็ทรงช่วยพวกเขาอีกครั้งในวิกฤตสุดท้ายนี้ด้วย

เราได้อ่านวิธีที่อิสยาห์บรรยายถึงพระเจ้าแก่พวกเชลย คุณจะบรรยายพระเจ้าให้กับคนที่รู้สึกว่พระเจ้าได้หายไปและละทิ้งพวกเขาไปแล้วอย่างไร คุณจะสอนพวกเขาให้มองด้วยสายตาแห่งความเชื่อและไม่พึ่งพาสิ่งที่มองเห็นรอบตัวด้วยสายตามนุษย์ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “In the Days of Queen Esther” หน้า 598–606 ในหนังสือ *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ*

“พระเจ้ามิได้ตรัสหรือว่าพระองค์จะประทานพระวิญญูณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์ และพระวิญญูณองค์นี้เป็นผู้นำทางที่แท้จริงมิใช่หรือ บางคนก็กลัวที่จะเชื่อตามพระคำของพระเจ้า ประหนึ่งว่าเป็นเรื่องสันนิษฐาน พวกเขาอธิษฐานให้พระเจ้าสอน แต่ยังคงกลัวที่จะยกย่องพระคำของพระเจ้าและกลัวที่จะเชื่อว่าได้รับคำสอนจากพระองค์ ตราบที่เรามาหาพระบิดาแห่งสวรรค์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนและด้วยจิตใจที่จะรับคำสอน เต็มใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ เหตุใดเรายังสงสัยในการที่พระองค์จะทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จอีกเล่า คุณต้องไม่สงสัยในพระองค์และไม่หยุดที่จะให้เกียรติพระองค์แม้สักช่วงเวลาหนึ่ง เมื่อคุณแสวงหาที่จะรู้พระประสงค์ของพระองค์ ส่วนของคุณในการทำงานร่วมกับพระเจ้าคือ การเชื่อว่า คุณจะได้รับการทรงนำและนำทาง และรับพรในการทำตามพระประสงค์ของพระองค์ เราอาจไม่วางใจในตนเองเกรงว่าเราจะตีความคำสอนของพระองค์ผิด แต่ทำเรื่องนี้ให้เป็นเรื่องของการอธิษฐาน และวางใจในพระองค์ วางใจในพระองค์ให้ถึงที่สุดว่า พระวิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์จะทรงนำคุณให้ตีความแผนการของพระองค์ให้ถูกต้องและดำเนินการตามแผนของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Manuscript Releases*, vol. 6, หน้า 225)

“หากเราต่อต้านความสงสัยและอิทธิพลจากสิ่งตรงข้าม ก็จะทำให้ความเชื่อเติบโตอย่างแข็งแกร่งขึ้น ประสบการณ์ที่ได้รับจากการทดลองเหล่านี้

มีค่ามากกว่าอัญมณีที่มีราคาสูงที่สุด” (นางเอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับ คริสตจักร, vol. 3, หน้า 555)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อภิปรายในชั้นเรียนเกี่ยวกับสิ่งที่เราเชื่อโดยที่เรามองไม่เห็น สิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นจริงแต่เรามองไม่เห็น สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า “ได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” อย่างไร
2. อภิปรายคำถามท้ายบทเรียนวันพุธ เราพบว่าตัวเราเองอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้นบ่อยแค่ไหน เราจะทำอะไรได้บ้างที่จะช่วยให้เราเข้าใจว่าวิถีทางของพระเจ้าดีที่สุดใน แม้ว่าจะไม่ใช่ทางที่เราต้องการก็ตาม
3. “หากเราต่อต้านความสงสัยและอิทธิพลจากสิ่งตรงข้าม ก็จะทำให้ความเชื่อเติบโตอย่างแข็งแกร่งขึ้น” และจะนำไปสู่บางสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่ง “มีค่ามากกว่าอัญมณีที่มีราคาสูงที่สุด” คำกล่าวนี้ช่วยให้เรามองการต่อต้านอย่างไร
4. เราส่วนใหญ่เคยเห็นผู้คน แม้แต่เพื่อนคริสเตียนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ส่งผลลัพท์ไม่สู้ดีนัก สิ่งเลวร้ายที่สุดที่เราจะจินตนาการได้เกิดขึ้น แม้จะอธิษฐานและพยายามอย่างเต็มที่แล้วก็ตาม เราจะเข้าใจเหตุการณ์เช่นนี้ได้อย่างไรตามที่เราศึกษามา

บทที่ 9

ชีวิตแห่งการสรรเสริญ

A Life of Praise

วันที่ 20 – 26 สิงหาคม 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฟิลิปปี 4:4-7; โยชูวา 5:13-6:20; สดุดี 145;

กิจการ 16:16-34; 2 โครินธ์ 20:1-30

ข้อควรจำ

“จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอ
ย้ำอีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด” (ฟิลิปปี 4:4)

เป็นเรื่องง่ายเสมอที่จะตะโกนด้วยความสุขแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อ
6 เรามีความยินดี อย่างไรก็ตามไม่ใช่เรื่องง่ายเลยหากสิ่งต่างๆ ไม่
เป็นไปด้วยดี หากเราอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้
หากเข้าหลอมนั้นร้อนขึ้น อันที่จริงเราจำเป็นต้องสรรเสริญพระเจ้าให้มากขึ้น
ให้มากกว่าที่เคย เพราะการสรรเสริญเป็นวิธีที่ช่วยให้เรารักษาความเชื่อไว้

อันที่จริง การสรรเสริญสามารถเปลี่ยนแม้ในสถานการณ์ที่มีดমনที่สุด
ของเราได้ อาจจะไม่ใช่ในแง่ของการเปลี่ยนแปลงปัจจัยรอบตัวเรา แต่ในแง่
ของการเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง และคนรอบตัวเราในลักษณะที่ช่วยเราให้เผชิญ
กับความท้าทายต่างๆ ได้

การสรรเสริญเป็นความเชื่อในรูปแบบการกระทำ อาจดูไม่เป็นธรรมชาติ
สำหรับเราเสมอไป แต่เมื่อเราฝึกฝนการสรรเสริญจนกลายเป็นส่วนหนึ่งใน
ชีวิตของเราแล้ว ก็จะเป็นพลังแก่เราทั้งด้านการเปลี่ยนแปลงและการเอาชนะ

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: การสรรเสริญคืออะไร การสรรเสริญจะเป็นอาวุธฝ่ายจิตวิญญาณอันทรงพลังในสถานการณ์ที่ยากลำบากได้อย่างไร การสรรเสริญเปลี่ยนแปลงเราและสถานการณ์รอบตัวเราได้อย่างไร

วันอาทิตย์

ขอบข่ายของการสรรเสริญ

Framework for Praise

ฟีโอดอร์ ดอสโตเยฟสกี นักเขียนชาวรัสเซียผู้ยิ่งใหญ่ถูกตัดสินประหารชีวิต แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงในคำพิพากษาในนาทีสุดท้าย เขาจึงใช้เวลาหลายปีของจำคุกแทน เมื่อกล่าวถึงประสบการณ์ในเรือนจำ เขาเขียนว่า “จงเชื่อจนกว่าชีวิตจะหาไม่ หากแม้มนุษย์ทุกคนหลงทางไปและเหลือคุณที่ซื่อสัตย์เพียงคนเดียว จงนำของมาถวายและสรรเสริญพระเจ้าในความเดียวตายของคุณ”

ในบทเรียนนี้เราได้เห็นแล้วว่า เปาโลอดทนต่อการต่อต้านและการกดขี่ข่มเหงอย่างเหลือเชื่อเพียงไร แต่ขณะนี้เขากำลังนั่งอยู่ในคุกของทหารโรมัน กระนั้นเขาก็ไม่หดหู่ แต่เขากลับเขียนเพื่อให้กำลังใจผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปิอย่างกระตือรือร้น

อ่านฟิลิปปิ 4:4-7 คุณคิดว่าเปาโลเขียนเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร ในขณะที่ตัวเองกำลังนั่งอยู่ในคุก อะไรคือกุญแจสำคัญสู่การได้รับ “สันติสุขของพระเจ้า”

หากทุกสิ่งทุกอย่างกำลังไปได้สวย ก็เป็นเรื่องง่ายที่จะชื่นชมยินดี แต่เปาโลเตือนใจเราให้ชื่นชมยินดีอยู่เสมอ อาจฟังดูแปลก ถ้าเราจับประเด็นที่เปาโลเขียนตามตัวอักษร เราจะเห็นนัยสำคัญสองประการ

ประการแรก ถ้าเราต้องชื่นชมยินดีทุกเวลา นั่นหมายความว่า เราควรชื่นชมยินดีแม้สถานการณ์ไม่ปรารถนามีเหตุให้ต้องชื่นชมยินดี ประการที่สอง ถ้าเราต้องชื่นชมยินดีทุกเวลา จะต้องหมายความว่า เราจะต้องเรียนรู้ที่จะชื่นชมยินดีแม้ในเวลาที่เรารู้สึกเช่นนั้น

เปาโลกำลังร้องเรียกเราให้สรรเสริญพระเจ้า ถึงแม้ว่าหลายครั้งอาจดูเหมือนไม่ปกติสำหรับเราก็ดำเนินไป อาจดูไม่สมเหตุสมผลด้วยซ้ำ แต่อย่างที่เรา

จะได้เห็น เพราะมีบางครั้งที่คุณเหมือนไม่มีเหตุผลที่เราต้องชื่นชมยินดี กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การสรรเสริญเป็นการกระทำของความเชื่อ เช่นเดียวกับที่ความเชื่อไม่ได้ตั้งอยู่บนฐานของสถานการณ์ แต่ตั้งอยู่บนความจริงของพระเจ้าฉันใด ดังนั้นการสรรเสริญจึงเป็นบางสิ่งที่เราไม่ได้ทำเพราะเรารู้สึกดี แต่เพราะความจริงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใดและสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญากับเราฉันนั้น และน่าประหลาดใจที่ความเชื่อเช่นนั้นเริ่มหล่อหลอมความคิด ความรู้สึก และสถานการณ์ของเรา

ความจริงของพระเจ้าที่เปาโลระบุในข้อพระคัมภีร์ของวันนี้ ความจริงที่ทำให้เขาชื่นชมยินดีได้แม้จะถูกจองจำคืออะไร จงเขียนรายการสั้น ๆ ที่คุณคิดว่าเป็นความจริงของพระเจ้า แล้วศึกษาแต่ละรายการและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับแต่ละความจริง การทำเช่นนี้จะช่วยเปลี่ยนวิธีที่คุณรู้สึกและมองสถานการณ์ของคุณอย่างไร

วันจันทร์

อธิษฐานหลายกำแพง

Praying Down Walls

มีสำนวนภาษาอังกฤษกล่าวว่า “ทาสีจนมุ่ม” ให้จินตนาการว่าคุณกำลังทาสีบนพื้นห้อง แล้วคุณเพิ่งตระหนักได้ว่าคุณทาสีจากด้านนอกหน้าประตูเข้าด้านในจนเหลือแต่มุมห้อง และคุณก็ออกไม่ได้ ยกเว้นว่าจะเดินผ่านสีที่เพิ่งทาใหม่ คุณจะต้องอยู่ที่มุมนั้นจนกว่าสีจะแห้ง

บางครั้งความเชื่อของเราก็ดูเหมือนการทาสีให้เราจนมุ่ม เรามาถึงสถานการณ์หนึ่งและความเชื่อก็เหมือน “กบดัก” จับเราไว้ เช่นเดียวกับสีที่ยังไม่แห้งบนพื้น เรามองสถานการณ์นั้น และเราจะต้องปฏิเสธพระเจ้า ทั้งความเชื่อและทุกสิ่งที่เราวางใจ หรือเราจะให้ความเชื่อบังคับเราให้วางใจในสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้

พระเจ้าทรงนำชาวอิสราเอลมาจนมุ่ม หลังจากที่พวกเขาเดินทางในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 ปี พระเจ้ามิได้ทรงนำประชากรของพระองค์ไปยังทุ่งหญ้าที่ว่างเปล่าและสงบเงียบ พระเจ้าทรงนำพวกเขาไปยังเมืองที่มีป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดเมืองหนึ่งในพื้นที่ทั้งหมด แล้วพวกเขาต้องเดินรอบๆ

เมืองเยรีโคอย่างเงียบๆ เป็นเวลาหกวัน ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงบอกให้พวกเขา
โห่ร้อง และการโห่ร้องนั้นพร้อมกับการเป่าแตรจะนำมาซึ่งชัยชนะ

อ่านโยชูวา 5:13-6:20 พระเจ้าพยายามสอนอะไรแก่ชาวอิสราเอล

การโห่ร้องดังๆ ไม่ได้ทำให้เกิดการสั่นสะเทือนกระตุ่นให้กำแพงเมือง
พังลงมา เมื่อพระเจ้าบอกชาวอิสราเอลให้ “โห่ร้อง” ซึ่งเป็นการโห่ร้องแบบ
เดียวกันกับที่ดาวิดเขียนไว้ในสดุดี บทที่ 66 “แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงโห่ร้อง
ด้วยความชื่นบานถวายแด่พระเจ้า จงร้องเพลงสดุดีพระสิริแห่งพระนามของ
พระองค์ จงถวายเพลงสรรเสริญพระสิริของพระองค์” (สดุดี 66:1, 2) การโห่
ร้องนี้เป็นการสรรเสริญ หลังจากการมองดูกำแพงขนาดใหญ่เป็นเวลาหกวัน
พวกเขาคงจะสรุปได้ว่า พวกเขาไม่มีโอกาสเลยที่จะทำลายกำแพงลงได้ด้วย
ตัวของพวกเขาเอง

เรื่องนี้ช่วยให้เราเข้าใจความหมายใน ฮีบรู 11:30 ได้อย่างไร

เมื่อพระเจ้าใกล้จะทำบางสิ่งใหม่ในชีวิตของเรา พระองค์อาจนำ
เราไปยังเมืองเยรีโค เพราะพระองค์อาจจำเป็นต้องสอนเราว่าพลังแห่ง
ชัยชนะไม่ได้มาด้วยความแข็งแกร่งและกลยุทธ์ของเราเอง ทุกสิ่งทุก
อย่างที่เราต้องการมาจากภายนอกตัวเรา ฉะนั้นไม่ว่าสิ่งที่อยู่ตรงหน้า
เราจะเป็นอะไร ไม่ว่ามันจะดูยากลำบากเพียงใด บทบาทของเราคือ
สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งของทุกสิ่งที่เราต้องการ นี่คือการเชื่อ
ในรูปแบบการกระทำ

วันอังคาร

ชีวิตแห่งการสรรเสริญ

The Life of Praise

การสรรเสริญพระเจ้าอาจไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับเราแม้แต่ในสถานการณ์
ที่ดี ดังนั้นการสรรเสริญในยามยากลำบากจะยิ่งยากกว่าเพียงใด กระนั้น
นั่นคือสิ่งที่เราได้รับการทรงเรียกให้ทำ การสรรเสริญเป็นสิ่งที่เราต้องฝึกฝน
จนกว่าจะเปลี่ยนจากกิจกรรมหนึ่งที่ทำในช่วงเวลาหนึ่งให้กลายเป็นสิ่งที่อยู่ใน

บรรยากาศล้อมรอบชีวิตเรา การสรรเสริญไม่ควรเป็นเพียงแค่การกระทำ แต่ควรเป็นวิถีชีวิต

อ่าน สดุดี บทที่ 145 ดาวิดให้เหตุผลอะไรในการสรรเสริญพระเจ้า ถ้อยคำในบทเพลงสดุดีนี้ควรเป็นคำพูดสำหรับคุณเองทางใดบ้าง

ชาลส์ แสตดดอน สเพอร์เจียน นักเทศน์ชาวอังกฤษผู้ยิ่งใหญ่ได้เขียนหนังสือเล่มหนึ่งชื่อว่า การฝึกฝนเพื่อสรรเสริญ ซึ่งนำมาจากข้อที่ 7 ของสดุดี บทที่ 145 สเพอร์เจียนตั้งให้เราเห็นถึงสิ่งสำคัญสามประการจากพระคัมภีร์ ข้อสั้นๆ ข้อนี้ที่จะช่วยพัฒนาการสรรเสริญในชีวิตของเรา

1. **ฝึกฝนการสรรเสริญ ขณะที่เรามองไปรอบๆ ตัวเรา** หากเราไม่มองไปรอบๆ เพื่อดูความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็จะไม่มีเหตุผลที่จะสรรเสริญพระองค์ คุณเห็นอะไรในโลกที่ถูกสร้างขึ้นที่สมควรต่อการสรรเสริญ เช่น ความงดงามของการทรงสร้างของพระเจ้า คุณเห็นอะไรในโลกฝ่ายจิตวิญญูณที่สมควรต่อการสรรเสริญ เช่น การเติบโตในความเชื่อของคริสเตียนรุ่นใหม่
2. **ฝึกฝนการสรรเสริญ ขณะที่เราจดจำสิ่งที่เราได้เห็น** ถ้าเราต้องการอยู่ในบรรยากาศแห่งการสรรเสริญ เราจะต้องจดจำเหตุผลที่จะสรรเสริญ เราจะจดจำสิ่งยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระเจ้าด้วยวิธีใดได้บ้าง (เช่น โดยการสร้างพิธีกรรมใหม่ๆ หรือสัญลักษณ์ใหม่เพื่อเตือนเราถึงความดีงามของพระองค์) เพื่อความดีงามและความจริงของพระองค์จะไม่หลุดลอยไปจากจิตใจของเรา
3. **ฝึกฝนการสรรเสริญ ขณะที่เราพูด** การสรรเสริญไม่ใช่สิ่งที่เราทำภายในใจของเรา หมายความว่าต้องให้การสรรเสริญออกจากปากของเราให้คนรอบข้างได้ยิน คุณจะสรรเสริญพระเจ้าทางวาจาด้วยวิธีใดได้บ้าง การสรรเสริญเช่นนี้จะส่งผลอย่างไรและต่อใคร

หยิบปากกาและกระดาษขึ้นมาและใช้เวลาใคร่ครวญถึงสาม
ประเด็นนี้ คุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อพัฒนานิสัยการสรรเสริญในชีวิต
ของคุณ

วันพุธ

การเป็นพยานของนักโทษ

A Witness Who Convicts

ในพระธรรมกิจการการสรรเสริญส่งผลอย่างน่าอัศจรรย์ต่อผู้ที่ได้ยิน
อ่าน กิจการ 16:16-34 หลังจากที่ถูกเขียนตัวอย่างหนัก เปาโลและสิลาสก็ถูก
จองจำ ไม่มีใครในนั้นที่จะทาน้ำมันบนหลังที่มีรอยบาดเจ็บและฟกช้ำ ด้วย
ความเจ็บปวดทางร่างกายอย่างยิ่งยวดและข้อเท้าที่ถูกลือคไว้ พวกเขาถูกนำ
มาขังไว้ความมืดมิดของเรือนจำชั้นใน และในขณะที่นักโทษคนอื่นๆ นั่งฟังอยู่
นั้น เปาโลและสิลาสก็เริ่มอธิษฐานและร้องเพลง

หลังจากแผ่นดินไหวและหลังจากที่ผู้คุมเรือนจำพบว่าทั้งเปาโล สิลาส
และนักโทษคนอื่นๆ ไม่หนีไปไหน เขาก็ “หมอบกราบตัวสั่นต่อหน้าเปาโลกับ
สิลาส แล้วพาท่านทั้งสองออกมากล่าวว่า ‘ข้าแต่ท่าน ข้าพเจ้าต้องทำอะไร
จึงจะได้รับความรอด’” (กิจการ 16:29, 30)

ทำไมเหตุการณ์นี้จึงทำให้ผู้คุมมุ่งไปยังความจำเป็นที่ต้องได้
รับความรอด คำอธิษฐานและบทเพลงของเปาโลและสิลาสมีบทบาท
อย่างไรที่ทำให้นักโทษไม่วิ่งหนี และมีบทบาทอย่างไรต่อการกลับใจใหม่
ของชายคนนี้และทุกคนในครอบครัวของเขา

เป็นเรื่องน่าทึ่งที่จะคิดว่าคำสรรเสริญของเราสามารถเปลี่ยนชะตากรรม
อันเป็นนิรันดร์ของครอบครัวเราได้ ถ้าเปาโลและสิลาสนั่งอยู่ในความมืดและ
บ่นพึมพำเหมือนที่นักโทษทั่วไปทำกัน คุณคิดว่าจะมีใครในคืนนั้นได้รับความ
รอดหรือไม่

เราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้คุมและครอบครัวในภายหลัง แต่เราลอง
จินตนาการหากพวกเขาได้อ่านถ้อยคำที่เปาโลเขียนจากเรือนจำอีกแห่งในกรุง
โรมว่า “เพราะพระเจ้าทรงให้พระคุณแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ไม่ใช่ให้
ท่านทั้งหลายเชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทุกขียากเพราะเห็นแก่พระองค์

ด้วย คือพวกท่านก็มีการสู้รบเหมือนอย่างที่ท่านเคยเห็นมาแล้วในตัวข้าพเจ้า และได้ยินในเวลานี้ว่าข้าพเจ้ากำลังสู้รบอยู่” (ฟิลิปปี 1:29, 30) หากพวกเขาได้อ่านข้อความนี้และใคร่ครวญถึงการที่ความทุกข์ทรมาณของเปาโลนำความสุขมาสู่พวกเขาอย่างไรแล้ว แน่ใจว่าข้อความนี้ต้องนำบทเพลงมาสู่จิตใจของเขาและการท้าทายครั้งใหม่ที่จะรักษาความเชื่อสัตย์ไว้ ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

ลองคิดดูว่า มีใครบ้างที่สามารถรับอิทธิพลและเข้าหาพระเจ้าจากบทเพลงแห่งการสรรเสริญที่มาจากจิตใจของคุณ ลองพยายามเปิดใจและพร่ำพุดสรรเสริญพระเจ้าให้ผู้คนที่อยู่รอบตัวได้ยิน คุณไม่รู้หรือว่าการกระทำเช่นนี้จะส่งผลเชิงบวกมากเพียงไร

วันพฤหัสบดี

อาวุธที่นำไปสู่ชัยชนะ A Weapon That Conquers

อ่าน 2 พงศาวดาร 20:1-30 ดังที่เยโฮชาฟัทได้พบว่าการสรรเสริญเป็นอาวุธที่ทรงพลัง หลังจากได้รับรายงานว่ามี “กองทัพใหญ่” กำลังเข้าโจมตีเยโฮชาฟัทก็ได้รับดำเนินการทางทหารทันที แต่ “มุ่งแสวงหาพระยาห์เวห์” (2 พงศาวดาร 20:3) ในขณะที่ชาวยูดาห์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อขออาหารเยโฮชาฟัทยอมรับความเป็นจริงของสถานการณ์ กล่าวว่า “พวกข้าพระองค์ไม่มีฤทธิ์เดชที่จะต่อสู้คนมากมายนี้ที่กำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพิ่งมองที่พระองค์” (2 พงศาวดาร 20:12)

เมื่อคุณเห็น “กองทัพใหญ่” กำลังใกล้เข้ามา ปฏิบัติโยธาได้ตอบตามสัญญาชาตญาณของคุณเป็นอย่างไร จากการตอบสนองของเยโฮชาฟัทใน 2 พงศาวดาร 20:3-12 คุณเรียนรู้ที่จะจัดการกับสิ่งที่เข้ามาต่อต้านคุณอย่างท่วมท้นอย่างไร

เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาเหนือยาฮาซียาเอล เขาประกาศอย่างกล้าหาญว่า “ท่านทั้งหลายไม่ต้องต่อสู้ในการรบครั้งนี้ โอ ยูดาห์ และ

เยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งและมองดูชัยชนะของพระยาห์เวห์เพื่อพวกท่าน อย่ากลัวและอย่าท้อแท้ ฟຽນนี้จึงออกไปสู้กับพวกเขาและพระยาห์เวห์จะสถิตกับท่านทั้งหลาย” (2 พงศาวดาร 20:17) หลังจากนั้นพวกเขาก็นมัสการพระเจ้าและร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ “ด้วยเสียงดังมาก” (2 พงศาวดาร 20:19) แม้ว่าพระเจ้าจะทรงเข้าต่อสู้เพื่อพวกเขา พวกเขาก็ยังต้องออกไปเผชิญหน้าศัตรู

แต่นี้ไม่ใช่การเดินทัพเพื่อทำสงครามแบบธรรมดา เยโฮซาฟัททรงแต่งตั้งคณะนักร้องประสานเสียงเพื่อร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของขณะที่พวกเขาเดินทัพออกไป “และเมื่อเขาทั้งหลายเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญพระยาห์เวห์ทรงให้มีกองข่มต่อสู้อัมโมน คนโมอับ และชาวภูเขาสีเออร์ซึ่งเข้ามาสู้กับยูดาห์ และพวกเขาก็ถูกตีแตกไป” (2 พงศาวดาร 20:22) ตามที่ได้บันทึกไว้ พระเจ้าได้เข้าแทรกแซงในเวลาเดียวกับที่พวกเขามีความเชื่อในพระสัญญาของพระองค์ เมื่อพวกเขาเริ่ม “สรรเสริญพระองค์ผู้ทรงไว้ด้วยความบริสุทธิ์” (2 พงศาวดาร 20:21)

อ่าน 2 พงศาวดาร 20:1-30 อีกครั้ง ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้หลักการฝ่ายจิตวิญญาณอะไรบ้างที่คุณสามารถประยุกต์กับการเดินของ คุณกับพระเจ้า โดยเฉพาะในช่วงเวลาแห่งการทดลองและความตึงเครียด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือบรรพชนกับผู้เผยพระวจนะของนางเอลเลน จี. ไวท์ เรื่อง “Jehoshaphat” หน้า 190-203 และ “The Fall of Jericho” หน้า 487-498

“จากนั้นให้เราสอนจิตใจและริมฝีปากของเราให้กล่าวคำสรรเสริญพระเจ้าสำหรับความรักอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์ ให้เราสอนจิตวิญญาณของเราให้มีความหวังและอยู่ในแสงที่ส่องสว่างจากกางเขนแห่งคัลวารี เราไม่ควรลืมว่าเราเป็นลูกหลานของกษัตริย์แห่งสวรรค์ เป็นบุตรธิดาของพระเจ้าจอมโยธา เป็นสิทธิพิเศษที่เราจะรักษาความสงบในพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, มห้ศจรรยแห่งการรักษา, หน้า 253)

“และในขณะที่ข้าพเจ้ารักและสรรเสริญพระองค์ ข้าพเจ้าอยากให้ท่านสรรเสริญพระองค์กับข้า สรรเสริญพระองค์แม้ท่านจะตกอยู่ในความมืดมืด สรรเสริญพระองค์ในทุกๆ การทดลอง “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา” อัครสาวกท่านนี้กล่าว “ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด” การกระทำเช่นนี้จะนำความโศกเศร้าและความมืดมืดมาสู่ครอบครัวท่านหรือไม่เลย แต่จะนำมาซึ่งแสงสว่าง ดังนั้นท่านจะรวบรวมแสงอันเป็นนิรันดร์นี้จากบัลลังก์แห่งสง่าราศีและกระจายไปรอบๆ ตัวท่าน ข้าพเจ้าขอเตือนท่านให้มีส่วนในงานนี้ กระจายแสงสว่างและชีวิตรอบตัวท่าน ไม่เพียงแต่ในเส้นทางของตนเอง แต่ในทางของผู้ที่ท่านพบเจอด้วย ขอให้เป้าหมายของท่านเป็นการทำให้ผู้ที่อยู่รอบข้างท่านดีขึ้น ยกพวกเขาขึ้น ชี้พวกเขาสู่สวรรค์และสง่าราศี และนำพวกเขาให้แสวงหาสิ่งที่เป็นนิรันดร์ มรดกอันเป็นอมตะ ทรัพย์สมบัติที่ไม่มีวันเสื่อมสลายเหนือสิ่งอื่นใดในโลก” (เอลเลน จี. วัต์, คำพยานสำหรับ-คริสตจักร, Vol. 2, หน้า 593, 594)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การสรรเสริญในชุมชนมีบทบาทอย่างไรกับชีวิตคริสเตียน การสรรเสริญในพิธีต่าง ๆ ในโบสถ์ของคุณเป็นอย่างไร ยกระดับจิตวิญญาณของคุณหรือไม่ ส่งเสริมให้สมาชิกรักษาความซื่อสัตย์ท่ามกลางการทดลองและความทุกข์ระทมหรือไม่ หากตอบว่าไม่ จะทำอะไรเพื่อปรับปรุงในจุดนี้ได้บ้าง
2. “สรรเสริญพระเจ้าแม้ท่านจะตกอยู่ในความมืดมิด” หรือ “สรรเสริญพระองค์แม้จะอยู่ในการทดลอง” หมายความว่าอย่างไร การสรรเสริญจะช่วยให้ผ่านพ้นสถานการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร
3. จงเป็นพยานว่าการสรรเสริญส่งผลต่อชีวิตของคุณอย่างไร คุณเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์ของกันและกัน
4. ในชั้นเรียน ให้เลือกบทเพลงสดุดีแห่งการสรรเสริญมาหนึ่งบท และอ่านด้วยกัน บทนั้นสอนคุณเกี่ยวกับการสรรเสริญอย่างไร การสรรเสริญมีผลต่อความเชื่อของคุณอย่างไร

บทที่ 10

ใจอ่อนโยนในเบ้าหลอม

Meekness in the Crucible

วันที่ 27 สิงหาคม – 2 กันยายน 2022

บายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเสเคียล 24:15-27; อพยพ 32:1-14; มัทธิว 5:43-48;

1 เปโตร 2:18-25; สดุดี 62:1-8

ข้อควรจำ

“บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก” (มัทธิว 5:5)

เราไม่ค่อยได้ยินคำว่าใจอ่อนโยนมากนัก ยกเว้นเมื่ออ่านเกี่ยวกับโมเสสหรือศึกษาเรื่องผู้เป็นสุข ซึ่งก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้นด้วย ใจอ่อนโยนมีความหมายว่า “ยื่นหยัดต่อการบาดเจ็บด้วยความอดทนและไม่ขุ่นเคือง” ไม่น่าแปลกใจที่เราไม่ค่อยได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยที่ไม่ค่อยมีใครอยากมีในวัฒนธรรมปัจจุบัน บางครั้งพระคัมภีร์แปลคำนี้ว่า “ถ่อมตน” และความอ่อนน้อมถ่อมตนก็ไม่ใช้ลักษณะนิสัยที่เป็นที่ต้องการในวัฒนธรรมส่วนใหญ่ด้วยเช่นกัน

แต่การมีใจอ่อนโยน ยื่นหยัดต่อการบาดเจ็บด้วยความอดทนและไม่ขุ่นเคือง เป็นคุณลักษณะที่ดีที่สุดประการหนึ่งของพระเยซูและผู้ติดตามพระองค์ แต่กระนั้นก็มีใช่เพียงแค่นั้น การมีใจอ่อนโยนยังเป็นอาวุธอันทรงพลังในมือของผู้ที่อยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดและทุกข์ทรมาน อันที่จริงเบ้าหลอมเป็นสถานที่ที่ดีเยี่ยมในการเรียนรู้การมีใจอ่อนโยน เพราะโดยผ่านการมีใจอ่อนโยนในสถานการณ์ที่แตกสลายของเรา จะช่วยให้เราเป็นพยานอันยิ่งใหญ่แก่พระเจ้าได้

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ความสัมพันธ์ระหว่างการทนทุกข์และการมีใจอ่อนโยน เราจะเป็นพยานแก่คนอื่นโดยผ่านการมีใจอ่อนโยนในสถานการณ์ที่แตกสลายได้อย่างไร การมีใจอ่อนโยนสามารถเป็นจุดแข็งไม่ใช่จุดอ่อนสำหรับคริสเตียนได้อย่างไร

วันอาทิตย์

ขนมปังที่หักและน้ำองุ่นที่ถูเท

Broken Bread and Poured-out Wine

ออสวอลด์ แชมเบอร์ส กล่าวว่าเราต้องเป็น “ขนมปังที่หักแล้วและน้ำองุ่นที่เทออกมา” เพื่อผู้อื่น เขาหมายความว่าอย่างไร

มีตัวอย่างของคนที่ต้อง “แตกสลาย” เพื่อรับใช้ผู้อื่นอยู่ทั่วพระคัมภีร์ โมเสสได้รับการทรงเรียกให้ถอดตนต่อกระแสนินทาและวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่หยุดหย่อนในขณะที่นำผู้คนไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา โยเซฟได้รับการทรงเรียกให้เดินในเส้นทางที่มีการทรยศและการคุมขังในขณะที่เข้ารับตำแหน่งการรับใช้ในอียิปต์ ในแต่ละเรื่องราว พระเจ้าทรงยอมให้สถานการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นเพื่อใช้ชีวิตผู้คนของพระองค์เป็นเหมือนโรงละครแห่งพระคุณและความหวังโยของพระองค์ ไม่เพียงแต่เพื่อตัวของพวกเขาเอง แต่เพื่อประโยชน์ของผู้อื่นด้วย พระเจ้าอาจใช้เราในลักษณะเดียวกัน เป็นเรื่องง่ายที่จะรู้สึกโกรธหรือเจ็บปวดในสถานการณ์เช่นนี้ แต่ตามบทเรียนที่เราได้เรียนเมื่อวาน ใจอ่อนโยนเป็นความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เพื่อถอดตนต่อสิ่งเหล่านี้ “ด้วยความอดทนและไม่ขุ่นเคือง”

อ่าน เอเสเคียล 24:15-27 เกิดอะไรขึ้น ทำไมเอเสเคียลต้องผ่านเข้าหลอมนี้

เอเสเคียล 24:24 พระเจ้าตรัสว่า “เอเสเคียลจะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย เขาทำอย่างไร พวกเจ้าจะทำอย่างนั้น และเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง พวกเจ้าจะได้อันนี้ เราคือยาร์เวห์องค์เจ้านาย” โดยผ่านแบบอย่างของเอเสเคียลชนชาติอิสราเอลจะเข้าใจถึงความจริงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพวกเขาจะมองเห็นความจริงนี้เมื่อพวกเขาได้

เห็นคำพยากรณ์แห่งสัญลักษณ์ในชีวิตเอเสเคียลนั้นสำเร็จและความทุกข์ทรมานที่เขาได้เผชิญ ใครจะรู้ว่ามีส่วนที่เห็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิททธิฤทธิ์” ผ่านทางชีวิตที่แตกสลายของเราด้วย

ไม่ช้าก็เร็วชีวิตเราเองจะเป็นผู้ทำลายเราทั้งหมด คุณมีประสบการณ์ชีวิตแตกสลายอย่างไรบ้าง คุณได้เรียนรู้บทเรียนอะไรบ้าง พระเจ้าทรงใช้จิตวิญญาณที่แตกสลายของคุณเพื่อช่วยผู้อื่นอย่างไร

วันจันทร์

ทูลขอพระคุณ

Interceding for Grace

อ่าน อพยพ 32:1-14 โมเสสมีบทบาทอะไรในเรื่องนี้

หลังจากที่ผู้คนเริ่มกราบไหว้วัวชาลูกวัวทองคำ พระเจ้าทรงตัดสินใจว่าพวกเขาไปไกลเกินไปและประกาศว่าพระองค์จะทำลายผู้คนและทำโมเสสให้เป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ แต่แทนที่โมเสสจะรับข้อเสนอจากพระเจ้า เขาอ้อนวอนขอให้พระเจ้าสำแดงพระกรุณาต่อประชากรของพระองค์ และพระเจ้าก็ทรงพระกรุณา

อพยพ 32:1-14 ยกประเด็นสำคัญสองประเด็น ประเด็นแรก ข้อเสนอของพระเจ้าที่จะทำลายผู้คนที่ชั่วร้ายและอวยพระโมเสสเป็นการทดสอบเขา พระเจ้าประสงค์ให้โมเสสแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจที่เขามีต่อประชากรที่ไม่เชื่อฟังอย่างสิ้นหวัง และโมเสสก็ผ่านการทดสอบ เขาอ้อนวอนขอความเมตตาต่อคนบาปเช่นเดียวกับพระเยซู เรื่องนี้เผยให้เห็นสิ่งที่น่าสนใจคือ บางครั้งพระเจ้าทรงยอมให้เราเผชิญกับการต่อต้าน พระองค์ทรงยอมให้เราอยู่ในเบ้าหลอม เพื่อที่พระองค์ เรายัง และจักรวาลที่มองเราอยู่ จะเห็นว่าเรามีความเห็นอกเห็นใจต่อผู้ที่ชั่วร้ายมากเพียงใด

โมเสสให้เหตุผลอะไรในการขอไม่ให้พระเจ้าทำลายชาวอิสราเอล

ประเด็นที่สอง เรื่องราวนี้แสดงให้เห็นการต่อต้านและการไม่เชื่อฟัง เป็นการร้องเรียกให้เปิดเผยพระคุณ พระคุณมีความจำเป็นเมื่อผู้คนไม่สมควรได้รับ เมื่อพวกเขาไม่สมควรได้รับที่สุดก็เป็นช่วงเวลาที่เรารู้สึกไม่ยากให้มากที่สุด แต่เมื่อมีริยมพี่สาวโมเสสวิพากษ์วิจารณ์เขา เขาร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าให้

รักษาเธอให้หายจากโรคเรื้อน (กัณฑ์ดารวิณี บทที่ 12) เมื่อพระเจ้าทรงกริ้วโคราห์ และผู้ติดตามของเขาและขู่ว่าจะทำลายพวกเขาทั้งหมด โมเสสก็ก้มหน้าลงถึงดินเพื่ออ้อนวอนขอให้ไว้ชีวิตพวกเขา วันถัดไปเมื่อชาวอิสราเอลบ่นว่าโมเสส เรื่องการตายของพวกเขาบฏและพระเจ้าขู่ว่าจะทำลายพวกเขาทั้งหมดอีกครั้ง โมเสสก็ก้มหน้าลงถึงดินอีกและเร่งเร้าอาโรนให้รีบทำพิธีลบล้างบาปของพวกเขาทั้งหมด (กัณฑ์ดารวิณี บทที่ 16) ด้วยใจถ่อมตนและไม่เห็นแก่ตัวของเขากว่าหมอกกลางเบ้าหลอมนี้ โมเสสแสวงหาพระคุณเพื่อคนเหล่านี้ที่ไม่สมควรได้รับเลย

ลองนึกถึงผู้คนรอบข้างคุณ คุณคิดว่าใครที่สมควรได้รับพระคุณน้อยที่สุด คุณจะเปิดเผยพระคุณของพระเจ้าต่อพวกเขาด้วยใจอ่อนโยน และการถ่อมตนอย่างไม่เห็นแก่ตัวได้อย่างไร

วันอังคาร

รักคนที่ทำให้เราเจ็บปวด

Loving Those Who Hurts Us

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า “การรักศัตรูของเรา มิได้หมายความว่าเราจะต้องรักดินโคลนที่ไข่มุกถูกฝังอยู่ แต่หมายความว่าเราต้องรักไข่มุกที่ตั้งอยู่ในดินโคลน...พระเจ้ามิได้ทรงรักเราเพราะเราเป็นคนน่ารักโดยธรรมชาติ แต่เรากลายเป็นคนน่ารักเพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา”

เมื่อคุณมองดู “ศัตรู” ของคุณ โดยปกติแล้วคุณจะเห็นอะไร ไข่มุกหรือดินโคลนที่อยู่ล้อมรอบไข่มุก

อ่านมัทธิว 5:43-48 พระเยซูทรงร้องเรียกให้เรารักและอธิษฐานเพื่อศัตรูของเรา พระเยซูทรงยกตัวอย่างอะไรจากธรรมชาติที่ช่วยให้เราเข้าใจว่า เหตุใดเราจึงควรรักศัตรู พระองค์กำลังสอนเราว่าอย่างไร

ในมัทธิว 5:45 พระเยซูทรงยกแบบอย่างของพระบิดาในสวรรค์เพื่อแสดงวิธีที่เราควรปฏิบัติต่อผู้ที่ทำร้ายเรา ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่ทำให้เราต้องตกอยู่ในเบ้าหลอมที่เลวร้ายที่สุด พระเยซูตรัสว่าพระบิดาทรงส่งพระพรแห่งสายฝนให้ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรมเสมอกัน ถ้าพระเจ้าประทานสายฝนแก่คนอธรรมแล้ว เราควรจะปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยอย่างไร

พระเยซูมิได้บอกเราว่า เราควรรู้สึกมีความสุขและพึงพอใจกับทุกคนที่ทำให้เราทุกข์ใจเสมอไป แม้ว่าการทำเช่นนั้นก็อาจเป็นไปได้ โดยพื้นฐานแล้วความรักที่มีต่อศัตรูไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นความรู้สึกที่เรามีต่อบุคคลนั้น แต่เป็นการกระทำที่เจาะจงที่เผยให้เห็นถึงความเอาใจใส่และเห็นอกเห็นใจต่อคนคนนั้น

พระเยซูทรงสรุปเรื่องนี้ด้วยข้อพระคัมภีร์ที่มักทำให้เกิดการถกเถียงกันมากมาย “เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่าง que พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:48) ความหมายในบริบทนั้นชัดเจน คนเหล่านั้นที่ต้องการเป็นคนดีพร้อมเหมือนอย่าง que พระบิดาทรงดีพร้อม จะต้องแสดงความรักต่อศัตรูเช่นเดียวกันที่พระเจ้าทรงแสดงความรักต่อศัตรูของพระองค์ การเป็นคนดีพร้อมในสายพระเนตรของพระเจ้าคือ การรักคนที่ต่อต้านเรา และการทำเช่นนั้นได้นั้นจะต้องมีใจอ่อนโยนซึ่งพระเจ้าเพียงผู้เดียวที่ประทานให้

จงเขียนการเปลี่ยนแปลงที่คุณต้องทำเพื่อให้พระเจ้าประทานใจอ่อนโยนเช่นนี้แก่คุณ เพื่อช่วยให้คุณมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อ “ศัตรู” โดยคำนึงถึงคำจำกัดความของใจอ่อนโยน (“ยืนหยัดต่อความเจ็บปวดด้วยความอดทนและไม่ขุ่นเคือง”)

วันพุธ ปากที่ปิดเงียบ

A Closed Mouth

แบบอย่างของใจอ่อนโยนในเบ้าหลอมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือพระเยซู เมื่อพระองค์ตรัสว่า จงมาและ “เรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม” (มัทธิว 11:29) ความหมายพระองค์นั้นเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้

อ่าน 1 เปโตร 2:18-25 เปโตรกำลังให้คำแนะนำที่นำประหลาดใจแก่กลุ่มคนรับใช้ เขาอธิบายถึงการตอบสนองของพระเยซูต่อการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมและทำให้ต้องเจ็บปวด และแนะนำพวกเขาด้วยการ “วางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 เปโตร 2:21) คุณเรียนรู้หลักการของใจอ่อนโยนและการถ่อมใจในเบ้าหลอมจากแบบอย่างของพระเยซูตามที่เปโตรกล่าวไว้ในที่นี้อย่างไร

การเห็นคนหนึ่งปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไม่ยุติธรรมเป็นเรื่องแย่มาก และ จะเจ็บปวดอย่างยิ่งหากเราเป็นผู้รับการปฏิบัติดังกล่าว เพราะโดยปกติคนเรามักไป่ความยุติธรรมอย่างยิ่ง เมื่อมีเหตุการณ์ไม่ยุติธรรมเกิดขึ้น โดยสัญชาตญาณคนเราจะต้อง “ทำให้ถูกต้อง” ตามสิ่งที่เราเชื่อว่ายุติธรรมและด้วยความโกรธ

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะใช้ชีวิตเช่นนี้ บางทีอาจดูเป็นไปได้เลยยกเว้นแต่เราจะยอมรับความจริงที่สำคัญประการหนึ่งคือ ในสถานการณ์ที่ไม่ยุติธรรมทั้งหลาย เราต้องเชื่อว่าพระบิดาบนสวรรค์ทรงควบคุมอยู่และพระองค์จะทรงทำแทนเราตามพระประสงค์ของพระองค์ ยังหมายความว่า เราต้องเปิดใจรับสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้เหมือนที่เคยเกิดกับพระเยซู เราอาจไม่ได้รับการช่วยเหลือจากความยุติธรรมเสมอไป แต่เราต้องจำไว้เสมอว่าพระบิดาบนสวรรค์สถิตอยู่กับเราและดูแลเราเสมอ

คำแนะนำของเปโตรที่ให้ชีวิตของพระเยซูเป็นแบบอย่างนั้นน่าประหลาดใจ เพราะดูเหมือนว่าเมื่อต้องเผชิญกับความทุกข์ยากที่ไม่ยุติธรรม การนิ่งเงียบอยู่นั้นเป็นพยานเพื่อพระสิริของพระเจ้าได้ยิ่งใหญ่กว่า “ทำให้บุคคลได้รับความถูกต้อง” เมื่อคายาฟาสและปีลาตถาม พระเยซูอาจตรัสหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้ถูกต้องและอธิบายพระองค์เอง แต่พระองค์มิได้ทรงทำเช่นนั้น ความนิ่งเงียบของพระองค์เป็นพยานถึงการมีใจอ่อนโยนของพระองค์

คุณจัดการกับสถานการณ์ที่ถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมอย่างไร คุณจะนำหลักการบางประการในบทเรียนวันนี้มาประยุกต์ใช้กับชีวิตคุณเองได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระศิลาและที่ลี้ภัยของเรา

Our Rock and Refuge

บ่อยครั้งคนที่เยอหยิ่งที่สุด คนที่ทะนงตนและวางอำนาจที่สุดเป็นผู้ที่ทนทุกข์จากการขาดความนับถือในตนเอง ความทะนงตนและเยอหยิ่ง และการขาดการมีใจอ่อนโยนและถ่อมตนอย่างที่สุดของเขาเหล่านั้น บางครั้ง

เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว เพราะมีบางสิ่งที่ขาดหายอยู่ภายใน สิ่งที่เราต้องการ คือสิ่งที่เราทุกคนต้องการด้วยคือ ความรู้สึกมั่นคง การมีค่า ได้รับการยอมรับ โดยเฉพาะในยามตึงเครียดและในความทุกข์ยาก เราจะพบสิ่งเหล่านี้ได้โดยทางองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงเท่านั้น กล่าวโดยย่อคือ การมีใจอ่อนโยนและถ่อมตนมักเห็นได้จากจิตวิญญาณที่ตั้งมั่นอยู่บนพระศิลา

อ่านสวด 62:1-8 อะไรเป็นที่มาของสวดติบทนี้ ดาวิดแสดงให้เห็นอะไร คุณเรียนรู้หลักการฝ่ายจิตวิญญาณอะไรบ้างจากที่ดาวิดเขียนไว้ สิ่งที่สำคัญที่สุด คุณจะประยุกต์หลักการเหล่านี้ในชีวิตของคุณเองอย่างไร

“ผู้คนกลายเป็นศัตรูของเราโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ผู้คนเข้าใจผิดว่าทำไมคนของพระเจ้าถึงทำสิ่งต่างๆ แรงจูงใจของประชากรของพระเจ้าถูกตีความอย่างผิดๆ ไม่เพียงแต่โดยผู้คนที่ห่างไกล แต่โดยพี่น้องกันเอง ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะตกอยู่ในสภาพยากลำบาก ภูเขาจะถูกสร้างขึ้นจากเนินจอมปลวกเพื่อพิสูจน์ว่ามนุษย์ดำเนินไปตามทางที่เห็นแก่ตัวและไม่ชอบธรรม... โดยการบิดเบือนความจริง คนเหล่านี้ถูกให้สวมเสื้อคลุมมืดมิดแห่งความไม่ซื่อสัตย์เพราะสถานการณ์อยู่นอกเหนือการควบคุมของพวกเขาทำให้งานของพวกเขาซับซ้อน พวกเขาถูกชี้ว่าเป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ และผู้ที่จะทำสิ่งเหล่านี้คือสมาชิกคริสตจักร ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องติดอาวุธด้วยความคิดของพระคริสต์ พวกเขาต้องไม่คาดหวังที่จะหลบหนีการดูหมิ่นและการตัดสินใจที่ผิด พวกเขาจะถูกเรียกว่าเป็นพวกคลั่งไคล้ศาสนา แต่ขออย่าให้พวกเขาต้องท้อแท้ พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนงล้อแห่งการจัดเตรียมของพระองค์ นำทางของพระองค์ไปสู่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์” (เอลเลน จี. วัตส์, *The Upward Look*, หน้า 177)

คุณมีภูมิด้านทานมากแค่ไหนต่อการตำหนิติเตียนจากผู้อื่น เราส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยมีภูมิคุ้มกันในเรื่องนี้ใช่ไหม คุณจะแนบสนิทกับพระเจ้าและยึดคุณค่าของตนเองไว้กับพระองค์ผู้ทรงรักคุณอย่างมากจน

สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคุณ และยังปกป้องจากการดูหมิ่นของผู้อื่นได้
อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือของนางเอลเลน จี. ไวท์ *มหัศจรรย์แห่งการรักษา* เรื่อง “The Importance of Seeking True Knowledge” หน้า 453, 454; หนังสือ *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน* เรื่อง “The Sermon on the Mount” หน้า 298–314 และหนังสือ “*The Worker and His Qualifications*” หน้า 630

“ความยากลำบากที่เราต้องเผชิญอาจบรรเทาลงได้มากถ้าเรามีใจอ่อนโยนที่ซ่อนอยู่ในพระคริสต์ ถ้าเรามีความถ่อมตนของพระอาจารย์ของเรา เราจะขึ้นสูงเหนือการดูหมิ่น การปฏิบัติ ความรำคาญ ที่เราต้องพบเจอทุกวัน และสิ่งเหล่านี้จะหยุดปล่อยความมีดมนมาเหนือจิตวิญญาณ หลักฐานสูงสุดของความสูงส่งในคริสเตียนคือการควบคุมตนเอง ผู้ที่อยู่ภายใต้การทารุณหรือความโหดร้ายมักล้มเหลวในการมีจิตวิญญาณที่สงบและไว้วางใจ ซึ่งเป็นการปล้นสิทธิของพระเจ้าในการเปิดเผยพระลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ การถ่อมใจเป็นกำลังที่ให้ชัยชนะแก่ผู้ติดตามพระคริสต์ เป็นรางวัลแห่งการเชื่อมต่อกับเบื้องบน” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 301)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การถ่อมตนช่วยให้เรา “อยู่เหนือ” ความเจ็บปวดและการรำคาญได้อย่างไร อะไรคือลักษณะที่สำคัญที่สุดของการถ่อมตนที่ช่วยให้เราทำเช่นนั้นได้
2. วัฒนธรรมของคุณมองคุณลักษณะของการอ่อนน้อมถ่อมตนและการมีใจอ่อนโยนอย่างไร เป็นสิ่งที่ได้รับการเคารพหรือดูถูกอย่างไร คุณได้รับแรงกดดันแบบใดในวัฒนธรรมของคุณที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณลักษณะเหล่านี้
3. มีตัวอย่างที่ดีของการมีใจอ่อนโยนและอ่อนน้อมถ่อมตนจากผู้คนในทุกวันหรือไม่ ถ้ามี คนนั้นคือใคร เขาแสดงลักษณะนิสัยนี้ได้อย่างไร และคุณเรียนรู้อะไรจากเขาได้บ้าง
4. เหตุใดบ่อยครั้งเราถือว่าการมีใจอ่อนโยนและอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นความอ่อนแอ
5. เราเห็นวิธีที่ดาวิดแสวงหาพระเจ้าให้เป็นที่ลี้ภัย วิธีนี้เกิดขึ้นอย่างไร การลี้ภัยเช่นนี้แสดงให้เห็นอะไร กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราทุกคนในฐานะคริสตจักรจะเป็นที่ลี้ภัยให้แก่ผู้ที่ต้องการได้อย่างไร คริสตจักรท้องถิ่นของคุณจัดเตรียมที่ลี้ภัยแบบใด คุณสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยให้ที่โบสถ์เป็นที่ลี้ภัยสำหรับผู้ที่ต้องการ

บทที่ 11

การรอคอยในเบ้าหลอม

Waiting in the Crucible

วันที่ 3 – 9 กันยายน 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 15:4, 5; โรม 5:3-5; 1 ซามูเอล 26; สดุดี 37:1-11

ข้อควรจำ

“ส่วนผลของพระวิญญาณนั้น คือ...ความอดทน”
(กาลาเทีย 5:22)

นักวิทยาศาสตร์ได้ทำการทดลองเรื่องมาร์ชเมลโลว์กับเด็กๆ อายุ 4 ขวบ นักวิทยาศาสตร์บอกเด็กแต่ละคนว่าจะกินมาร์ชเมลโลว์ก็ได้ แต่ถ้าเด็กๆ ไม่กินและคอยจนกว่านักวิทยาศาสตร์กลับมาจากการทำธุระก็จะได้สองชิ้น มีเด็กบางคนจับมาร์ชเมลโลว์เข้าปากทันทีที่นักวิทยาศาสตร์จากไป เด็กบางคนก็คอย มีการบันทึกความแตกต่างไว้

จากนั้นนักวิทยาศาสตร์ได้ติดตามเด็กๆ กลุ่มนี้จนถึงช่วงวัยรุ่น เด็กกลุ่มที่รอเมื่อโตขึ้นแล้วกลายเป็นคนที่ปรับตัวได้ดีกว่า เป็นนักเรียนที่ดีกว่า และมีความมั่นใจกว่ากลุ่มที่ไม่รอ ดูเหมือนว่าความอดทนบ่งบอกถึงบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ บางสิ่งที่สำคัญในลักษณะนิสัยของมนุษย์ จึงไม่น่าแปลกใจที่พระเจ้าบอกให้เราปลูกฝังความอดทน

สัปดาห์นี้เราจะมาดูกันว่าอะไรอยู่เบื้องหลังเบ้าหลอมทั้งหมด เบ้าหลอมแห่งการรอคอย

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ทำไมบางครั้งเราต้องรอบางสิ่งบางอย่างเป็นเวลานาน เราเรียนรู้บทเรียนอะไรเกี่ยวกับการอยู่ในเบ้าหลอมด้วยความอดทน

อ่านโรม 15:4, 5 เราค้นพบอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

โดยปกติเรามักจะอดทนกับสิ่งที่เราต้องการจริงๆ หรือกับคำสัญญาที่ยังไม่เกิดขึ้น เรามักจะพึงพอใจเมื่อเราได้ในสิ่งที่ต้องการเท่านั้น และเนื่องจากเราไม่ค่อยได้รับสิ่งที่ต้องการเมื่อเราต้องการ จึงหมายความว่าเรามักจะหงุดหงิดและไม่อดทน และเมื่อเราอยู่ในสภาพนี้แล้วก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะยังคงมีสันติสุขและวางใจในพระเจ้า

การรอคอยเป็นสิ่งที่เจ็บปวดตามคำนิยาม คำในภาษาฮีบรูที่ใช้สำหรับ “เพียรรอคอย” (สดุดี 37:7) สามารถแปลได้ว่า “เจ็บปวดมาก” “ตัวสั่น” “สั่นสะเทือน” “บาดเจ็บ” “เป็นทุกข์” การเรียนรู้ที่จะอดทนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย บางครั้งเรื่องนี้ก็เป็นสาระสำคัญของการอยู่ในบ้านหลอม

อ่าน สดุดี 27:14; สดุดี 37:7 และโรม 5:3-5 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรแก่เรา ความอดทนนำไปสู่อะไร

ในระหว่างที่เรารอคอย เราจะจดจ่ออยู่หนึ่งในสองสิ่งนี้ เราจะจดจ่ออยู่กับสิ่งที่เรากำลังรอคอย หรือเราจะจดจ่ออยู่กับพระผู้ทรงถือสิ่งเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งที่สร้างความแตกต่างเมื่อเรารอบางสิ่ง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เราต้องรอ แต่เป็นทัศนคติของเราในขณะที่กำลังรอ หากเราวางใจในพระเจ้า หากเรามอบชีวิตของเราไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ หากเรายอมจำนนความประสงค์ของเราต่อพระองค์แล้ว เราจึงวางใจได้ว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ดีที่สุดให้กับเราในเวลาที่ดีที่สุด แม้บางครั้งเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อก็ตาม

มีอะไรบ้างที่คุณกำลังรอคอยอย่างสิ้นหวัง คุณเรียนรู้ที่จะมอบทุกสิ่งแด่พระเจ้าและรอตามจังหวะเวลาของพระองค์อย่างไร จงอธิษฐานให้คุณยอมจำนนและมอบทุกสิ่งโดยสิ้นเชิงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

อานโรม 5:6 และกาลาเทีย 4:4 พระคัมภีร์นี้บอกเราเกี่ยวกับ
ช่วงเวลาของพระเจ้าอย่างไร

ในข้อเหล่านี้ เปาโลบอกเราว่าพระเยซูเสด็จมาสิ้นพระชนม์เพื่อเราตามเวลาที่เหมาะสม แต่เปาโลมิได้บอกเราว่าเหตุใดจึงเป็นเวลาที่เหมาะสม เป็นเรื่องง่ายมากที่เราจะอ่านข้อพระคัมภีร์นี้และแปลกใจว่า ทำไมพระเยซูต้องคอยเป็นเวลาหลายพันปีกว่าพระองค์จะเสด็จมายังโลกนี้เพื่อจัดการกับบาปจักรวาลไม่เข้าใจมาก่อนหรือว่าบาปเป็นสิ่งที่เลวร้ายมาก เราอาจถามด้วยว่าทำไมพระเยซูต้องรอการเสด็จมาครั้งที่สอง เราอาจถามด้วยอีกว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงรอที่จะตอบคำอธิษฐานของฉันทนหนัก

ตัวอย่างเช่น ลองนึกถึงคำพยากรณ์ 70 สัปดาห์ของดาเนียล 9:24-27 ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (ทบทวนเรื่องนี้หากจำเป็น) ช่วงระยะเวลาที่นานแค่ไหน เรื่องเหล่านี้สอนเราถึงการเรียนรู้ที่จะรอสิ่งต่างๆ ตามเวลาของพระเจ้าอย่างไร แม้จะใช้เวลานานเพียงใดก็ตาม

มีเหตุผลฝ่ายจิตวิญญาณที่สำคัญมากมายว่าเหตุใดเราจึงต้องมีเวลารอคอย ประการแรก การรอคอยช่วยให้เราเห็นความสนใจจาก “สิ่งต่างๆ” และหันกลับมาหาพระเจ้า ประการที่สอง การรอคอยช่วยให้เราเห็นภาพของแรงจูงใจและความปรารถนาของเราชัดเจนขึ้น ประการที่สาม การรอคอยช่วยเสริมสร้างความพากเพียร ความแข็งแกร่งฝ่ายจิตวิญญาณ ประการที่สี่ การรอคอยเปิดประตูสู่การพัฒนาความเข้มแข็งฝ่ายจิตวิญญาณอย่างมากมาย เช่น ความเชื่อและความไว้วางใจ ประการที่ห้า การรอคอยทำให้พระเจ้าได้วางชิ้นส่วนอื่นๆ ลงในภาพจิ๊กซอร์ของภาพที่ใหญ่กว่า ประการที่หก เราอาจไม่มีวันรู้เหตุผลที่เราต้องรอคอย ดังนั้นเราจึงเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ คุณนึกถึงเหตุผลอื่นๆ ที่ต้องรอคอยได้อีกหรือไม่

มีตัวอย่างอะไรอีกบ้างที่คุณพบในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงทำสิ่งต่าง ๆ ในเวลาของพระองค์ที่ช่วยให้คุณเรียนรู้ที่จะวางใจว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ถูกต้องตามเวลาของพระองค์แก่คุณด้วย (ตัวอย่าง

เช่น เรื่องราวของอับราฮัมและนางซาราห์และพระสัญญาเรื่องบุตรชาย) ในขณะที่เดียวกัน จงถามตัวคุณเองว่า “ฉันทำอะไรลงไปบ้างที่ทำให้ได้รับคำตอบจากคำอธิษฐานล่าช้าไป ซึ่งที่จริงอาจได้รับคำตอบนานมาแล้วก็เป็นได้”

วันอังคาร

ดาวิด: ตัวอย่างของการรอคอย

David: An Object Lesson in Waiting

ใน 1 ซามูเอล 16:1-13 เราจะเห็นซามูเอลได้เจิมแต่งตั้งเด็กหนุ่มดาวิดให้เป็นกษัตริย์ อย่างไรก็ตาม จากทุ่งหญ้าของเจสซีผู้เป็นบิดาไปยังบัลลังก์ในกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นการเดินทางที่ใช้เวลายาวนาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงมีบางครั้งที่ดาวิดรู้สึกเหมือนอยู่ในบ้านหลอม

ประการแรก เด็กหนุ่มถูกเรียกให้ไปเล่นดนตรีเพื่อปลอบประโลมจิตใจที่ฟุ้งซ่านของซาอูล (1 ซามูเอล 16) ต่อมาเขากลายเป็นวีรบุรุษของอิสราเอลด้วยการฆ่าโกลิอัท (1 ซามูเอล 17) จากนั้นดาวิดใช้เวลาหลายปีวิ่งหนีเพื่อเอาชีวิตรอด ทั้งซาอูลและโยนาธานราชโอรสต่างรู้ว่าดาวิดถูกกำหนดให้เป็นกษัตริย์องค์ถัดไป (1 ซามูเอล 23:17; 1 ซามูเอล 24:20) แต่ดาวิดก็ไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อให้ชะตากรรมที่พระเจ้ากำหนดไว้ให้คืบหน้า อันที่จริงดูเหมือนว่าดาวิดจะทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม แม้แต่ในช่วงที่ซาอูลพยายามจะฆ่าเขา ดาวิดก็เพียงแต่ตัดชายเสื้อคลุมของกษัตริย์ ซึ่งภายหลังเขาก็ได้แต่หวังว่าเขาไม่น่าทำเช่นนั้นเลย (1 ซามูเอล 24:5-7) และอีกครั้งหนึ่งที่ซาอูลพยายามจะฆ่าดาวิด แต่เมื่อมีโอกาสเขาก็ไม่ได้ฆ่าซาอูล (1 ซามูเอล 26:7-11)

อ่าน 1 ซามูเอล 26:1-11 ทำไมดาวิดไม่ฆ่าซาอูล หลักการนี้สอนเราเกี่ยวกับวิธีที่พระเจ้านำแผนการของพระองค์มาสู่ชีวิตของเราอย่างไร

อ่าน 1 ซามูเอล 26:12-25 การที่ดาวิดไม่ฆ่าซาอูลส่งผลอย่างไรต่อซาอูล สิ่งเหล่านี้สอนอะไรเราถึงข้อดีของการรอคอยพระเจ้า

เมื่อมองดูเส้นทางสู่บัลลังก์ของดาวิด เราอาจสรุปด้วยประโยคสั้นๆ ว่า อย่าคิดว่าในสิ่งที่พระเจ้ายังไม่ได้ให้ ของประทานจากพระเจ้าที่ได้รับจากพระหัตถ์

ของพระองค์และในเวลาของพระองค์ที่ดีที่สุดเสมอ ซึ่งอาจต้องใช้เวลาในการรอคอยนานมาก ถ่วงอวกอาจเติบโตได้ภายในไม่กี่ชั่วโมง ในขณะที่ต้นโอ๊กจะใช้เวลาหลายปี แต่เมื่อลมแรงพัดมา ต้นไม้จะไม่ถูกลมพัดจนรากถอนโคนเลย

จริง ๆ แล้ว ถ้าจะคิดว่าดาวิดมีเหตุผลที่จะฆ่าซาอูลโดยไม่มีคามผิดเลยก็ได้ (ในเมื่อดาวิดได้รับการบอกแล้วว่าจะได้บัลลังก์ และซาอูลก็ชั่วร้าย) กระนั้นการกระทำของดาวิดเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อในพระเจ้าที่แท้จริง คุณเรียนรู้อะไรจากแบบอย่างนี้หากคุณต้องรอคอยอะไรก็ตาม

วันพุธ

เอลียาห์: กับปัญหาการเร่งรีบ

Elijah: The Problem of Rushing

การปะทะกันบนยอดเขาคารเมลสิ้นสุดลงแล้ว (1 พงศกษัตริย์ 18) ไฟได้ตกลงมาจากสวรรค์ ประชาชนทั้งปวงยอมรับพระเจ้าผู้เที่ยงแท้ และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จถูกประหารแล้ว พระเจ้าได้รับการพิสูจนแล้ว คุณคงคิดว่าเอลียาห์เติบโตฝ่ายจิตวิญญาณมากขึ้นทุกวัน แต่จู่ๆ เขาก็ได้ยืนบางอย่างที่ทำให้เขากลับมาก มากจนเขาอยากตาย อ่านเรื่องราวที่เหลือได้ใน 1 พงศกษัตริย์ 19:1-9 ถ้อยคำสุดท้ายในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความวิตกกังวล “พระวจนะของพระเจ้ามาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า ‘เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่’” (1 พงศกษัตริย์ 19:9) เห็นได้ชัดว่า ความกลัวของเอลียาห์ทำให้เขาต้องวิ่งหนีและพบว่าตนเองอยู่ในจุดที่ผิด

หลังจากที่พระเจ้าเข้าแทรกแซงด้วยอำนาจพบนภูเขาคารเมล เอลียาห์ควรจะเต็มไปด้วยความเชื่อและการไว้วางใจ แต่เขากลับวิ่งหนีเพื่อชีวิตด้วยความกลัว เราเรียนรู้อะไรจากตัวอย่างที่ไม่ดีนี้

เรื่องนี้แสดงให้เห็นสิ่งที่สำคัญ กล่าวคือ เมื่อเราเร่งรีบ เราจะเข้าอยู่ในจุดที่ผิดได้อย่างง่ายดาย ในกรณีของเอลียาห์ เพราะความกลัวจึงทำให้เขาท่วมท้นและจมดิ่งลงไปบนทะเลทรายโดยหวังว่าตนเองไม่น่าเกิดมา แต่ยังมีสิ่งอื่นอีกที่ทำให้เราต้องเร่งรีบจนออกนอกแผนการของพระเจ้าที่มีแก่เรา

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ปฐมกาล 16:1-3; กัณดารวิถี 20: 10-12; ผู้วินิจฉัย 14:1-3; มัทธีว 20:20; ลูคา 9:52-56; กิจการ 9:1 อะไรที่ทำให้คนเหล่านี้เร่งรีบจนออกนอกพระประสงค์ของพระเจ้า

เป็นการง่ายเพียงใดที่จะปล่อยให้ความทะเยอทะยาน ความโกรธ ความหลงใหล การขาดความเชื่อ หรือความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าที่ทักท้วงไปเอง ทำให้เราต้องเร่งรีบไปข้างหน้ายังที่ที่เราไม่ควรไป ไม่มีใครพ้นจากอันตรายนี้ได้ กฎุญแจสำคัญคือการปลุกฝังความเชื่อที่วางใจในคุณความดีและพระเมตตาของพระเจ้า ผู้ที่เรารู้ว่าทรงรักเราและประสงค์สิ่งที่ดีที่สุดเพื่อเรา สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ ความเชื่ออาจเป็นของประทาน แต่เป็นของประทานที่จำต้องได้รับการฝึกฝน หล่อเลี้ยง และปกป้องอย่างระแวดระวัง

วันพฤหัสบดี

เรียนรู้ที่จะปีติยินดีในพระเจ้า

Learning to Take Delight in the Lord

“จงปีติยินดีในพระเจ้า และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน” (สดุดี 37:4)

สดุดี 37:4 เป็นพระสัญญาอันมหัศจรรย์ ลองจินตนาการว่าคุณได้ในสิ่งที่ยากได้มาโดยตลอด แต่การได้ตามใจปรารถนาของเรานั้นขึ้นอยู่กับเรามีใจปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้น “ปีติยินดีในพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร

อ่าน สดุดี 37:1-11 บริบทของสดุดี 37:4 อาจทำให้แปลกใจเล็กน้อย ดาวิดเขียนเกี่ยวกับการทำงานที่อยู่ท่ามกลางผู้คนที่ต่อต้านพระเจ้าและตัวเขาเอง เมื่อผู้คนที่ต่อต้านเรา การตอบสนองโดยธรรมชาติมักจะเป็นการโกรธหรือหาเหตุผลให้ตนเอง แต่ดาวิดแนะนำบางอย่างที่แตกต่างออกไป

จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ คำแนะนำของดาวิดต่อประชากรของพระเจ้าในสถานการณ์เช่นนี้มีอะไรบ้าง

อ่าน สดุดี 37:4 อีกครั้ง ตามบริบทของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ การ “ปีติยินดีในพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร

ดาวิดกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกถึง “การวางใจในพระเจ้า” ในรูปแบบต่างๆ วางใจให้พระองค์กระทำ อโยอารมณ์เสีย เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของคุณ และพระองค์ทรงทำงานเพื่อคุณ แม้กระทั่งตอนนี้ คุณไม่จำเป็นต้องวิ่งเข้าชนและพยายามจัดการสิ่งต่างๆ ด้วยตัวคุณเอง พระบิดาบนสวรรค์ของคุณ ทรงดูแล จงวางใจในพระองค์ วางใจพระองค์โดยสิ้นเชิง

ในบริบทนี้เองที่ดาวิดเขียนเกี่ยวกับความปิติยินดี ความปิติยินดีในพระเจ้าหมายความว่าเราอยู่ในสภาวะที่วางใจได้อย่างสมบูรณ์ ไม่มีอะไรมาทำลายความสงบสุขของเราได้ เพราะพระเจ้าทรงอยู่ที่นี้และที่ทำงาน เราสรรเสริญพระองค์ เรายิ้มได้เพราะไม่มีใครเอาชนะพระเจ้าของเราได้ เมื่อเราเรียนรู้ที่จะทำสิ่งนี้ได้ เราจะได้รับสิ่งที่ใจปรารถนาอย่างแท้จริง เพราะเราจะได้รับสิ่งที่พระบิดาผู้ทรงรักเราปรารถนาจะประทานแก่เราในเวลาที่เป็นประโยชน์สูงสุดแก่เราและอาณาจักรของพระองค์

คุณเรียนรู้ที่จะ “ปิติยินดีในพระเจ้า” ได้อย่างไร จงใช้เวลาอธิษฐานแสวงหาพระเจ้าให้ทรงนำทางเพื่อให้สิ่งนี้กลายเป็นความจริงในชีวิตของคุณ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือ *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ* เรื่อง “The Anointing of David” เรื่อง 637-642

แผนการของพระเจ้าสำหรับเราอาจให้เราต้องรอคอยเป็นเวลานาน และนี่อาจรู้สึกเหมือนอยู่ในเบ้าหลอม การเรียนรู้ที่จะอดทนในช่วงเวลาเช่นนี้เกิดขึ้นได้เมื่อเรามุ่งความสนใจไปที่ลักษณะของพระเจ้าและวางใจว่าพระองค์จะทรงกระทำเพื่อเรา มีเหตุผลมากมายที่ต้องรอคอย แต่ทั้งหมดล้วนเกี่ยวข้องกับการทำให้แผนการของพระเจ้าเพื่อเราและอาณาจักรของพระองค์สัมฤทธิ์ผล เราอาจสูญเสียได้มากหากเรารีบเร่งนำหน้าพระเจ้า แต่เราจะได้รับมากโดยคงไว้ซึ่งทัศนคติของการไว้วางใจและปิติยินดีในพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงวัดและชั่งตวงทุกอย่าง การทดลอง “ข้าพเจ้าไม่สามารถอ่านพระประสงค์ของพระเจ้าในความทุกข์ยากได้ แต่พระองค์ทรง

ทราบสิ่งที่ดีที่สุด และข้าพเจ้าจะมอบจิตใจ ร่างกาย และจิตวิญญาณแก่พระองค์ พระผู้สร้างที่สัตย์ซื่อของข้าพเจ้า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงสามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์ จนถึงวันพิพากษาได้” (2 ทิโมธี 1:12) ถ้าเราอบรมสั่งสอนและฝึกฝนจิตใจเราให้มีความเชื่อมากขึ้น มีความรักมากขึ้น มีความอดทนมากขึ้น และไว้วางใจในพระบิดาบนสวรรค์อย่างบริบูรณ์ ข้าพเจ้ารู้ว่าเราจะมีสันติสุขและความสุขมากขึ้นทุกวันขณะที่เราผ่านความขัดแย้งในชีวิตนี้

“องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงขึ้นพระทัยที่เห็นเรากลัดกลุ้มและกังวล เราจำเป็นต้องรอคอยอย่างเงียบๆ รวมถึงเฝ้ามองให้มากขึ้น เราคิดว่าถ้าเราไม่รู้สึกรว่าอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้อง และเราคอยมองหาสัญญาณบางอย่างให้เหมาะสมกับโอกาส สิ่งถูกต้องไม่ใช่เป็นการรู้สึกแต่เป็นความเชื่อ” (เอลเลน-จี. ไวท์, *Selected Messages*, book 2, หน้า 242)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเยซูทรง “วัดและชั่งดวง” ทุกๆ การทดลองหมายความว่าอย่างไร การรู้เช่นนี้จะช่วยเราในขณะนี้รอได้อย่างไร
2. เป็นพยานในชั้นเรียนว่าการรอคอยอย่างอดทนมีความหมายอย่างไร ความกลัวหรือความสุขในการรอคอยเป็นอย่างไร รับผิดชอบอย่างไร เรียนรู้อะไร ยึดมั่นในพระสัญญาอะไร
3. คุณทำอะไรได้บ้างในฐานะคริสตจักรหรือชั้นเรียนเพื่อช่วยคนอื่น ๆ ที่อยู่ในเบ้าหลอมในขณะที่พวกเขา รอคอยบางสิ่งบางอย่างในเวลาของพระเจ้า
4. การอธิษฐานมีบทบาทอย่างไรในการพัฒนาความอดทน มีใครที่คุณจะอธิษฐานเผื่อได้บ้าง เพื่อให้พระวิญญาณพัฒนาความอดทนในชีวิตของพวกเขา

บทที่ 12

เปื่อยเน่าเหมือนเมล็ด

Dying Like a Seed

วันที่ 10 – 16 กันยายน 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฟีลิปปี 2:5-9; โรม 12:1, 2; 1 ซามูเอล 2:12-3:18;

1 ซามูเอล 13:1-14; เศคาริยาห์ 4:1-14

ข้อควรจำ

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” (ยอห์น 12:24)

กาพของเมล็ดข้าวที่กำลังเปื่อยเน่าไปของพระเยซูเป็นการเปรียบเทียบที่น่าอัศจรรย์ถึงการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ประการแรก ต้องมีการตกลงไปก่อน เมล็ดที่ตกลงจากกิ่งข้าวสาลีไม่สามารถควบคุมได้ว่ามันจะตกลงสู่พื้นที่ไหนหรือตกอย่างไร ไม่สามารถควบคุมพื้นที่ที่ล้อมรอบได้

ประการที่สอง จะต้องมีการรอคอย ในขณะที่เมล็ดตกอยู่บนพื้นดิน มันไม่รู้ว่าจะอนาคตจะเป็นเช่นไร มันไม่สามารถ “จินตนาการ” ว่าชีวิตในอนาคตจะเป็นอย่างไร เพราะมันเป็นเพียงเมล็ดข้าวสาลี

ประการที่สาม ต้องมีการเปื่อยเน่า (ตาย – dying) เมล็ดไม่สามารถกลายเป็นก้านข้าวสาลีได้เว้นแต่จะละทิ้งสถานะที่ปลอดภัยและสะดวกสบายของการเป็นเมล็ด มันจะต้อง “เปื่อยเน่า” (ตาย – die) กล่าวคือ มันต้องละทิ้งสิ่งที่เคยเป็นมาโดยตลอดก่อน มันจึงจะเปลี่ยนจากเมล็ดเป็นพืชที่ออกผลได้

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: ถ้าเรารู้ว่าพระประสงค์ของพระเจ้าดีที่สุดสำหรับเรา ทำไมเราถึงยอมรับยากนัก พระคริสต์ทรงยกตัวอย่างการยอมจำนนแบบใด คุณนำการเปรียบเทียบของเมล็็ดข้าวสาลีมาใช้กับชีวิตของคุณเองอย่างไร

วันอาทิตย์

ยอมจำนนต่อการรับใช้

Submission for Service

อ่านฟิลิปปี 2:5-9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ชาวสารสำคัญอะไรแก่เรา

วัฒนธรรมร่วมสมัยกระตุ้นให้เราทุกคนเรียกร้องและยืนยันสิทธิของเรา และสิ่งทั้งปวงนั้นก็เป็นที่ดีและมักจะเป็นทางที่ควรจะเป็น แต่ในทางของพระเยซู พระประสงค์ของพระเจ้าอาจให้เราสละสิทธิ์โดยเสรีของเราเพื่อรับใช้พระบิดาในวิธีที่จะส่งผลอันเป็นนิรันดร์ต่ออาณาจักรของพระเจ้า กระบวนการเสียสละนี้อาจจะยากและไม่สะดวกสบาย ทำให้เกิดสภาวะของเบ้าหลอม

จงดูว่าพระเยซูทรงทำเช่นไร (ฟิลิปปี 2:5-8) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงสามขั้นตอนที่พระเยซูยอมจำนนตามพระประสงค์ของพระบิดา และในตอนเริ่มต้น เปาโลเตือนเราว่าจงมีความคิด “เหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 2:5)

เพื่อที่พระเยซูจะอยู่ในสถานะที่จะช่วยเราได้ พระองค์ทรงสละความเท่าเทียมกับพระบิดาและเสด็จมายังโลกในรูปแบบและข้อจำกัดของมนุษย์ (ฟิลิปปี 2:6, 7)

พระเยซูมิได้ทรงมาในฐานะมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่และด้วยสง่าราศี แต่เสด็จมาในฐานะผู้รับใช้ของมนุษย์ด้วยกัน (ฟิลิปปี 2:7, 8)

ในฐานะที่เป็นผู้รับใช้ที่เป็นมนุษย์ พระเยซูมิได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบสุขและยาวนาน แม้แต่ทรง “ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา” กระนั้นพระองค์ก็มีได้ทรงสิ้นพระชนม์อย่างสูงส่งและสง่างาม ไม่เลย พระองค์ทรง “ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟิลิปปี 2:8)

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างแก่ชีวิตเราในด้านใดบ้าง หากสิทธิและความเสมอภาคเป็นสิ่งที่ดีและควรได้รับการรักษาไว้ คุณจะอธิบายเหตุผลของการที่บางครั้งเราจำต้องสละสิ่งเหล่านี้ทิ้งไปอย่างไร ตอนที่จงอ่าน ฟิลิปปี 2:9 พระคัมภีร์ข้อนี้ช่วยให้เราเข้าใจเหตุผลของการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระบิดาอย่างไร

จงอธิษฐานทูลขอสติปัญญาจากพระวิญญูณบริสุทธิ โดยขอว่า “สิทธิอะไรบ้างที่ฉันยังคงยึดมั่นไว้อยู่ที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเยซูในการรับใช้ครอบครัว คริสตจักร และผู้ที่อยู่รอบข้างฉัน ฉันเต็มใจอดทนต่อความรู้สึกไม่สะดวกสบายเพื่อรับใช้ผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพียงใด”

วันจันทร์

เนาเปื่อยก่อนที่จะรู้พระประสงค์ของพระเจ้า

Dying Comes Before Knowing God's Will

คริสเตียนหลายคนพยายามอย่างจริงจังที่จะรู้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของพวกเขา “หากเพียงฉันรู้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตฉัน ฉันคงจะสละทุกอย่างทิ้งเพื่อพระองค์” แต่หลังจากที่สัญญากับพระเจ้าเช่นนี้แล้ว เราก็อาจจะยังสับสนว่าพระประสงค์ของพระองค์คืออะไร สาเหตุของการสับสนนี้อาจพบได้ใน โรม 12:1, 2 เปาโลกำลังอธิบายว่าเราจะรู้พระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างไร และได้ให้ประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งคือ ถ้าคุณต้องการทราบพระประสงค์ของพระเจ้า คุณจะต้องเสียสละก่อน

อ่าน โรม 12:1, 2 เปาโลเขียนว่าเราจะ “ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า” ได้เมื่อ:

1. เราเข้าใจอย่างแท้จริงถึง “ความเมตตากรุณาของพระเจ้า” ที่มีต่อเรา (โรม 12:1)
2. เราถวายตัวเราให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์แต่พระเจ้า (โรม 12:1)
3. จิตใจของเราเปลี่ยนแปลงใหม่ (โรม 12:2)

มีเพียงจิตใจที่ได้รับการฟื้นฟูเท่านั้นที่จะเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริงได้ แต่การฟื้นฟูนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราดัดแปลงตนเองก่อน พระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อเรานั้นยังไม่เพียงพอ พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ด้วย

จงทูลขอพระวิญญานบริสุทธิ์ให้สำแดงจุดที่คุณยังไม่ “ตาย” อย่างสมบูรณ์แบบ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงต้องการให้คุณสลະสิ่งใดเพื่อคุณจะได้เป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต” แต่พระเจ้า

หากยังมีบางส่วนในชีวิตของคุณที่ยังไม่ตายต่อตนเองโดยสิ้นเชิงพระเจ้าจะทรงอนุญาตให้เกิดเบ้าหลอมเพื่อถึงความสนใจของเราไปสู่สิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม การทนทุกข์ของเราไม่เพียงช่วยให้เราเผชิญกับบาปเท่านั้น แต่ยังช่วยให้เราเข้าใจถึงการสลະพระองค์เองเพื่อเราด้วย เอลิซาเบธ เอลเลียตเขียนว่า “การยอมจำนนต่อความปรารถนาอันแรงกล้าในหัวใจของเราอาจจะใกล้เคียงกับการเข้าใจเรื่องกางเขน...ประสบการณ์การตรึงกางเขนของเราเองแม้จะน้อยกว่าของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างมากมาย แต่ก็ยังให้โอกาสเราได้เริ่มรู้จักพระองค์ในการมีส่วนร่วมกับความทุกข์ทรมานของพระองค์ พระองค์ทรงร้องเรียกให้เรามีส่วนร่วมในการนี้” (เอลิซาเบธ เอลเลียต, *Quest for Love* [Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 1996], หน้า 182)

อ่านและอธิษฐานเกี่ยวกับ โรม 12:1, 2 ลองนึกถึงสิ่งที่คุณต้องเสียสละเพื่อที่คุณจะได้เป็นเครื่องบูชา ซึ่งจะช่วยให้คุณเข้าใจความทุกข์ยากที่พระเยซูต้องเผชิญเพื่อคุณบนกางเขน ความรู้นี้ช่วยคุณให้เข้าส่วนกับพระเยซูและความทุกข์ทรมานของพระองค์ได้อย่างไร

วันอังคาร

ความเต็มใจที่จะฟัง

Willingness to Listen

“และพระเจ้าเสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า ‘ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย’ และซามูเอลทูลตอบว่า ‘ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่’” (1 ซามูเอล 3:10)

คุณเคยได้ยินเสียงเล็กๆ ของพระวิญญานบริสุทธิ์แต่เพิกเฉยหรือไม่ แล้วทุกอย่างจึงผิดพลาดไป และคุณคิดกับตัวเองในภายหลังว่า โอ้ไม่น่าเลยทำไมฉันถึงไม่เชื่อฟัง

ซามูเอลฉบับแรกบรรยายเรื่องราวของชายชราคนหนึ่งและบุตรชายที่ชั่วร้ายสองคนซึ่งไม่ฟังพระเจ้า และเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งที่เชื่อฟัง แม้ว่าพระเจ้าจะทรงเตือนอย่างหนักแน่นแล้วก็ตาม แต่คนที่จำเป็นต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลง

อ่านเรื่องราวของพวกเขาได้ใน 1 ซามูเอล 2:12-3:18 ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าและผู้ที่ไม่เชื่อฟังมีอะไรที่แตกต่างอย่างชัดเจน

บุตรชายของเอลีมีความคิดอื่นมากกว่าเรื่องของพระเจ้า แม้แต่เอลีครั้นได้ยินสิ่งที่พระเจ้าประสงค์จะให้ทำแล้ว ก็พูดคุยกับบุตรของตน แต่ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ทำอะไรอีก และเห็นได้ชัดว่าบุตรของเขาไม่พร้อมที่จะมอบชีวิตให้เป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้า ช่างแตกต่างจากเด็กหนุ่มซามูเอลอะไรเช่นนี้

นักเทศน์ชาร์ล สแตนลีย์อธิบายว่าการปลุกฝังให้เปิดกว้างต่อเสียงของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นมากเพียงใดตามสิ่งที่เขาเรียกว่า “เปลี่ยนเป็นกลาง” เขากล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์...จะไม่ตรัสเพียงเพื่อส่งต่อข้อมูล พระองค์ตรัสเพื่อรับการตอบสนอง และพระองค์ทรงรู้ว่าเมื่อเราเอาแต่สนใจในเรื่องของเรามากจนเสียเวลาที่จะแนะนำสิ่งที่ตรงกันข้าม เมื่อเป็นเช่นนั้น พระองค์มักจะเจียบอยู่ และคอยเราให้เป็นกลางพอที่จะได้ยินและเชื่อฟังในที่สุด” (Charles Stanley, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, [Nashville, TN: 20 Thomas Nelson Publishers, 1992], หน้า 179, 180.)

คุณคิดว่าที่สแตนลีย์กล่าวว่า “เป็นกลางพอ” หมายความว่าอย่างไร เมื่อคุณนึกถึงการเปิดกว้างของคุณต่อพระเจ้า มีอะไรที่ขัดขวางไม่ให้คุณ “เป็นกลางพอที่จะได้ยินและเชื่อฟังในที่สุด” คุณจำเป็นต้องทำอะไรในชีวิตเพื่อปลุกฝังการเปิดกว้างต่อพระสุรเสียงของพระเจ้าและตัดสินใจที่จะเชื่อฟังการชี้แนะของพระองค์

เมื่อเอวาทำบาปในสวนเอเดน ไม่ใช่เพียงเพราะเธอสงสัยในพระวจนะของพระเจ้า ก้นบึ้งของปัญหาอยู่ที่ความเชื่อของเธอที่ว่า เธอมีปัญญาเพียงพอที่จะตัดสินใจด้วยตัวเองว่าจะไรดีหรืออะไรถูกต้อง เธอเชื่อในการตัดสินใจของเธอเอง เมื่อเราเชื่อมั่นในการตัดสินใจของตนเองแทนที่จะเชื่อในพระคำของพระเจ้า เราก็กว้างต้อปัญหาต่างๆ นานา

เรื่องราวของซาอูลบรรยายถึงขั้นตอนของการพึ่งพาตนเองและโศกนาฏกรรมที่ตามมาอย่างรวดเร็ว ซามูเอลเจิมซาอูลเป็นกษัตริย์ของพระเจ้า (1 ซามูเอล 10:1) และท่านก็ให้คำสั่งสอนโดยเฉพาะแก่ซาอูล (1 ซามูเอล 10:8) แต่ซาอูลก็มีได้เชื่อฟัง

อ่านตอนต่อไปของเรื่องใน 1 ซามูเอล 13:1-14 ซาอูลทำอะไรที่นำไปสู่ความพินาศ

มีสามขั้นตอนที่นำซาอูลไปสู่การพึ่งพาตนเองไม่นานหลังจากที่ได้รับ การแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ ปัญหาก็คือ แต่ละขั้นตอนไม่ใช่ไม่ดี แต่กระนั้นขั้นตอนเหล่านี้บรรลุเมล็ดแห่งโศกนาฏกรรมไว้เพราะแต่ละขั้นตอนล้วนแต่เป็นการไม่พึ่งพาพระเจ้า สิ่งเหล่านี้คือการล้มลงของซาอูล

1. ซาอูลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็น” กองทัพกระจัดกระจายและซามูเอลก็ไม่ได้มา (1 ซามูเอล 13:11) ซาอูลอยู่ภายใต้แรงกดดัน และเขาก็ประเมินสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยตาของตนเอง
2. ซาอูลเปลี่ยนจาก “ข้าพเจ้าเห็น” เป็น “ข้าพเจ้าจึงว่า” (พูดว่า) พวกฟิลิสเตียจะเอาชนะได้ (1 ซามูเอล 13:12) สิ่งที่เขาเห็นกำหนดสิ่งที่เขาพูดหรือคาดการณ์
3. ซาอูลเปลี่ยนจาก “ข้าพเจ้าจึงว่า” (พูดว่า) เป็น “ข้าพเจ้ารู้สึก” ว่า จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชา (1 ซามูเอล 13:12) บัดนี้ความคิดของซาอูลกำหนดความรู้สึกของเขา

เราทุกคนล้วนเคยทำเช่นนี้มาก่อน เราพึ่งพาสายตามนุษย์ ซึ่งนำเราไปสู่การพึ่งพาความคิดมนุษย์ ซึ่งนำเราไปสู่การพึ่งพาความรู้สึกมนุษย์ และแล้วเราก็กะทำตามความรู้สึกเหล่านี้

คุณคิดว่าเหตุใดจึงเป็นการง่ายสำหรับชาอูลที่จะทำตามการตัดสินใจของตนเอง ทั้งที่เขามีคำแนะนำที่ชัดเจนของพระเจ้าตั้งก้องอยู่ในหู ถ้าเรารู้ว่าเรานั้นเปราะบางและมีความรู้ที่ไม่สมบูรณ์เช่นนั้น ทำไมเรายังคงพยายามพึ่งพาตนเองอยู่ เราทำอะไรบ้างเพื่อเรียนรู้ที่จะวางใจในพระบัญชาของพระเจ้ามากกว่าความคิดของเราเอง

วันพฤหัสบดี

สิ่งทดแทน Substitutes

ดังที่เราได้เห็นจากบทเรียนเมื่อวาน การยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอาจถูกบ่อนทำลายถ้าเราพึ่งพากำลังของเราเอง นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ที่เราจะพึ่งพาสิ่งอื่นๆ ทดแทนพระเจ้า เมื่อบางคนรู้สึกหดหู่ใจ พวกเขา มักจะไปซื้อของเพื่อทำให้มีความสุข เมื่อบางคนรู้สึกว่าไม่เพียงพอ พวกเขา ก็แสวงหาชื่อเสียง เมื่อคนอื่นๆ มีปัญหาเกี่ยวกับคู่สมรส พวกเขา ก็มองหาคนอื่นเพื่อเพิ่มความสนิทสนมและรู้สึกดีขึ้นมา

หลายสิ่งหลายอย่างที่เรากระทำอาจบรรเทาความกดดันได้ แต่ไม่ใช่จะแก้ปัญหาได้เสมอไปหรือสอนวิธีจัดการกับสถานการณ์ให้ดีขึ้นในครั้งต่อไป มีเพียงการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติจากพระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยได้ ปัญหา ก็คือว่า หลายครั้งเราพึ่งพาสีงทดแทนพระเจ้ามากกว่าที่จะพึ่งพาในพระองค์เอง

สิ่งทดแทนสามสิ่งที่เรามักใช้ทดแทนพระเจ้า ได้แก่

1. ใช้ตรรกะของมนุษย์หรือประสบการณ์ในอดีต เมื่อเราต้องการการเปิดเผยจากสวรรค์
2. ปิดกั้นปัญหาจากความคิดของเรา เมื่อเราต้องการวิธีแก้ปัญหาจากสวรรค์
3. หลีกเลี่ยงความเป็นจริงและหลีกเลี่ยงพระเจ้า เมื่อเราต้องการความสัมพันธ์กับพระเจ้าเพื่อฤทธิ์อำนาจจากสวรรค์

เศคาริยาห์ช่วยให้เราจดจ่ออยู่กับสิ่งที่สำคัญจริง ๆ เมื่อเราถูกชักจูงให้ใช้สิ่งทดแทน หลังจากผ่านไปหลายปี ในที่สุดพวกเซลยก็กลับมาจากบาบิโลน และเริ่มสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ทันที แต่ได้เกิดความขัดแย้งมากมายอย่างไม่น่าเชื่อ (ภูมิหลังเรื่องนี้อ่านได้ใน เอสรา 4-6) ดังนั้นเศคาริยาห์จึงส่งข้อความนี้เพื่อให้กำลังใจเศรุบบาเบลผู้นำการสร้างครั้งนี้

อ่านข้อความนี้ได้ในเศคาริยาห์ 4 พระเจ้าหมายความว่าอย่างไร ใน เศคาริยาห์ 4:6 พระวิญญานบริสุทธิ์จะส่งผลต่อความสำเร็จในการก่อสร้างนี้อย่างไร เรื่องนี้สอนเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระวิญญานบริสุทธิ์กับสิ่งที่เราทำอย่างไร

พระเจ้ามิได้ทรงขัดขวางการต่อต้านที่เกิดขึ้นกับการสร้างพระวิหารหรือละเว้นเศรุบบาเบลจากความเครียดในการจัดการ และพระเจ้าไม่ทรงปกป้องเราจากการต่อต้านเสมอไป แต่เมื่อมีการต่อต้านเกิดขึ้น พระเจ้าจะทรงใช้เพื่อให้เป็นบ้ำหลอมในการสอนเราให้พึ่งพาพระองค์

เมื่อความเครียดเกิดขึ้น ปฏิบัติการแรกของคุณเป็นอย่างไร คุณเข้าหาอาหาร หรือโทรทัศน์ หรืออิฐฐาน หรือยอมจำนนต่อพระเจ้า คำตอบของคุณบอกอะไรเกี่ยวกับตัวคุณและสิ่งที่คุณต้องเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านหนังสือ *บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ* เรื่อง “Eli and His Sons” หน้า 575-580 และ “The Presumption of Saul” หน้า 616-626 ของนางเอลเลน จี. ไวท์

การยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเกิดขึ้นเมื่อเราตายต่อความปรารถนาและความทะเยอทะยานของเราเอง เป็นการเปิดทางรับใช้ผู้อื่นอย่างแท้จริง เราไม่อาจมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าได้หากปราศจากการเสียสละและดำเนินชีวิตโดยเปิดใจต่อพระสุรเสียงของพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง การที่เรายอม

จำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้น เราต้องตระหนักถึงอันตรายของการพึ่งพาตนเองและต่อสิ่งทดแทนพระคำและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และเมื่อการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นหัวใจสำคัญของชีวิตที่เหมือนพระคริสต์ พระเจ้าอาจยอมให้เข้าหลอมเกิดขึ้นเพื่อสอนเราให้พึ่งพาพระองค์

“การปล่อยปละละเลยของเอลีปรากฏชัดต่อหน้าบิดามารดาทุกคนในแผ่นดิน ผลของความรักที่ไม่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์หรือการไม่ยอมทำตามหน้าที่ เขาต้องเก็บเกี่ยวความชั่วช้าในลูกชายที่ดื้อรั้น ทั้งบิดามารดาที่ยอมให้ความชั่วเกิดขึ้นและลูกๆ ที่ประพฤติชั่วนั้นกระทำผิดบาปต่อพระเจ้า และพระองค์จะไม่ทรงรับเครื่องบูชาหรือของถวายสำหรับการล่วงละเมิดของพวกเขาเลย” (เอลเลน จี. วัตส์, *Child Guidance*, หน้า 276)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในชั้นเรียนให้อภิปรายถึงการยอมจำนนอย่างเหลือเชื่อของพระบุตรพระเจ้าที่เสด็จลงมาบนโลกในฐานะมนุษย์เพื่อสิ้นพระชนม์แทนบาปของเรา การเสียสละและการปฏิเสธตนเองเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นหมายความว่าอย่างไร แม้ว่าเราไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้เหมือนกับพระเยซู แต่หลักการก็ยังเหมือนกันและควรจะเป็นของเราด้วยเสมอ เราเลียนแบบการยอมจำนนและการเสียสละตนเองเช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นที่กางเขนได้อย่างไรบ้าง
2. สำหรับคนจำนวนมากแล้ว การยอมจำนนต่อพระเจ้าโดยไม่รู้ว่าจะต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น คุณแล้วก็เป็นเรื่องที่น่ากลัว คุณจะแนะนำคนที่พึ่งพาตนเองมากกว่าพระเจ้าอย่างไร คุณจะพูดอย่างไรเพื่อช่วยขจัดความกลัวในสิ่งที่ไม่รู้ หรือสิ่งที่ไม่สามารถควบคุมได้ หรืออนาคต
3. ให้อธิษฐานด้วยกันในชั้นเรียนเพื่อคนที่คุณรู้จักที่มีปัญหาในการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้เห็นว่าการวางใจในพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นหนทางเดียวที่จะนำไปสู่สันติสุขที่ยั่งยืน ในขณะที่เดียวกันคุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยคนเหล่านี้ให้เห็นว่าพวกเขาสามารถยอมจำนนต่อพระเจ้าและเห็นว่าการวางใจของพระองค์เป็นหนทางที่ดีที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าพระเจ้าจะทรงใช้คุณเพื่อช่วยผู้อื่นให้รู้จักความรักของพระองค์และการที่พระองค์เต็มใจที่จะประทานสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างไร

บทที่ 13

พระคริสต์ในเบ้าหลอม

Christ in the Crucible

วันที่ 17 - 23 กันยายน 2022

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 2:7, 22-24; มัทธิว 2:1-18; ยอห์น 8:58, 59;

ลูกา 22:41-44; มัทธิว 27:51, 52; โรม 6:23; ทิตัส 1:2

ข้อควรจำ

“พอเวลาประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า ‘เอลี เอลี ลามา สะบักธานี’ แปลว่า ‘พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย’” (มัทธิว 27:46)

เมื่อใดก็ตามที่เราพิจารณาเรื่องความทุกข์ทรมาน คำถามก็เกิดขึ้น **๑**ว่า ความบาปและความทุกข์ทรมานเกิดขึ้นครั้งแรกได้อย่างไร เรามีคำตอบที่ดีจากการเปิดเผยจากเบื้องบน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะสิ่งมีชีวิตที่เป็นอิสระใช้เสรีภาพที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขาในทางที่ผิด ซึ่งนำไปสู่คำถามถัดไปว่า พระเจ้าทรงรู้ล่วงหน้าหรือไม่ว่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้จะล้มลงในบาป ทรงรู้แน่นอน แต่เห็นได้ชัดว่าพระองค์คิดว่า “ค้อมที่จะเสี่ยง” ตามที่ ซี.เอส. ลูอิส เขียนไว้

ค้อมที่จะเสี่ยงอย่างนั้นหรือ เสี่ยงเพื่อใคร เพื่อพวกเราในขณะที่พระเจ้าทรงนั่งบนบัลลังก์ในสวรรค์อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่เช่นนั้นทีเดียว เสรีภาพของสิ่งมีชีวิตอันชาญฉลาดทั้งหมดของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์มาก แทนที่จะปฏิเสธการให้เสรีภาพแก่เรา พระเจ้าทรงเลือกรับความทุกข์ทรมานที่เกิดจากการใช้เสรีภาพนั้น และเราเห็นความทุกข์ทรมานนี้ได้ในชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของ

พระเยซูผู้ทรงสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างสวรรค์กับโลกที่จะเกิดขึ้นตลอดชั่ว-
นิจนิรันดร์

สัปดาห์นี้เราจะศึกษา: พระคริสต์ทรงทนทุกข์อะไรเพื่อเรา เราเรียน
รู้อะไรจากการทนทุกข์ทรมานของพระองค์

วันอาทิตย์

ช่วงวัยเด็ก

The Early Days

พระคัมภีร์ให้ข้อมูลเพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับชีวิตในช่วงวัยเด็กของพระเยซู
อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อก็บอกเราบางอย่างเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อม
และลักษณะของโลกที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา

อ่านลูกา 2:7, 22-24 (ดูในเลวีนิติ 12:6-8) และมัทธิว 2:1-18
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บ่งชี้ถึงลักษณะชีวิตที่พระเยซูต้องเผชิญตั้งแต่เริ่มต้น
อย่างไร

แน่นอนว่า พระเยซูไม่ใช่คนแรกที่ดำเนินชีวิตด้วยความยากจน หรือ
ต้องเผชิญหน้ากับผู้ที่ต้องการฆ่าพระองค์แม้กระทั่งตั้งแต่อายุยังน้อย อย่างไรก็ตาม
ยังมีอีกองค์ประกอบหนึ่งที่ช่วยให้เราเข้าใจถึงลักษณะเฉพาะของสิ่งที่
พระคริสต์ต้องทนทุกข์ในช่วงปีแรกๆ ของชีวิต

อ่าน ยอห์น 1:46 องค์ประกอบเพิ่มเติมอะไรที่ช่วยให้เราเข้าใจ
ถึงความทุกข์ที่พระเยซูในช่วงวัยหนุ่มต้องเผชิญ

พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ปราศจากบาปที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้
ยกเว้นอาดัมและเอวาก่อนที่จะล้มลงในบาป ในความบริสุทธิ์ ความปราศจาก
บาปของพระองค์ พระองค์ทรงจมลงในโลกแห่งบาป แม้แต่ตอนเป็นเด็กที่จิต
วิญญาณอันบริสุทธิ์ของพระองค์ต้องสัมผัสกับความบาปอยู่เสมอ เป็นการ
ทรมานอะไรเช่นนี้ แม้แต่ในความยากลำบากเนื่องจากบาป เราเองก็มักจะถอย
ห่างจากความบาปและความชั่วร้ายที่เราพบว่าน่ารังเกียจ ลองนึกภาพว่าสำหรับ
พระคริสต์แล้วจะเป็นเช่นไร พระองค์ผู้ทรงมีจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ ผู้ทรงไม่มี

บาปปนเปื้อนเลยแม้แต่น้อย จงนึกภาพความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่าง พระองค์และคนอื่นๆ รอบๆ พระองค์ในเรื่องนี้ คงจะเป็นเรื่องที่เจ็บปวดยิ่งนัก สำหรับพระองค์

ลองถามตัวเองว่า “ฉันอ่อนไหวต่อบาปที่อยู่ล้อมรอบตัวฉัน แค่ไหน บาปเหล่านี้รบกวนฉันหรือไม่ หรือฉันแข็งแกร่งดั่งต่อบาปเสียแล้ว” ถ้าคุณแข็งแกร่งต่อบาปแล้ว เป็นไปได้ไหมที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ สิ่งที่คุณอ่าน คุณดู หรือคุณทำ ลองคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

วันจันทร์

ถูกดูหมิ่นและปฏิเสธจากมนุษย์

Despised and Rejected of Men

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้โดยระลึกเสมอว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก และพระองค์เสด็จมาเพื่อถวายพระองค์เองให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแก่คนทั้งโลก (มัทธิว 12: 22-24; ลูคา 4:21-30; ยอห์น 8:58, 59) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เข้าใจการทนทุกข์ทรมานที่พระเยซูทรงเผชิญบนโลกนี้ได้อย่างไร

ชีวิต การกระทำ และคำสอนของพระเยซูถูกเข้าใจผิดอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะมาจากผู้นำหรือแม้กระทั่งคนทั่วไป ซึ่งนำไปสู่การปฏิเสธและความเกลียดชังจากผู้คนที่พระองค์เสด็จมาเพื่อช่วยให้อุด ในแง่หนึ่งเป็นเหมือนการที่พ่อแม่ที่เห็นลูกผู้เอาแต่ใจต้องการความช่วยเหลือ และถึงแม้พ่อแม่เต็มใจที่จะให้ทุกอย่างแก่ลูกคนนั้น ลูกก็ปฏิเสธพ่อแม่ ดูถูกเหยียดหยามและไม่ยอมรับผู้ซึ่งอาจจะเป็นคนบุคคลเดียวที่จะช่วยเด็กคนนั้นให้พ้นจากความพินาศได้ นี่คือนสิ่งที่พระเยซูต้องเผชิญขณะอยู่บนโลกนี้ พระองค์ต้องเจ็บปวดสักเพียงใด

อ่านมัทธิว 23:37 บอกอะไรเราเกี่ยวกับความรู้สึกของพระคริสต์ต่อการถูกปฏิเสธ ในขณะที่คุณอ่าน ให้ถามตัวเองด้วยว่า “พระองค์ทรงรู้สึกแย่กับตนเองไหม (อย่างที่เรามักจะรู้สึกเมื่อต้องเผชิญกับการถูกปฏิเสธ) หรือเป็นเพราะเหตุผลประการอื่น” ถ้ามีเหตุผลอย่างอื่นอีก เหตุผลนั้นคืออะไร

เราทุกคนต่างรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการถูกปฏิเสธ และบางทีความเจ็บปวดของเราก็คลายคลึงกับของพระคริสต์ คือความเจ็บปวดในความไม่เห็นแก่ตัว กล่าวคือ เราเจ็บปวด มิใช่เพราะว่าเราถูกปฏิเสธ แต่เพราะการปฏิเสธจะมีความหมายต่อคนที่ปฏิเสธเรา (บางทีคนที่เราหวังใยเป็นคนที่ปฏิเสธที่จะยอมรับความรอดในพระคริสต์) ลองจินตนาการดูว่า พระเยซูจะรู้สึกอย่างไร พระองค์ผู้ทรงทราบดีถึงสิ่งที่จะต้องเผชิญเพื่อช่วยคนเหล่านี้ให้รอด และในขณะที่เดียวกันก็ทรงทราบว่าผลของการปฏิเสธจะเป็นอย่างไร “เป็นเพราะความบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ทำให้พระองค์ (พระคริสต์) ทรงรู้สึกอย่างแรงกล้าถึงการจู่โจมของซาตาน” (เอลเลน จี. วัตส์, *Selected Messages*, book 3, หน้า 129)

คุณเรียนรู้อะไรจากพระคริสต์ที่ช่วยให้คุณรับมือกับความเจ็บปวดจากการถูกปฏิเสธได้ดีขึ้น แบบอย่างของพระองค์แสดงให้เห็นอะไร คุณจะนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตของคุณเองอย่างไร

วันอังคาร

พระเยซูในสวนเกทเสมานี

Jesus in Gethsemane

“จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ‘ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเผ่าอยู่ที่นี่เถิด’” (*มาระโก 14:34*)

ไม่ว่าพระเยซูทรงทนทุกข์อย่างไรตลอด 33 ปีบนโลกนี้ก็ตาม ไม่มีอะไรเทียบได้กับสิ่งที่พระองค์ทรงเริ่มเผชิญในช่วงโมงสุดท้ายก่อนการตรึงกางเขน การสละพระชนม์ชีพของพระเยซูให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของโลกนี้ได้มีการวางแผนไว้แล้วตั้งแต่อดีตนิรันดร์ (*เอเฟซัส 1:1-4; 2 ทิโมธี 1:8, 9; ทิตัส 1:1, 2*) และบัดนี้ทุกสิ่งกำลังจะสำเร็จ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ออกเราเกี่ยวกับการทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์ในสวนเกทเสมานีอย่างไร *มัทธิว 26:39; มาระโก 14:33-36; ลูกา 22:41-44*

“พระองค์เสด็จออกไปจากพวกเขาเพียงเล็กน้อย ไม่ไกลนักเพื่อพวกเขาจะยังมองเห็นและได้ยินพระองค์ และพระองค์ทรงทรุดตัวลงกับพื้น พระองค์ทรงรู้สึกว้าเหวเพราะบาปทำให้พระองค์ทรงถูกแยกออกจากพระบิดาของพระองค์ เหวหนั้นกว้างมาก มีดมาก ลึกมากจนวิญญูณของพระองค์นั้นสิ้นเทา อยู่ต่อหน้าเหวหนั้น ความทุกข์ระทมที่พระองค์ทรงรับนั้นไม่ใช่เพราะอำนาจบริสุทธิ์ออกไป ในฐานะมนุษย์พระองค์จะต้องทนทุกข์กับผลแห่งบาปของมนุษย์ ในฐานะมนุษย์พระองค์จะต้องอดทนต่อพระพิโรธของพระเจ้าต่อการล่วงละเมิด”

“บัดนี้พระคริสต์ทรงอยู่ในทัศนะที่แตกต่างจากที่เคยเป็นมา ผู้เผยพระวจนะอธิบายความทุกข์ทรมานของพระองค์ได้ดีที่สุดว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพรัสว่า ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้ผู้เลี้ยงแกะของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา’ เศคาริยาห์ 13:7 เพื่อเป็นผู้แทนและผู้ค้ำประกันให้กับคนบาป พระคริสต์ทรงทนทุกข์ภายใต้ความยุติธรรมของพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าความยุติธรรมหมายความว่าอย่างไร มาจนถึงตอนนี้พระองค์ได้ทรงเป็นผู้วิงวอนแทนผู้อื่น และบัดนี้พระองค์ทรงปรารถนาที่จะมีผู้วิงวอนแทนพระองค์เอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Desire of Ages*, หน้า 686)

ใคร่ครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูในสวนเกทเสมนี บาปของโลกเริ่มตกลงสู่พระองค์แล้ว ลองจินตนาการดูว่าพระองค์จะรู้สึกอย่างไรไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่ได้รับการเรียกให้ทำเช่นนั้นมาก่อน สิ่งนี้บอกเราถึงความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราอย่างไร คุณคาดหวังอะไรจากเรื่องนี้

วันพุธ

พระเจ้าผู้ทรงสละพระชนม์

The Crucified God

การเสียชีวิตที่เกิดจากการตรึงกางเขนเป็นการลงโทษที่รุนแรงที่สุดชนิดหนึ่งของชาวโรมัน ถือว่าเป็นการตายที่แย่มากที่สุด ดังนั้นช่างน่ากลัวเหลือเกินที่ใครสักคนจะถูกฆ่าด้วยวิธีนี้ โดยเฉพาะพระบุตรของพระเจ้า เราต้องจำไว้เสมอว่า พระเยซูเสด็จมาเป็นมนุษย์เหมือนเราทุกคน ตั้งแต่การถูกเย็บนติโบยแล้ว ตอกตะปูเข้าที่มือและเท้า น้าหนักของพระวรกายที่ตั้งลงทำให้แผลฉีกขาด ความเจ็บปวดทางกายนั้นเกินกว่าที่จะทนได้ นี่เป็นการกระทำที่รุนแรง

แม้แต่กับอาชญากรที่เลวร้ายที่สุด ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลยที่พระเยซูผู้บริสุทธิ์จะต้องเผชิญกับชะตากรรมเช่นนี้

กระนั้นดังที่เราทราบกันแล้วว่า การทนทุกข์ทรมานของพระคริสต์นั้นไม่รุนแรงนักเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งเป็นมากกว่าการฆ่าชายผู้บริสุทธิ์

มีเหตุการณ์ใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูที่แสดงให้เห็นว่ามีอะไรที่เกิดขึ้นมากกว่าที่คนส่วนใหญ่ในตอนนั้นเข้าใจ เหตุการณ์ต่อไปนี้มีความสำคัญอย่างไรที่ช่วยเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้น ณ ที่นั้น *มัทธิว 27:45, 51, 52; มาระโก 15:38*

เห็นได้ชัดว่ามีบางสิ่งเกิดขึ้นในเรื่องนี้มากกว่าการเสียชีวิตอย่างไม่ยุติธรรมของชายผู้บริสุทธิ์ ตามบันทึกของพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงพิโรธต่อบาปและบาปของเราเทลงมาเหนือพระเยซู พระเยซูชুবนทางเขนทรงทนทุกข์ทรมานต่อพระพิโรธอันชอบธรรมของพระเจ้าที่มีต่อบาปทั้งหมดของโลกนี้ ด้วยเหตุนี้พระเยซูทรงทนทุกข์กับสิ่งที่ลึกกว่า มีดกว่า และเจ็บปวดกว่าที่มนุษย์คนใดจะเคยรู้จักหรือสัมผัสได้

ในขณะที่คุณเผชิญกับความยากลำบากต่าง ๆ คุณนึกถึงความหวังและการปลอบประโลมจากความจริงที่พระคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อคุณบนทางเขนอย่างไร

วันพฤหัสบดี พระเจ้าผู้ทรงทนทุกข์ The Suffering God

เราอาจจะเคยชินกับเรื่องเหล่านี้ ตราบใจที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราก็ต้องทนทุกข์ นี่เป็นชะตากรรมของเราผู้เป็นสิ่งมีชีวิตที่ตกอยู่ในบาป ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดให้คำสัญญาที่แตกต่างไปจากนี้ ในทางกลับกัน...

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร กิจการ 14:22; ฟิลิปปี 1:29; 2 ทิโมธี 3:12

แม้กระนั้นก็ยังมียีสองสิ่งที่เราควรระลึกไว้เสมอท่ามกลางความทุกข์ของเรา

ประการแรก องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทนทุกข์ยิ่งกว่าเราทุกคนที่เคยประสบมา ที่กางเขนพระองค์ทรง “แบกความเจ็บไข้ของพวกเรา และหอบความเจ็บปวดของเราไป” (อิสยาห์ 53:4) สิ่งที่เราต้องทนทุกข์ก็เป็นเพียงส่วนบุคคล แต่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อเราทุกคน พระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปได้มี “บาปเพราะเห็นแก่เรา” (2 โครินธ์ 5:21) ทรงทนทุกข์ในแบบที่เราผู้เป็นคนบาปไม่สามารถจินตนาการได้

ประการที่สอง เมื่อเราต้องทนทุกข์ เราควรระลึกถึงผลของการทนทุกข์ของพระคริสต์ นั่นคือ พระสัญญาที่เราได้รับผ่านสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา

อ่าน ยอห์น 10:28; โรม 6:23; ทิตัส 1:2 และ 1 ยอห์น 2:25
เราได้รับสัญญาอะไร

ไม่ว่าความทุกข์ของเราในโลกนี้จะเป็นอย่างไ เราต้องขอบคุณพระเยซู ขอบคุณพระองค์ที่ทรงรับเอาโทษบาปของเรา ขอบคุณสำหรับข่าวประเสริฐอันยิ่งใหญ่ที่ทรงประทานให้ เพื่อว่าโดยความเชื่อ เราจะยืนหยัดในพระเยซูได้ในเวลานี้ เราได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์

เราได้รับพระสัญญานี้เพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำ เพราะชีวิตอันสมบูรณ์แบบที่ครบถ้วนและเต็มล้นของพระองค์และการสละพระชนม์ที่สมบูรณ์แบบ การดำรงอยู่ของเราในโลกนี้เต็มไปด้วยความเจ็บปวด ผิดหวัง และสูญเสีย สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงชั่วพริบตาเดียว มีอยู่และก็จากไป ตรงข้ามกับนิรันดรกาลที่รอเราอยู่ นิรันดรกาลในสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ที่ปราศจากบาป ความทุกข์ทรมาน และความตาย สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ได้สัญญาให้แก่เราและเราแน่ใจได้เพราะพระคริสต์และบำเหน็จที่พระองค์ทรงผ่านไป เพื่อว่าวันหนึ่งในไม่ช้า พระองค์จะทรงเห็น “ความลำบากของตัวเขา...และจะพึงพอใจ” (อิสยาห์ 53:11)

อ่านหนังสือ *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน* เรื่อง “Gethsemane” หน้า 685–697 และเรื่อง “Calvary” หน้า 741–757

“สามครั้งที่พระองค์ตรัสคำอธิษฐานนั้น สามครั้งที่มนุษย์ชาติตกลงจากการสละพระชนม์ครั้งสุดท้าย แต่บัดนี้ประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์เกิดขึ้นต่อพระพักตร์พระผู้เฒ่าของโลก พระองค์ทรงเห็นว่า หากปล่อยผู้ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติไว้ตามลำพัง พวกเขาจะต้องพินาศ พระองค์ทรงเห็นความสิ้นหวังของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นอำนาจของบาป ความวิบัติและการคร่ำครวญแห่งโลกที่พินาศเกิดขึ้นต่อหน้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นชะตากรรมที่ใกล้เข้ามา และได้ทรงตัดสินใจ พระองค์จะทรงช่วยมนุษย์ให้รอดแม้ว่าจะต้องเสียเท่าไรก็ตาม พระองค์ทรงยอมรับบัพติศมาด้วยพระโลหิต เพื่อว่าคนนับล้านที่พินาศจะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยทางพระองค์ พระองค์ทรงละจากบัลลังก์แห่งสวรรค์ที่ซึ่งทุกสิ่งคือความบริสุทธิ์ ความสุข และรัศมีภาพ เพื่อช่วยแกะที่หลงหายตัวหนึ่ง คือโลกใบหนึ่งที่ล้มลงเพราะการล่วงละเมิด และพระองค์จะไม่ทรงหันกลับจากพระราชกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงอุปถัมภ์เผ่าพันธุ์ที่เต็มใจทำบาป คำอธิษฐานของพระองค์เต็มไปด้วยการยอมจำนน ‘ถ้าถ้ายี่สิบสี่พันปีไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องต็มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์’” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 690, 693)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเจ้าในพระวรกายของพระคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานมากกว่าเราทุกคน ความรู้นี้ช่วยให้เราทนกับความทุกข์ยากของเราอย่างไร การทนทุกข์ของพระคริสต์เพื่อเรามีความหมายต่อเราอย่างไร เราได้รับการปลอบประโลมใจอย่างไรจากความจริงอันอัศจรรย์นี้ ในขณะที่คุณกำลังคิดคำตอบต่อคำถามเหล่านี้ ให้เรานึกถึงคำกล่าวของนางเอลเลน จี. ไวท์ ที่ว่า “ความทุกข์ทรมานทั้งปวงที่เป็นผลมาจากบาปได้หลั่งไหลสู่พระทรงของพระบุตรผู้ปราศจากบาปของพระเจ้า” (Selected Messages, book 3, หน้า 129)
2. ในชั้นเรียนให้อภิปรายถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์จากบทเรียนสัปดาห์นี้ พระคริสต์ทรงเผชิญกับเป้าหมายอะไร คล้ายคลึงและแตกต่างจากเป้าหมายของเราอย่างไร เราเรียนรู้อะไรจากวิธีที่พระองค์ทรงจัดการกับความท้าทายนี้เมื่อเราต้องอยู่ท่ามกลางเป้าหมายของเรา
3. พระสัญญาใดในพระคัมภีร์ที่คุณโปรดปราน ซึ่งเป็นพระสัญญาที่คุณสามารถยึดมั่นเมื่อตกอยู่ในความเศร้าโศกและความเจ็บปวด จงเขียนข้อพระคัมภีร์นั้น อ่างพระสัญญานั้น และแบ่งปันในชั้นเรียน
4. จงเขียนสรุปโดยเน้นประเด็นหลักสองสามข้อที่คุณได้รับจากบทเรียนไตรมาสนี้ ประเด็นใดบ้างที่คุณยังไม่ได้รับคำตอบ จงช่วยกันหาคำตอบในประเด็นที่คุณยังสับสนในชั้นเรียน